

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 60

Dijous, 10 de novembre de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 72

Í N D E X

Projecte de llei

de nova regulació del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial (Cidem)
(tram. 200-00023/07) (p.3)

Proposició de llei

per compatibilitzar l'ajut assistencial per a la protecció de cònjuges supervivents amb la percepció de la pensió del SOVI (tram. 202-00061/07) (presa en consideració) (p.17)

Designació

d'un membre del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya
(tram. 284-00031/07) (p.26)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00992/07) (p.26)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre l'activitat empresarial i industrial de Catalunya (tram. 300-00993/07) (p.31)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les actuacions que té previst emprendre el Govern amb relació a l'expedient de regulació d'ocupació presentat per l'empresa SEAT (tram. 317-00175/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre si la reestructuració del Govern anunciada està donant resultat (tram. 317-00174/07) (p.37)

al president de la Generalitat sobre quina opinió li mereix el desenvolupament del debat de l'Estat de les autonomies (tram. 317-00176/07) (p.39)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de les línies mestres dels pressupostos per a l'any 2006 (tram. 317-00177/07) (p.40)

al president de la Generalitat sobre quina opinió té de l'eficàcia del seu Govern en la governabilitat de Catalunya (tram. 317-00173/07) (p.41)

al Consell Executiu sobre les actuacions que duu a terme amb relació al barri de l'Estació, de Sallent (Bages) (tram. 310-00475/07) (p.42)

→

al Consell Executiu sobre el barri de l'Estació, del municipi de Sallent (Bages)
(tram. 310-00472/07) (p.43)

al Consell Executiu sobre quin balanç fa del traspàs de competències en matèria de seguretat pública
del passat 1 de novembre de 2005 (tram. 310-00474/07) (p.44)

al Consell Executiu sobre quines accions duu a terme per atendre adequadament les persones
amb discapacitat i llurs famílies, especialment en la resolució de problemes concrets
(tram. 310-00477/07) (p.45)

al Consell Executiu sobre els objectius que es volen assolir amb el nou model de promoció de la moda
(tram. 310-00476/07) (p.47)

al Consell Executiu sobre l'expedient de regulació d'ocupació de l'empresa SEAT
(tram. 310-00478/07) (p.48)

al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures i transports (PEIT) aprovat pel Govern
de l'Estat, especialment sobre les previsions d'aquest pla per a Catalunya (tram. 310-00479/097) (p.49)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les Terres de l'Ebre (tram. 300-00994/07) (p.50)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques ambientals (tram. 300-00995/07) (p.54)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00140/07) (p.60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de pesca (tram. 302-00141/07) (p.63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les perspectives de futur en matèria
de política industrial i energètica (tram. 302-00142/07) (p.68)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre consegüents als aiguats
dels darrers dies a les comarques nord-orientals (tram. 302-00143/07) (p.73)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 72

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior i els consellers de Treball i Indústria, i de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de nova regulació del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial (Cidem) (tram. 200-00023/07). Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 237).
2. Proposició de Llei per compatibilitzar l'ajut assistencial per a la protecció de cònjuges supervivents amb la percepció de la pensió del SOVI (tram. 202-00061/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.
3. Designació d'un membre del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya (tram. 284-00031/07). Grups parlamentaris. Designació.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00992/07). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre l'activitat empresarial i industrial de Catalunya (tram. 300-00993/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les Terres de l'Ebre (tram. 300-00994/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques ambientals (tram. 300-00995/07). Sr. Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00140/07). Sr. Manel Ibarz i Casadevall, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de pesca (tram. 302-00141/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les perspectives de futur en matèria de política industrial i energètica (tram. 302-00142/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre conseqüents als aiguats dels darrers dies a les comarques nord-orientals (tram. 302-00143/07). Sr. Lluís Postigo i Garcia, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Debat i votació.
12. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple està inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de Llei de nova regulació del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial (Cidem) (tram. 200-00023/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de nova regulació del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial (Cidem). D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé i Blasco.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Plantegem avui, o arriba en el seu tràmit definitiu, el Projecte de Llei de nova regulació del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial, el Cidem. Vull, en primer lloc, i per no oblidar-me'n –vull dir, per tant, allò..., que no es consideri com un element de descortesia o de manca de reconeixement–, vull en primer lloc agrair als serveis tècnics del Parlament, als serveis lingüístics i a la lletrada, Anna Casas, la seva feina, així com reconèixer el treball, el gran treball, que s'ha fet a la Ponència per part dels diputats senyor Oriol Pujol, de Convergència i Unió; la senyora Teresa Serra, de Socialistes - Ciutadans pel Canvi; la senyora Isabel Nonell, d'Esquerra Republicana; el senyor Manuel Ibarz, del Grup Popular; i el senyor Jordi Miralles, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Crec que independentment de la posició que acabin adoptant al final del debat amb relació a aquest tema, hem d'agrair la preocupació que han tingut en el si de la Ponència, en el si de la Comissió, per tractar aquest tema, que és una de les peces –no l'única, però sí una de les peces importants– que el Govern de la Generalitat té per executar la seva política industrial i de desenvolupament empresarial, en sentit ampli.

Vostès són conscients i coneixen segur que el Cidem, que va néixer amb un altre nom però el mateix acrònim, va aparèixer per Llei de l'any 85, del 16 d'abril, i aleshores es deia Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial. L'any 2000, en la darrera legislatura, la Llei es va modificar. I aquesta Llei només tenia dos articles, que van servir per canviar el nom de l'organisme, que aleshores va aprofitar la «I» d'«Informació» per transformar-se en la «I» d'«Innovació», i també va incloure la participació, la possibilitat que participés en operacions de capital risc i la creació d'entitats d'aquesta naturalesa.

És, doncs, una llei que ha tingut un recorregut, que tenia una estructura –un organisme que tenia una estruc-

tura—, que té una tradició ja de vint anys i que vam considerar que convenia posar al dia. Posar al dia no perquè haguessin passat vint anys, sinó perquè al nostre entendre havia de respondre a la necessitat d'adequar l'organisme a la nova política industrial. La nostra tesi, el nostre plantejament és que els organismes s'han d'ajustar, han de ser eficients per desenvolupar les polítiques que es plantegin, i no a l'inrevés. Per tant, la justificació, l'explicació d'aquesta modificació és adequar-la a les formes, als objectius polítics del Govern de la Generalitat, en matèria industrial i en matèria empresarial.

I en això vull fer un esment a algun dels plantejaments que s'han fet. L'actuació en política industrial, en política empresarial, és del Govern. No tan sols d'un departament, no tan sols d'una direcció general o d'una secretaria en concret. És del Govern. I l'existència d'una única política en un determinat tema no implica ni ha d'implacar l'existència d'un únic organisme. L'existència d'una política àmplia, que abasta molts àmbits de l'actuació del Govern, no ha de venir necessàriament acompanyada per l'existència d'un únic organisme. Hem de buscar l'eficàcia i l'eficiència en l'organització de l'Administració a fi i efecte de complir els objectius. La política pot..., i és única, la forma d'organitzar-se és la que ha de buscar aquesta eficiència d'actuació. I és per això que la reforma, la modificació del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial té la dimensió que vostès coneixen i que està plantejada.

Els instruments, doncs, és a dir, els organismes, han d'estar al servei de les polítiques, han de servir per tirar-les endavant i no per generar..., ser un obstacle administratiu, tècnic, per si mateix. Tenim l'obligació des del Govern d'afavorir un model, el canvi del model productiu, de millorar la competitivitat de les nostres empreses, ajudant-les, cada vegada més, a ser innovadores, afavorir la transferència i la difusió de la tecnologia i del coneixement i potenciar-ne el seu desenvolupament.

Aquests són els eixos de la política industrial, aquests són els eixos de l'actuació del Govern en termes empresarials: innovació, transferència, difusió de tecnologia i del coneixement, i potenciament del seu desenvolupament. Si aquests són els objectius, veuran que l'organització i el plantejament de la Llei ajusta el seu funcionament i les seves funcions a aquests objectius. Hi ha, doncs, una correlació perfecta entre els objectius que perseguim, les funcions que li donem, les tasques que donem a l'organisme i els mitjans i la forma d'estructurar-se per poder-les fer.

D'altra banda, com sempre ha succeït, en un context cada vegada més global, és imprescindible també jugar un paper actiu en l'atracció d'inversions i de noves activitats al nostre país. I aquí tornem a haver de fer i reiterar aquella idea: el fet que algunes de les coses el Govern les faci més enllà dels límits de Catalunya no vol dir que ho hagi de fer només amb un organisme. És veritat que hem de coordinar la presència..., i estem fent la coordinació de la presència de la Generalitat amb l'exterior, però no és el mateix ajudar a sortir les empreses catalanes que portar inversions de fora. Són tasques i evolucions diferents.

Per tant, una perspectiva que tingui en visió..., aquest element pot servir perquè hi hagi una única oficina, la qual cosa no està renyida si parlem d'oficines de la Generalitat a l'exterior que coincidissin amb un espai físic concret i determinat, però l'actuació, la pràctica és profundament diferent. Això ens situa en la possibilitat de mantenir coordinadament una única política d'actuació a l'exterior, però mantenint un organisme que, tot sigui dit de passada, tenen naturalesa jurídica profundament diferent. Mentre que el Cidem és un organisme de l'Administració, el Copca és un consorci constituït per entitats de la societat civil econòmica, amb el qual l'Administració col·labora d'una manera molt efectiva. Produir, com algú ha plantejat, una simbiosi on fem un *totum revolutum* d'aquests elements seria, doncs, al nostre entendre, una equivocació, perquè estariem intentant barrejar dos elements que tenen naturalesa distinta, i l'aliatge que es podria produir no estem segur que tingués l'eficàcia que intentem cercar, en aquest sentit.

En definitiva, doncs, per desenvolupar i implementar aquesta política, hem de disposar dels millors instruments, i és per això que aquesta Llei ens permetrà de tenir un centre d'innovació i desenvolupament empresarial, un Cidem, reforçat però alhora flexible.

Els canvis que s'han fet van en aquesta direcció i tendeixen a assolir aquesta finalitat. Les funcions que s'atorguen al Cidem, al nou Cidem, són aquestes cinc—quatre més una d'organització— que plantegem. La primera, funcions relatives a la transferència i difusió de la tecnologia. La segona, funcions relatives al foment de la innovació, dins del marc de recerca, desenvolupament i innovació que aprovi el Govern. La tercera, funcions relatives al desenvolupament empresarial. La quarta, foment i funcions relatives a l'atracció d'inversions empresarials productives. I per últim, una funció relativa al desenvolupament d'accions adreçades a la millora tecnològica i organitzativa de les empreses catalanes, així com qualsevol altra funció que amb relació a la seva finalitat li sigui encomanada.

La transformació de l'estructura, doncs, com he intentat explicar, s'ajusta a aquestes funcions que estan plasma-des. En aquest sentit, la Llei no estableix en quins departaments o unitats orgàniques s'han de tenir, perquè igual que l'instrument ha d'estar al servei de la política, l'estructura ha d'estar al servei de les finalitats que té encomanades el Cidem. Establir estructures a la Llei disminuiria la seva flexibilitat i la seva capacitat d'adaptació en una gestió que pretenem que tingui, evidentment, una presència i una adaptació total a les noves necessitats que es vagin generant en tot moment. Fem una llei amb voluntat de perdurar i d'adaptar-se de manera continuada, al Cidem, als canvis que es puguin anar produint.

Tot i així, per la seva rellevància, la Llei sí que preveu la creació d'una àrea especialitzada, l'Agència Catalana d'Inversions. Amb l'Agència podem actuar promovent la implantació de noves activitats empresarials i estratègiques a Catalunya. Hem decidit crear l'Agència dins del Cidem, bàsicament per dos motius. En primer lloc, per motius d'economia: evitem crear un nou organisme. I en segon lloc, perquè queda plenament justifica-

da la seva ubicació com una àrea dins del Cidem, perquè d'aquesta manera se n'aprofiten les sinergies.

Vegin, doncs, que quan és possible simplificar els instruments som els primers a fer-ho, però quan ajuntar organismes no produeix efectes positius sinó confusió d'actuacions, ens hi resistim..., una idea senzillament de reduir per reduir. Si hem de reduir ha de ser per ser més eficaços. O si hem d'integrar o concentrar alguna actuació a dintre, és per aconseguir aquesta eficàcia i no pas senzillament per un element matemàtic que ens plantejem.

Redissenyem també amb aquesta Llei els òrgans de govern. D'altra banda, també cal destacar el canvi en aquests òrgans, que passaran a tenir, a més del comitè executiu, un consell de govern i un consell assessor. Fins ara hi havia el Comitè Executiu i el Consell Rector. Amb la creació del Consell de Govern es dona compliment a la previsió de l'Acord estratègic articulat en la participació dels agents socials amb els òrgans de l'Administració.

Pel que fa al Consell Assessor, s'obre a nous membres, mentre que es redueix el pes dels representants de l'Administració. D'aquesta manera, continuem en la línia que ha encetat aquest Govern, que si crea un consell assessor és perquè l'assessor, no per controlar-lo essent-hi el majoritari o essent-hi omnipresent en tots els temes. L'obrim a la societat perquè ens assessori i reduïm la grandària de la presència de l'Administració, perquè sinó resulta que un acaba assessorant-se a si mateix, i això no té massa sentit. Crear un consell assessor per cridar els agents socials, econòmics, que vinguin, però després resulta que majoritàriament l'Administració és qui controla aquest organisme, no tenia massa sentit. Per això reduïm la presència de l'Administració en els consells assessors i ampliem la participació dels representants de la societat.

I, per últim, establim la forma de relació dels organismes autònoms amb l'Administració a través del contracte programa. Creiem que cal destacar que a partir d'ara s'establirà aquest contracte programa entre el Departament –entre la Secretaria d'Indústria, que és l'organisme que ho planteja..., però el Departament de Treball i Indústria– i el Cidem. Aquest contracte programa podem emmarcar-lo en el procés de descentralització dins de l'Administració. Aquest procés permet mantenir la capacitat de direcció per part del Departament –la capacitat de direcció política–, alhora que millora la capacitat d'implementació i execució de les polítiques. En aquest sentit, l'organisme té autonomia de gestió, però no una autonomia sense control. El contracte programa permet al Departament fixar les directrius, permet al Govern governar els organismes autònoms que ha anat generant i que genera. És a dir, el contracte programa permet un control previ en el moment d'establir els objectius i un control posterior sobre el compliment d'aquests objectius. Finalment, suposa també un pas important en l'avaluació dels resultats i en els rendiments de comptes i de transparència.

Per acabar, reconèixer la importància que ha estat desenvolupant l'acció d'aquest organisme..., i que ara el que pretenem és renovar-lo i adequar-lo a la nova realitat, amb aquesta nova regulació.

És per això que els demano, senyores i senyors diputats, no tan sols que continuïn amb la bona tasca que han fet en la Comissió, sinó que donin llum verda perquè el Cidem pugui sortir renovat i molt més eficaç per fer una bona política industrial.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Seguidament pasarem al debat. Hi ha presentada una esmena a la totalitat. Té la paraula, per defensar-la, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Bon dia, senyor president. Senyores i senyors diputats, el motiu de Convergència i Unió per a presentar aquesta esmena a la totalitat a l'Avantprojecte de llei de regulació del Cidem no és tant pels temes que es plantegen, que poden ser positius, sinó per considerar que, tot i haver fet un gran treball, i crec que poc o molt l'hem fet; però, malgrat tot el gran treball que hem fet, creiem que ha acabat resultant insuficient i poc ambiciós. I ens hi incorporem, en tot cas, per no haver estat capaços de transmetre la necessitat que això és insuficient i poc ambiciós i que, en tot cas, era millorable.

L'esmena a la totalitat es planteja en aquest sentit, que quedi clar. Algunes de les coses que es plantegen poden ser positives, però el conjunt és insuficient i poc ambiciós.

El senyor conseller ens ha exposat, a grans trets, perquè tampoc hi ha massa temps, la Llei, no?, l'Avantprojecte de llei que es planteja. Bé. En tot cas, deixi'ns donar la versió de Convergència i Unió amb relació a tot això. Finalment, de què parla aquest Avantprojecte de llei? De què parla i què pretén? –de què parla i què pretén?

Parla del Cidem. I el conseller ho ha dit: el Cidem és el Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial. I des de l'any 2000 es va canviar amb una llei, al Parlament de Catalunya, aprovada per unanimitat, es va canviar la «I», la «I» aquesta que era fins aleshores «Innovació» es va canviar per «Innovació». No era un retoc estètic o superficial. Responia, ja, als projectes que dintre el Cidem es volien anar desenvolupant a favor, doncs, de la innovació.

Estem, per tant, parlant del Cidem en tant que innovació; innovació, per tant, en tant que competitivitat. En tot cas, creiem que així havia de ser en aquest Avantprojecte de llei.

De què més parla? Parla de regulació. El mateix nom de l'Avantprojecte ho diu. Parla de regulació, de com es regula el Cidem. I aquí podem donar-hi moltes voltes, però, finalment, què en destaca? Que en la regulació, el Cidem s'estructura en una sola única estructura fonamental, especialment destacada, que és l'Agència Catalana d'Inversions.

Nosaltres diem que el Cidem és molt més que l'Agència Catalana d'Inversions. És l'Agència Catalana d'Inversions, però és molt més que l'Agència Catalana.

Vostès ens diran que hi han funcions i que després ja es desenvoluparà reglamentàriament i que hi ha una estructura que té la seva vida, etcètera.

Nosaltres els diem –i creiem que és el moment– que, en tant que es planteja un avantprojecte de llei que regula el Cidem, és el moment, és el lloc de donar sentit, com a mínim, a aquella estructura més fonamental, més bàsica del Cidem, que és innovació, que és desenvolupament empresarial i que és –perquè no?, ho reconeixem– captació i inversió estrangera; les tres, no només una.

Per tant, què entenem que pretén fonamentalment la Llei? Donar sentit a un compromís legítim que el tripartit va plantejar de constituir i de donar forma a l'Agència Catalana d'Inversions.

Ara, què els condiciona, a vostès, a fer-ho així? Què interpretem, nosaltres, que els condiciona, a vostès, a fer-ho així? Primer, donar compliment al compromís. Lloable. Encertat. Segon –i no sé si és tan lloable, però, en tot cas, també és un compromís–, no alterar, en cap cas –en cap cas–, les àrees de poder que vostès tenen repartides a dintre del Govern. A vostès els condiciona no alterar, en cap cas, les àrees de poder que tenen repartides dintre del Govern. Els departaments, siguin del color que siguin, per entendre'ns, no poden perdre cap ens i cap funció de l'ens de què en depèn. I això ens ho ha recordat un compromís que vostès tenen, que és l'annex famós del pacte del Tinell, que s'ha tornat a posar en memòria en virtut d'aquest canvi de Govern frustrat, en el qual vostès vénen a dir: «Escolti, el repartiment del poder està molt ben establert en el pacte del Tinell i això no ho podem canviar, és un compromís al qual ens hem de cenyir».

Però, clar, ja posats a dir què els condiciona, a vostès, seria bo també que el pacte, el mateix pacte del Tinell en aquella part més transparent, per entendre'ns, senyor conseller, hi ha un punt concret, a la pàgina 21 –el punt tercer de l'àmbit empresarial i econòmic–, que diu –el tinc a la mà i jo crec que està en la memòria de tots vostès, seria molt bo complir-lo i seria molt bo que els hagués condicionat en la redacció d'aquest Avantprojecte de llei–: «Desenvolupar un institut de promoció empresarial sobre la base de l'actual Cidem, el qual aplicarà programes similars als de l'SBA, que és l'*Small Business Administration*, i actuarà també a través d'agències territorials, per tal d'adaptar-se al potencial i objectius de cada territori». Hi estem d'acord, i ho diu el pacte del Tinell. Hi estem d'acord. Però l'Avantprojecte de llei, després de dos anys de Govern tripartit, no en diu res, d'això; res: ni Institut de Promoció Empresarial, sobre la base del Cidem –estem debatent la regulació del Cidem–, ni programes similars a l'SBA, a l'*Small Business Administration*, ni agències territorials; no en diu res de res. I saben que en això, concretament en això, nosaltres hi estem d'acord.

Nosaltres jutgem insuficient i poc ambiciós el text presentat, però el jutgem poc ambiciós i insuficient per a la realitat de l'economia i de la indústria catalana. No m'hi vull allargar massa, no tinc temps, i, en tot cas, és prou obvi. El cas de SEAT, avui mateix, ens anuncia i ens explica i és prou paradigmàtic per escenificar amb certa cruïra la pèrdua de competitivitat de l'economia

catalana. Això no..., escolti'm, no ens cau cap anell per dir-los –i els ho hem dit, i el senyor Artur Mas ho ha dit reiteradament i fa molt poc en el Cercle Financer de Barcelona– que les grans xifres econòmiques de Catalunya van bé, són bones –també ho són les d'Espanya; fins i tot millors que les d'alguns països europeus. Econòmicament, a grans trets, a grans xifres, el país va bé. Però seria una enganyifa, i tots vostès ho saben, i sobretot els industrials i les industrials del país ho saben, que existeix una mar de fons. Existeix una mar de fons que acaba materialitzant-se en deslocalitzacions, en expedients de regulació d'ocupació creixents, que s'acaba materialitzant, en el fons, en pèrdua de competitivitat. Aquest mar de fons hi és. Podem fer veure que no hi és, però tots sabem, poc o molt, que hi és.

Algú de vostès ens dirà: «Escolti, això ve de lluny...». Espero que no, però amb una certa demagògia, segurament, fins i tot algú dirà: «Oh, escolti, això és que és culpa de Convergència i Unió. El model de subvencions per a la captació d'inversió estrangera...». Escolti'm, si volen entrar per aquí, hi poden entrar –si hi volen entrar, hi poden entrar–; però, finalment, el que és important és llançar un missatge als industrials i a les industrials de Catalunya, i als que poguessin tenir temptacions, essent fora de Catalunya, d'invertir a Catalunya. (*Veus de fons.*) Aquests que ja han arribat fins aquí, el que els amoïna és que els passarà d'ara endavant i què podran obtenir i no obtenir de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I és a aquests a qui ens hem de dirigir. Si algú es vol perdre a buscar un culpable, a dir... Escolti'm, vostès, endavant amb el que creguin que han de fer, però, deixi'm que ho rellegui, no?

Per tant, el Cidem no és només captació d'inversió estrangera. Hi estem d'acord, però no és només. El conseller hi ha fet referència. Algú també, potser, em dirà: «Escolti, és que també existeix l'Acord de competitivitat». I els vam felicitar en el seu dia. És cert que, a dia que passa, els agents socials que van ajudar i que van signar amb vostès l'acord de la unitat no estan, ni de bon tros, tan satisfets. Ja ho podem repassar d'aquí a una estona també. Però és evident que els agents socials també els critiquen per l'incompliment reiterat de l'Acord.

Però, en tot cas, deixi'm que els ho digui. Escoltin, és que Convergència i Unió tampoc pensa que sigui l'Acord l'instrument, l'ens prestador de serveis finalistes per incrementar la competitivitat de Catalunya. És un marc, però no ha d'acabar sent, en cap cas, el prestador dels serveis finalistes. I d'això creiem que era precisament del que calia parlar: de serveis finalistes, de serveis públics finalistes per incrementar la competitivitat de la indústria catalana. D'això, calia parlar, i és, en part, en gran part, una oportunitat perduda d'aquest Avantprojecte de llei de regulació del Cidem.

En tant que es fa menció de la captació i inversió estrangera, deixi'm que li agafi el fil, senyor conseller, amb relació estrictament a la captació i inversió estrangera, que ha estat important, molt important per a l'economia de Catalunya; que és important encara avui, i que penso que, si no ho fem malament, ho continuarà sent.

No tindrem temps d'allargar-nos, però el que vostè sap –i hi ha prou bibliografia en el seu Departament, feta

per tècnics, per entendre'ns, de primer nivell—, que la captació i inversió estrangera respon, per entendre'ns, a necessitats i a eines de cada moment, a pautes diferents —a pautes diferents— per necessitat d'adaptar-se a cada moment.

I aquí es poden evidenciar, clarament —no m'hi podré entretenir—, les quatre grans etapes que ha tingut Catalunya, des del 1902 de la Pirelli, a Vilanova i la Geltrú, fins als nostres dies, quatre grans etapes en el procés de captació i inversió estrangera. No m'aturaré en el que suposen els anys setanta, els anys vuitanta, en quines pautes s'actua després en els anys noranta o amb el que passa avui dia o amb el que hauria de passar avui dia.

En tot cas, hi ha una línia i un fil roig en tot això —en tot això—, que és que la inversió estrangera a Catalunya, aquells que segueixen una tendència positiva, per a ells i per a la resta d'indústries que, per entendre'ns, se'n beneficien i de l'economia que acaben enriquint, l'evolució positiva l'acaben tancant quan, productivament parlant, incorporen quelcom que és obvi, que tothom en parla, però: quan, productivament parlant, incorporen la recerca i el desenvolupament, incorporen el disseny, incorporen la innovació.

Quan algú ha aconseguit d'anar fent això, se n'ha sortit. I és sobre aquest front, obvi, segurament conegut, tothom en parla molt, és molt fàcil fins i tot parlar-ne, però és sobre aquest front sobre el que hem de parlar.

Per tant, captació i inversió estrangera, sí; però entenguem sobretot, senyor conseller, senyores i senyors diputats —entenguem-les—, les pautes dels nostres temps, entenguem-les, les del nostre país i les de la nostra economia avui —avui—, entenguem-les.

I entenent, des de Convergència i Unió, que les pautes, no podem renunciar a cap possible inversió estrangera, sigui d'on sigui del món, no hi podem renunciar. Però fonamentalment això hauria d'anar destinat a aquella inversió estrangera ja establerta a Catalunya que ha de millorar, que ha de continuar reinvertint, que ha de continuar treballant per ajudar-la, acompanyar-la cap a aquest procés d'assumpció de recerca i desenvolupament, cap a aquest procés d'incorporar o de desenvolupar continuament innovació, i fer que aquesta inversió estrangera incorpori com quelcom intrínsec la recerca i el desenvolupament o el mateix procés d'innovació o de producte o de procés. Això és el que fonamentalment hauríem de fer de cara a la inversió estrangera a Catalunya i de qualsevol altra inversió estrangera que es vulgui venir a instal·lar a Catalunya, entenent que això ho pot arribar a trobar.

Però, clar, això no és diferent del teixit industrial autòcton. Això, que és precisament del que creïem que calia parlar, és tan propi del teixit industrial forà com del teixit industrial propi. I aquesta és la tasca del Cidem. Aquesta és la tasca del Govern. Aquesta és la tasca del Cidem i aquesta és la tasca del Govern.

Però, aleshores, la pregunta és: per què ens sobta veure un avantprojecte de llei on el més destacat és l'Agència Catalana d'Inversions? Ens sobta —ens sobta. I per què, aleshores, l'esmena a la totalitat?

L'esmena a la totalitat..., els ho he dit d'entrada: podem entrar que hi ha coses que podrien acabar sent positives, però és insuficient i poc ambiciós —insuficient i poc ambiciós. Perquè, des del Cidem, amb el Cidem, però no només amb el Cidem, sóc del parer que ara cal articular sota un mateix paraigua —que no vol dir sota un mateix organisme, però sí sota un mateix paraigua— tots els serveis públics destinats a millorar la competitivitat de la indústria catalana.

Vostè ho ha vist, perquè és una de les esmenes, però, en tot cas, és l'esmena. L'esmena és que nosaltres suggerim al Govern que desenvolupin l'Agència Catalana de Competitivitat. Era el moment de fer-ho. Respon, fins i tot, al pacte del Tinell, al punt 3 de la pàgina 21 que vostès mateixos van acordar i van escriure.

Convergència i Unió ho suggereix. Convergència i Unió ho formula. Convergència i Unió no ho redacta. Perquè si ho redacta, algú ens acabarà tapant la boca amb allò: «Escolti, que Convergència i Unió no marqui la pauta al Govern». Ja ens ha passat altres vegades! Li donem l'oportunitat, al Govern, senyor conseller —li donem l'oportunitat—; facin-ho vostès. Si no ho fan vostès, ho farem nosaltres, evidentment. Facin-ho vostès, encara que només sigui, fins i tot, per complir el Tinell: l'Institut de Promoció Empresarial, l'*Small Business Administration*, les agències territorials... Endavant. Però no només per complir el Tinell, perquè fóra bo per a la SEAT, seria molt bo per a la SEAT, això, també!

Seria molt bo per als 42 sistemes productius locals que, amb un escrit del maig del 2005, el Departament ha diagnosticat: els 42 sistemes productius locals i les 9.000 empreses que en pegen. Seria bo també per a la Hewlett-Packard, per a la Solvay, per a la Sony, per a tantes més. Seria bo que proposessin un ens aglutinador dels serveis finalistes de la indústria. Seria bo que el Govern proposés un ens aglutinador dels serveis finalistes de la indústria sobre la base del Cidem —sobre la base del Cidem—, que és qui té aquesta raó de ser.

Suposo..., seria bo que no fossin les voluntats de compartimentar el poder, d'acord amb l'annex aquell del pacte del Tinell, que fos el que impossibilités això. No m'agradaria sentir —i difícilment ho podran argumentar— que és aquesta la causa que no fa possible acceptar la proposta que els fa Convergència i Unió.

Però, en tot cas, deixin-me..., els ho retrato ràpidament: què suposa aglutinar serveis finalistes a la indústria catalana per millorar la competitivitat? Donar-li un paraigua comú d'actuació perquè l'industrial no vagi despistat, ni marejat, des del Cidem, en tant que innovació, captació d'inversió estrangera i desenvolupament empresarial; des del Copca, en tant que internacionalització, no només per al comerç exterior, sinó també per acompanyar-los en la seva inversió a l'estranger; des del Consorci de Transferència de Coneixement del Departament d'Universitats i Recerca, o des de l'Oficina de Gestió Unificada. Aquests són, com a mínim, quatre ens, sobre els quals hauria de caure un paraigua que hauria de ser l'Agència de Competitivitat de Catalunya. Aquesta és la nostra forma de entendre-ho.

Els proposem serveis directes. Vostès em diran, i potser em parlaran que calen bones infraestructures —hi estem

d'acord—, comunicacions portuàries i aeroportuàries —hi estem d'acord—, subministrament elèctric i d'aigua, i tot això..., i moltes coses que l'Acord preveu, encara que tinguin la crítica dels agents socials que ho estan incomplint.

En tot cas, fóra bo plantejar-se estrictament els serveis, i fóra molt bo deixar de sentir comentaris com el de fa molt pocs dies, d'un rector, un rector important d'una universitat important de Catalunya, que, sortint de la reunió del Consorci de Transferència de Coneixement, diu: «Això del Consorci no funciona». I no funciona, per la competència malaltissa que s'ha establert entre el Consorci —Departament d'Universitats i Recerca—, i el Cidem —Departament d'Indústria. Aquest és un comentari que no ens podem permetre, senyor conseller, de cap manera, executat per un rector que forma part del Consorci.

Per acabar, Convergència i Unió planteja una esmena a la totalitat, amb el sentit positiu de jutjant..., o pel fet de jutjar l'Avantprojecte de llei poc ambiciós i insuficient. Creiem convenient potenciar la inversió estrangera a Catalunya, i farem el que faci falta en aquest sentit. Però també creiem, principalment, que el que cal fer-se és, des del marc d'intentar incrementar la competitivitat de la indústria catalana, donar-li forma i donar-li cos a tots els serveis públics que s'ofereixen a la indústria catalana.

És per això, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que l'esmena a la totalitat incorpora a la part propositiva de demanar al Govern que elabori un avantprojecte de llei de l'Agència Catalana de Competitivitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula, ara, per fer un torn en contra, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Voldria, en primer lloc, donar la benvinguda al director del Cidem, el senyor Agustí Segarra, així com a totes les persones del Cidem que l'acompanyen. Siguen benvinguts aquí, al Parlament.

Senyores i senyors diputats, no se sorprendran si els dic que el nostre Grup està a favor d'aquesta Llei, impulsada pel Govern i que ha exposat el conseller Rafé. Per tant, senyor Pujol..., bé, ja li ho avanço, com es pot imaginar, que el nostre Grup votarà en contra de la seva esmena a la totalitat.

El Cidem va ser creat al 85, com ja s'ha dit, com a Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial. I l'any 2000 va canviar el seu nom, només va canviar el seu nom pel de Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial, i va mantenir-ne la finalitat i les funcions de la llei original, que avui es manifesten com a clarament insuficients: no canvien ni s'adapten a la nova realitat industrial i empresarial. D'aquí la necessitat, avui, de redissenyar-lo de nou.

La principal justificació, doncs, d'aquesta nova regulació és l'adequació d'aquest organisme a la nova política industrial, i definir, per tant, les seves finalitats i funci-

ons, així com els seus òrgans de govern dins d'aquest nou marc.

Els punts que sofreixen un canvi amb aquesta nova regulació són, doncs: definir la nova finalitat i funcions; la transformació de l'estructura orgànica; el redisseny dels òrgans de govern, introduint el Consell de Govern i modificant el Consell Assessor; la creació de l'Agència Catalana d'Inversions com a àrea especialitzada del Cidem, amb funcions i finalitats determinades, i l'articulació entre el Cidem i el Departament de Treball i Indústria mitjançant el contracte programa. Aquests són els trets principals que el conseller ja ha explicat i que no aprofundiré.

Només vull remarcar que s'ha contrastat aquest Projecte de llei amb els agents empresarials, socials, sectorials i amb els departaments de la Generalitat i que hi hem incorporat les seves observacions. Vull fer esment també que s'hi han incorporat les observacions que va fer el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya sobre el primer esborrany de la Llei.

I també vull remarcar que s'han incorporat al text les esmenes presentades pels grups parlamentaris que donen suport al Govern, que enriqueixen el text i que integren totes les consideracions efectuades per les organitzacions sindicals i empresarials signants de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

Dit això, vostè, senyor Pujol, ens diu que tenim poca ambició en el Projecte, que fa l'esmena a la totalitat amb sentit positiu. Jo, de totes maneres, només voldria recordar-li que tots els canvis que han fet al Cidem es limiten, l'any 2000, a canviar la «I» d'«Informació» per la «I» d'«Innovació».

Jo crec que el Cidem va ser creat amb bona intenció, va ser una eina útil, però al final és clar l'abandó que va tenir aquest organisme, i es va reflectir, fins i tot, amb la marxa del centre de diversos professionals en el darrer període.

Miri, vostès, al capdavant dels anys del Cidem només varen aconseguir canviar-li el nom, tal com he dit. Li recordo el pressupost en innovació dels darrers quatre anys: sota el concepte de «mercat tecnològic» —és a dir, l'R+D+I empresarial—, l'any 2001 van posar-hi 1,4 milions d'euros, amb seixanta-quatre projectes; l'any 2002, 4 milions i mig d'euros; l'any 2003, 4,2 milions d'euros. L'any 2004 hi han 26 milions d'euros i 612 projectes aprovats. El Govern al qual donem suport ha passat de la retòrica a l'acció, de cursos, i de formació a l'acció.

El Cidem consta actualment de quatre eixos d'actuació interna, que són: el foment de la innovació, la transferència tecnològica, Agència Catalana d'Inversions i el desenvolupament empresarial; un programa d'actuació transversal, que és el programa «Créixer», i dos eixos d'actuació interna —planificació i organització. La suma d'aquests eixos és el que conforma la seva estructura actual. Creiem que això no fa falta regular-ho a la Llei, sinó que queda reflectit clarament en els seus estatuts.

El Cidem és actualment un bon instrument, que s'ha decidit mantenir, però sí, amb aquesta nova regulació que plantejem avui, enfocada principalment a donar

més autonomia a la creació d'empreses i a reforçar tots els àmbits de coordinació, tant amb els agents externs com entre els departaments del Govern.

És veritat que vostès van donar el primer pas en la definició d'una nova política d'innovació: el Pla d'innovació 2001-2004. Aquest Pla havia de sincronitzar les seves línies d'actuació amb el tercer Pla de recerca 2001-2004.

Cal valorar el Pla com un primer pas, una primera aposta, amb l'objectiu de reduir el diferencial tecnològic que té Catalunya respecte a altres regions europees. Del mateix Pla, se'n van derivar dos instruments, dos bons instruments, de transferència tecnològica i de coneixement de gran valor: els trampolins tecnològics i la Xarxa de Centres d'Innovació.

Tot i així, vull remarcar que el Pla no va assolir tots els seus objectius qualitius ni quantitius. A nivell cooperatiu, a la pràctica, les línies d'actuació es varen dur a terme sense una coordinació amb el DURSI i les universitats públiques catalanes. El grau d'execució va ser insuficient i només es va assolir el 65 per cent del pressupost inicial, i el Pla no va tenir tampoc en compte les diferents realitats territorials i sectorials catalanes.

Ara, la nova política industrial impulsada pel Govern de la Generalitat presenta canvis molt substancials respecte a les actuacions ja existents: un impuls significatiu a la política industrial; un augment en la dotació pressupostària –ara sí a la política industrial–; l'augment de la cooperació i concertació entre els departaments i els diferents agents, tan públics com privats; la definició de nous procediments en l'aplicació de la política industrial, recolzats en els principis de qualitat, transparència, eficiència, avaluació i rendiment de comptes. I aquesta nova política industrial impulsa un canvi del model productiu de Catalunya, de manera que el coneixement i la innovació esdevinguin els elements claus del creixement.

S'ha realitzat també un increment pressupostari substancial i s'han establert els mecanismes de coordinació adequats entre els diferents agents i entre els diferents departaments, a través, d'una banda, de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat, i, en segon lloc, amb el Pla de recerca i innovació de Catalunya 2005-2008, que va ser aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat el gener del 2005 i que integra la participació del Departament de Recerca, del DURSI, el de Treball i Indústria, i també del Departament de Salut per primera vegada.

Partint d'aquests marcs d'actuació, el Cidem estructura la seva activitat per al període 2005-2008 mitjançant el seu Pla director, on es recull la seva missió, les actuacions previstes i l'adequació de la seva estructura a les línies estratègiques marcades.

I, finalment, la política industrial que es porta a terme es recolza, seguint les directrius de la Unió Europea, en les seves convocatòries de subvencions, els criteris de qualitat, transparència, eficiència, avaluació i rendiment de comptes.

Ja, per concloure: quin és el Cidem que defensem i quins són els grans canvis duts a terme pel Govern actual?

En primer lloc, un Cidem obert al consens i a la participació dels agents socials. En segon lloc, un Cidem més transparent; en aquest cas, cal destacar que es declaren els ajuts a Europa i totes les ordres tenen el seu beneplàcit, que tots els incentius a empreses han estat concedits a través de convocatòries públiques, obertes i competitives; també en aquest sentit s'articula el contracte programa amb el Departament al qual està adscrit, que assegura més el rendiment de comptes. Un Cidem amb un important paper participatiu en el futur programa marc per a la innovació i la competitivitat de la Unió Europea. Un Cidem proactiu i amb una clara voluntat d'anticipació a qualsevol crisi industrial, estructurat d'acord amb els eixos de la política industrial del Govern i que incorpora una visió de país a mitjà i a llarg termini. Un Cidem que fomenta les polítiques sectorials, amb actuacions sectorials i territorials específiques, amb polítiques a termini mitjà, marcades per l'Acord estratègic i el Pla de recerca i innovació. Un Cidem que potencia activament, i amb un clar model, la transparència tecnològica, que treballa i potencia la creació de xarxes amb impacte territorial i que compten amb la inclusió de tots els agents del sistema català d'innovació. Un Cidem que participa activament en el sistema català d'innovació i que actua com a coordinador i promotor de la transferència tecnològica, amb 71 milions d'euros de recolzament a 1.111 projectes d'R+D+I per part de la Secretaria d'Indústria i el Cidem en aquests dos anys.

Aquests són els canvis que hem assolit per al Cidem, i la nova regulació que plantejem li donen suport i els confirmen.

Espero –tot i que no hi tinc gran confiança– que retiri l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

Poden fixar, ara, posició a l'esmena a la totalitat els grups parlamentaris que no ho han fet.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també vull adreçar la meua salutació als membres del Cidem que estan avui aquí amb el seu director i el seu equip.

El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, evidentment, votarà en contra de l'esmena a la totalitat que presenta Convergència i Unió. I, a més a més, vull dir, crec que amb els arguments que ens ha donat el diputat Pujol, doncs, crec que podrien retirar l'esmena, com ha dit la diputada socialista, perquè crec que tots treballlem vers la innovació del país i tenim les mateixes finalitats. Vull dir, que estigui estructurat d'una manera o que estigui estructurat d'una altra, doncs, la Llei recull tota una sèrie de departaments i de manera de treballar que, si no estan a la Llei, evidentment, el Cidem, a través dels seus departaments, ho durà a terme.

Aquesta nova Llei del Cidem que ha presentat avui el conseller Rañé respon, d'una manera clara i adequada, a les necessitats d'una nova política que sobre la innovació és imprescindible que tinguin les empreses catalanes. Crec que la riquesa de Catalunya rau en la iniciativa privada, en l'empenta i en la creativitat dels seus empresaris. I per això a l'Administració li correspon crear les condicions necessàries perquè els empresaris catalans puguin ser competitius, continuïn tenint la il·lusió per aconseguir els objectius que s'han proposat.

Amb els resultats que obtenen en les seves empreses, el nostre país continuarà essent, i entre tots farem que encara ho sigui més, de forma indiscutible, que Catalunya sigui un motor econòmic en aquest món globalitzat. I la indústria ha de ser competitiva, ha de seguir guanyant quotes de mercat, per la qual cosa cal millorar la productivitat i, alhora, per a la millora de la productivitat, cal augmentar el nivell d'innovació i la flexibilitat d'organització.

Catalunya ha d'assolir els objectius que l'any 2000 van acordar els quinze estats membres de la Unió Europea a Lisboa, perquè l'any 2010 la Unió Europea es converteixi en l'economia basada en el coneixement més competitiva i dinàmica del món, capaç de créixer econòmicament de manera sostenible i amb més i millors llocs de treball, amb major cohesió social. (*Veus de fons.*)

El Govern catalanista i d'esquerres té per objectiu un nou impuls econòmic per a Catalunya. En el pacte del Tinell es van definir les línies de la política industrial. Diu el pacte del Tinell: «Catalunya és un país industrial, amb una estructura productiva basada en sectors transformadors i en un predomini de la petita i mitjana empresa». El pes de la indústria multinacional, amb centres de decisió a fora de Catalunya, és també molt important. (*Veus de fons.*)

I també tenim l'Acord estratègic per la internacionalització de la qualitat de l'ocupació i la competitivitat en l'economia catalana, que és una declaració que reafirma la competitivitat de la nostra economia i l'orienta cap a un model de major productivitat i una major capacitat d'adaptació al nou context internacional. I, sobretot, aquest Acord té la importància de ser un acord assolit entre el Govern i les organitzacions sindicals i empresarials, que implica una nova manera de fer política, tenint en compte els agents socials i aplicant la transversalitat i cooperació entre els diferents departaments del Govern.

I és per això que es redissenen els òrgans de govern del Cidem, introduint el Consell de Govern i el Consell Assessor. Així, el Cidem queda constituït pel Comitè Executiu, que és l'òrgan de direcció i control del Cidem; el Consell de Govern, que és l'òrgan de coordinació dels agents socials i sindicats que té per objectiu establir la seva participació —que per primera vegada estableix la Llei— en el disseny, el seguiment i l'avaluació de la política industrial a Catalunya i coordinar-los amb el Cidem i l'Observatori de Prospectiva Industrial; el Consell Assessor, que és l'òrgan d'orientació i consulta del Cidem, en el qual són representants els agents públics socials i privats, amb interessos relacionats amb la finalitat del Cidem.

Així, doncs, podem dir que la Llei del Cidem reflecteix aquests dos punts: una nova política industrial basada en recerca més desenvolupament i recerca de desenvolupament més innovació, que comporta la transferència de la tecnologia i la creació de l'Agència Catalana d'Inversions, i una política de participació dels agents socials.

Ja no podem tenir un model de creixement econòmic basat en la precarització laboral i els baixos salaris. La ràpida successió d'avenços tecnològics i l'escurçament del cicle de vida dels productes obliguen l'economia catalana a disposar d'una estructura productiva flexible, cooperant i innovadora, per millorar la competitivitat i el creixement econòmic. La política industrial té per objectiu un entorn innovador per a l'empresa catalana, necessari per innovar i aprendre a innovar, beneficiant-se dels efectes que es generen en els entorns més creatius i innovadors.

La nova política innovadora potencia l'avaluació de les polítiques públiques i la cultura de rendiment de comptes de finançament, la transferència tecnològica i la innovació empresarial, en funció del compliment dels indicadors, objectius acordats prèviament en els contractes programa sobre la innovació.

La nova política, a partir del 2004, es dissenya des del Departament de Treball i Indústria i, en particular, des de la Secretaria d'Indústria i des del Cidem. Aquesta nova orientació es dissenya en els següents aspectes: Un impuls molt significatiu en la política industrial, a partir d'un nou marc conceptual, amb la selecció de prioritats noves i nous objectius i instruments. Això té com a objectius: La modernització del teixit productiu i l'especialització en activitats intenses i en la gestió del coneixement i la creació d'un entorn innovador per a les pimes catalanes. L'augment de la dotació pressupostària destinada a la política industrial, amb una planificació a mitjà termini i, en conseqüència, amb continuïtat en els temps de les accions. L'augment de la cooperació i concertació entre el Departament i els diferents agents, tant públics com privats. Així mateix, l'increment de la coordinació amb les altres administracions i, en particular, amb l'Administració General de l'Estat. Definició de nous procediments amb l'aplicació de la política industrial, recolzant-se en els principis de qualitat, transparència, eficiència, avaluació i rendiments en els comptes.

Com ha dit la diputada Teresa Serra, tenim els departaments de Foment a la Innovació, Transferència Tecnològica, l'Agència Catalana d'Inversions, que a més a més porta la qüestió de la localització empresarial, però també ajuda la informació de les empreses, la seva ajuda a la innovació i, sobretot, que el nostre teixit empresarial, que es va adaptant a aquesta política d'innovació, que és molt important penetrar-hi i fer-la extensiva, perquè encara hi ha moltes empreses que no saben què està fent l'Administració, i aquest ha de ser un objectiu molt clar de l'Agència Catalana d'Inversions, també, i que ha crescut, evidentment ha crescut, però creiem que és totalment important que continuï desenvolupant aquesta política d'informació. També tenim el Desenvolupament Empresarial i l'Observatori de Prospectiva Industrial.

Els ajuts del 2005 també destaquen per la seva més uniforme distribució a tot el territori català i per l'increment de la participació d'empreses ubicades fora de l'àrea metropolitana de Barcelona, amb la qual cosa s'ha donat un impuls i s'ha prioritzat una territorialització dels ajuts a les empreses.

La transferència tecnològica té la missió de dissenyar, coordinar i gestionar un model sistemàtic de transferència tecnològica a Catalunya, on existeixin els instruments necessaris que permetin fomentar la integració dels coneixements científics i la tecnologia empresarial, i, per tant, augmentar la quantitat i qualitat de la gestió tecnològica de les empreses.

L'acord estratègic i el Pla de recerca i innovació marquen les actuacions per al període 2005-2008. Un Cidem que potencia activament i amb un clar model de transferència tecnològica.

Així, doncs, la feina s'està fent i es continuarà fent amb aquesta Llei, que queda reforçat tot el que és el tema innovació. I per això li reitero la seva retirada de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustres col·legues, molt breument, per manifestar el posicionament del meu Grup Parlamentari respecte de l'esmena a la totalitat presentada al Projecte de modificació del Cidem.

Haig de dir que el nostre Grup Parlamentari recolza el fet que l'Administració fomenti la innovació i el desenvolupament empresarial, amb Cidem o sense Cidem. I valora, no obstant això, la feina feta pel Cidem durant els vint anys de la seva existència.

Com després tindrà ocasió d'exposar, el nostre Grup manté un seguit de reserves sobre el procediment emprat per fer aquesta reforma i, sobretot, sobre la naturalesa jurídica, tant del mateix ens, Cidem, com de l'Agència Catalana d'Inversions. Però, malgrat les nostres discrepàncies, no podem acceptar l'esmena a la totalitat. I, per tant, ens abstenem.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, il·lustres col·legues.

El president

Gràcies, senyor Ibarz. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hauríem de dir, i no seria sobrer, que aquesta és una llei necessària i més en un dia com avui. El Parlament ha de reflectir allò que passa a la ciutadania, allò que passa al

carrer, i en aquest moment, segurament, doncs, de manera important, treballadors i treballadores de SEAT s'estan manifestant perquè les coses s'han de fer d'una altra manera. I segurament seria demagògic dir que si això s'hagués aprovat abans, no hauria passat, el conflicte; seria demagògic. Però, com bé deia el conseller, hi han peces que poden funcionar millor, i l'objectiu d'aquesta Llei és que una de les peces de la política industrial funcioni millor. I, per tant, donar més transparència, més utilitat, als temes de recerca i desenvolupament. I no només que, moltes vegades, com va passar en el passat, els ajuts públics, que paguem tots els ciutadans d'aquest país, vagin més al compte de resultats de les empreses, a millorar, a fer funcionar, sinó a pensar, no només en la immediatesa, sinó també en el futur. Per tant, des d'aquesta intervenció, la solidaritat del Grup d'Iniciativa Esquerra Unida i Alternativa als treballadors de SEAT i a les seves reivindicacions.

Bé, fa pocs dies, el director del Cidem, avui present a la sala, feia un article on deia, i llegiré textualment, que «quan des del Govern fomentem la innovació i la transferència tecnològica, ho fem convençuts que el seu avenç i el seu arrelament a la nostra societat seran avançats, no només per a les empreses –coma–, sinó també a nivell de tota la societat». Jo crec que si això ho hagués redactat –també pel tipus d'intervenció que ha fet–, doncs, el senyor Pujol, a partir de la coma no hauria existit, perquè habitualment la preocupació de les intervencions del que representa el senyor Pujol es quedava en les empreses i no en el conjunt del que podia reflectir també la societat. I continuava el seu escrit el senyor Agustí Segarra: «Actualment la situació a Catalunya encara ha de millorar» –per tant, reflexió autocrítica– «amb relació als indicadors dels països europeus més avançats. La despesa d'R+D, expressada en percentatges del PIB, ens indica que Catalunya se situa a l'1,38 per cent per davant d'Espanya, que està a l'1,11, però per darrere dels països com França –el 2,19– o Finlàndia –el 3,51. Per tant, dic, queda molt camí per avançar i aquesta Llei vol contribuir a això». Continua, el senyor Segarra, dient que el principal obstacle, perquè les empreses s'iniciïn en la gestió de la innovació i en l'estratègia apuntada, és la manca sistemàtica d'eines i de planificació. És a dir que la necessitat crea l'òrgan, i en aquest sentit, doncs, la necessitat d'avançar en la innovació i en el suport a les polítiques industrials ens porta a què l'òrgan, la reforma del Cidem hagi de donar resposta a uns canvis necessaris i a unes respostes de present i de futur.

Es podia fer amb l'anterior estructura del Cidem? Amb les explicacions que ens ha fet el conseller, no. I en una part de la intervenció, que feia el senyor Pujol, ho confirmava, que feia falta fer passos per poder donar respostes a les noves realitats. Per tant, s'havia de modificar. Però, l'esmena a la totalitat, més enllà de les esmenes parcials de Convergència i Unió, va en aquesta línia? No, perquè el que feia falta, més enllà d'aquest paraguas final, que deia el senyor Pujol, d'un ens aglutinador dels serveis finalistes per a la indústria, era canviar les polítiques, els polítics i els instruments. I això és el que va començar el dia 16 de novembre de fa dos anys, i ara amb la Llei del Cidem s'apliquen nous instruments per a noves polítiques. No que ara s'hagin

començat o es començaran a desenvolupar. La memòria del 2004 del Cidem o la proposta feta del Pla d'innovació apunten que les coses no només ja s'havien iniciat en el canvi, sinó que tenen ja formes concretes de més recursos, millors resultats. Independentment, com sempre, com bé també reconeix el senyor Segarra, les coses poden ser millorables.

Per tant, l'esmena a la totalitat, més enllà d'aquesta idea final, doncs, aporta molt d'entusiasme a la intervenció, segur, de creença en el que es planteja, però això, senyor Pujol, vostè, que era secretari general d'Indústria, haver-hi posat innovació, passió i entrega, també, perquè la situació del present hagués pogut ser una miqueta millor que la que es va haver de trobar aquest Govern.

Per tant, vostès, en aquest sentit, més enllà de les afirmacions, volen una esmena a la totalitat d'un dels objectius o dels objectius que apunten en el preàmbul, que són molt importants, i és això el que hem d'explicar a la ciutadania, més enllà de l'articulat, hem d'explicar a les empreses i hem d'explicar als agents socials, implicats a seguir progressant en la dinàmica de la innovació i del desenvolupament empresarial.

Diu el preàmbul, aquell que vostès volen dins de la Llei esmenar en la totalitat, que «Catalunya podrà participar de l'objectiu que s'ha fixat la Unió Europea de convertir-se en una economia basada en el coneixement, més competitiva i més dinàmica del món, una economia capaç –i això és molt important per al nostre Grup Parlamentari– d'un desenvolupament sostenible amb més i millors llocs de treball i amb una major cohesió social». Per tant, aquest és un objectiu que ha de respondre, aquesta nova regulació del Cidem.

Diu, també, que «la política industrial ha d'impulsar la localització de les empreses». Vostès van contribuir a les deslocalitzacions, hi van contribuir. Nosaltres volem contribuir a les localitzacions. És a dir, una paraula de moda que van posar, vostès, de les deslocalitzacions –de les deslocalitzacions. Cal recordar Samsung? O els hem de recordar a vostès, l'any 93, amb el Govern d'Espanya d'aleshores, els 80.000 milions de pessetes que van donar a SEAT per poder refluotar una situació que ha permès que amb diners públics facin més beneficis i que avui siguin els treballadors els que aniran al carrer? (*Veus de fons.*) És així! Vostès, deslocalitzacions; nosaltres volem localitzacions. No és un problema només de paraules, és de polítiques i de pràctiques: localitzacions d'empresa per atreure'n de noves. I aquí és molt important... (*Remor de veus. Pausa.*) És que a vegades sembla que *a quien pica, ajos come*, no?, perquè són coses que a vegades dir les coses que un pensa, amb tot el respecte... Opinem diferent, i sempre –sempre– som molt respectuosos –sempre som molt respectuosos.

Aleshores, crec que en aquest sentit, doncs, l'atracció de l'Agència Catalana d'Inversions és molt important. Volem posar de moda la paraula «localitzacions», perquè això vol dir pràctiques diferents de les que vostès, hi insisteixo, han tirat endavant». I, a més, amb una proposta coordinada. La paraula «coordinació» és molt rellevant en l'articulat perquè vol coordinar polítiques industrials de la Unió Europea, del Govern espanyol, de les administracions locals –aquella part de l'Administra-

ció no sempre ben tractada, molt rellevant per a aquest Govern–, de les empreses, dels agents socials –per tant, dels sindicats– i de les universitats.

És a dir, més enllà de les afirmacions finals d'aquest paraigua que ens deia –potser perquè és dia de pluja– el senyor Pujol, el que cal són les modificacions dels instruments per fer polítiques que responguin a les necessitats de les empreses i del conjunt de la ciutadania.

Perquè seria bo recordar que potser darrere d'aquesta esmena a la totalitat s'amaguen responsabilitats –i no és anar a buscar a les hemeroteques–; és recordar, doncs, que la política... –i ho he dit més d'un cop, eh!, però en això s'ha de tornar a insistir–, que les millors polítiques industrials eren les que no existien. Això no es deia des d'aquesta banda, es deia des d'aquesta banda quan governaven vostès. Unes pràctiques que no s'escrivien, però que es feien, que tot ho regulava el mercat –tot ho regulava el mercat. He dit abans, els 80.000 milions de pessetes –de les antigues pessetes– donades a SEAT. O com fins ara també es segueix donant, i aquí cal veure, des de la transparència, des de l'exigència, com els diners públics que es donen per a recerca i desenvolupament no van després perquè això ho pugui permetre l'autorització d'increment de comptes i de plusvàlues de les empreses per després abaixar les persianes.

És a dir, no només hi ha un canvi respecte al que voldríem fer, sinó que els instruments ho puguin tirar endavant. És a dir, una proposta de major transparència, d'exigència, de localització, d'ajuts al territori, de ser socialment més útils, no només –hi insisteixo– per millorar el compte de resultats de les empreses –abans els ajuts es donaven d'una altra manera–, d'anticipació als problemes, de coordinació i –com bé deia el conseller, que és part d'un tot– d'un acord estratègic que els agents socials li donen recolzament, sempre millorable i que segur que amb les dotacions econòmiques actuals i del proper pressupost podrem cobrir allò que volem: que hi hagi més innovació i més desenvolupament. No només innovació amb el canvi d'informació per innovació, sinó amb continguts que té a veure aquesta llei que avui aprovarem.

El president

Hem de fer la votació de l'esmena a la totalitat. Per tant, cridarem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posarem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 14 abstencions i 69 vots en contra.

Passem ara al debat de les esmenes a l'articulat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol. (*Remor de veus.*)

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Bé, en tot cas s'enllaçarà, crec que és inevitable enllaçar amb el debat... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats, els prego... Senyores i senyors diputats...

Gràcies. Pot continuar, senyor Oriol, senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Dic que és pertinent, en tot cas, enllaçar la part del debat que hem fet en l'esmena a la totalitat ara fa un moment i que s'ha sotmès a votació i que òbviament no ha estat... –ja s'havia reflectit– no ha estat acceptada, amb les intervencions que han fet alguns dels diputats i diputades amb relació a l'esmena a la totalitat i amb relació al que ara debatem, que són, en tot cas, les esmenes parcials, no?

Perquè, en tot cas, només a tall de, bé, de suggeriment a tots els que han intervingut –i ho dic «carinyosament» i amb voluntat que n'aprenguin una mica (*rialles*)–, escoltin-se, agafin ara el *Diari de Sessions* i s'escolten, si us plau, i es llegeixen. Senyora Serra, senyora Nonell, s'agafen el *Diari de Sessions* i es rellegeixen el que han dit, i miren si això és incoherent amb el que jo plantejava de cara a l'esmena a la totalitat i de cara a la necessitat d'estructurar el Cidem de forma que doni resposta precisament al que vostès deien.

Tots, poc o molt, no només vostès, tothom ha parlat d'innovació, però el que ens passa és que en l'Avantprojecte de llei de regulació del Cidem, d'innovació, des del punt de vista d'estructuració, de donar-li eines perquè això es materialitzi, no se'n parla. Es parla fonamentalment d'una cosa que valorem positivament, però no només: l'Agència Catalana d'Inversions. Escoltin-se, llegeixin-se'n i mirin fins a quin punt és o no és, jo diria francament, és incoherent el que diuen amb el que poc o molt acaba configurant-se en l'Avantprojecte de llei. Tornin-s'ho a llegir.

Senyora Serra, s'ha dedicat a carregar-se el Cidem, vostè. Ara sembla que amb aquest Avantprojecte de llei tot això tornarà, començaran a ser flors i violes i que..., però s'ha dedicat a carregar-se el Cidem. Ja ho explicarà vostè a la gent del Cidem. Però senyora Nonell, era habitual, i poc o molt ho han fet altres diputats: «La culpa és de Convergència i Unió». Surti i li explica als treballadors de la SEAT. Surti al carrer i li explica als industrials que demanen solucions; que han arribat fins aquí empenyent, amb problemes, perquè sempre, poc o molt, n'hi haurà, de problemes, però empenyent i aguantant, eh!, surti i els ho explica: «No, no passa res. Hem fet això perquè la culpa és de Convergència i Unió». Escoltin, vostès mateixos.

En el cas de relació amb la SEAT, no m'hi vull allargar gaire, eh? El que es va fer al 93, s'havia de fer. Sóc del parer que es va fer bé; es va fer bé d'acord amb el Govern de l'Estat, governat pel Partit Socialista, i d'acord amb el Govern de Convergència i Unió, que governava a Catalunya. Es va fer i es va fer bé. No sé si es pot dir el mateix, i si tothom està a l'alçada de les circumstàncies de l'any 93, senyor Miralles. No ho sé. Ja tindrem oportunitat d'aquí a un moment, en una interpellació, de veure si això va ser o no va ser així. No ho sé. En tot cas, finalment, el problema de la SEAT acaba essent que un treballador produeix trenta-quatre

vehicles per any i un treballador del grup PSA o del grup Renault, a França, en produeix cinquanta. Volen actuar sobre això o no volen actuar sobre això?

La captació d'inversió estrangera, perquè algú també s'hi ha referit com si ara resulta... Escoltin, llegeixin-se bibliografia disponible en el Departament d'Indústria, bibliografia precisa i concreta del senyor Fontrodona i el senyor Hernández, presents a la sala. Se la llegeixen: n'aprendran.

En tot cas hem plantejat esmenes parcials, evidentment, perquè vostès han renunciat a tirar endavant l'Agència de Competitivitat de Catalunya. Hi han renunciat. Han renunciat fins i tot a donar sentit a quelcom que el pacte del Tinell –compromís seu– deia de tirar endavant, en el fons, l'Agència de Competitivitat de Catalunya. Ho deien vostès, plana 21, punt tercer del pacte del Tinell.

En tot cas, i president, per això hem presentat esmenes parcials, per intentar que com a mínim aquest text sigui més ambiciós i més útil. N'hem presentat. Amb un èxit descriptible, hem presentat vint-i-tres esmenes, se'ns n'han acceptat dues –dues. En tot cas, de les esmenes que hem presentat, que seria bo aturar-nos-hi un moment, perquè vegin que nosaltres ens hi hem submergit, el coneixem, el Cidem, i sabem les dificultats que suposa... És molt fàcil parlar d'innovació, facilíssim. Submergeixin-se, intentin fer-ho! Ens hi hem submergit, i hem intentat millorar l'avantprojecte de llei que vostès van plantejar amb un èxit, ho repeteixo, indescriptible.

Les esmenes s'han referit fonamentalment a tres preguntes que ens fem –a tres preguntes que ens fem. Els paquets de les vint-i-tres esmenes responen a tres preguntes: els òrgans rectors, l'estructura del Cidem i per què no busquem les sinergies pròpies del Govern.

Respecte a la primera, als òrgans rectors, és fals, absolutament fals que els agents socials, empresarials i sindicals del país no hagin intervingut fins ara en els òrgans del Cidem; era, en tot cas, a través del seu Consell Rector. Per tant, tots els que han fet referències que és la novetat esplendorosa de la seva incorporació en la dinàmica, per entendre'ns, organitzativa del Cidem, això és una falsedat. En tot cas, el que sí que diem és, si ara apareixen nous òrgans de gestió, nous òrgans, entre cometes, «de comandament» del Cidem, com és el Consell Assessor, el Consell de Govern i el Comitè Executiu, es va aconseguir una cosa, que poca o molt la gent sap, que és que allà on es va donar cabuda, a més a més, als agents socials, empresarials i sindicals principalment va ser en el Consell de Govern. Però inicialment –recordem-ho–, el Consell de Govern estava ubicat com a òrgan assessor, no com a òrgan ni de govern ni executiu, era un òrgan assessor del Cidem; poc o molt semblant al Consell Assessor o al que fins ara era el Consell Rector. Consell, per cert, que s'utilitzava ja des del Cidem per escoltar i auscultar el que ens suggerien els diferents operadors i agents en el món industrial i empresarial de Catalunya.

Però, està bé, està bé que se'ls doni cabuda en quelcom que ja és quelcom més que un òrgan assessor, és un òrgan executiu. Però no n'hi ha prou a dir-ho; després s'ha de reflectir. I, clar, les esmenes de Convergència i Unió que intenten reflectir això en el terreny de les fun-

cions, les funcions que configuren el Consell de Govern, resulta que continuen essent fonamentalment d'assessorament. No és un disbarat –ho entén tothom– que si un consell de govern en el qual hem donat entrada als agents socials, bàsicament sindicals i empresarials, és de lògica entendre que, si això és un consell executiu o de govern, tingui funcions com aprovar l'Avantprojecte de pressupostos del Cidem, o aprovar els balanços –o suspendre–, o aprovar les memòries? Res.

Fins i tot el Consell de Treball Econòmic i Social, en el seu dictamen amb relació a l'Avantprojecte de llei, fa referència a la necessitat de concretar que les funcions, si no són executives o de govern, el Consell de Govern les disposi. Vostès fan el discurs, fan la declaració formal, fan fins i tot els titulars de premsa, però en el terreny de les funcions, més enllà que algun agent social els hagi dit «sí» o «no», o els hagi dit «potser», en el terreny de –i agafin-s'ho i llegeixin-s'ho– funcions executives i de govern, el Consell de Govern, pràcticament, no en té.

Un paquet d'esmenes anava precisament dirigit a això: a fer que quelcom que és un titular, ara per ara només un titular, esdevingui una realitat, que és que els agents socials puguin participar, per entendre'ns, en la dinàmica i en els òrgans de govern i d'execució del Cidem. Això no ha estat acceptat.

No ha estat acceptat un altre paquet –menciono ara–, el de l'estructura. Perquè tenint funcions com les que té el Cidem, s'articula via llei una estructura que només dóna sortida a una àrea especialitzada que és l'àrea, l'Agència Catalana d'Inversions. Per què? Hi ha voluntat de llançar un missatge especial? Fet que paga l'altre? Ha pagat tot el món de la innovació? Per què?

Convergència i Unió ja ha explicat que està d'acord a potenciar la captació i inversió estrangera, però per aquesta pròpia captació i per les tasques pròpies del Cidem, el que suggerim és que aquesta estructura com a mínim i via llei –la llei que regula l'estructura del Cidem– se'n determini i s'evidenciïn les seves tres potes bàsiques i fonamentals. Que en el fons, el Cidem, algú em dirà: «És que ja hi treballa, així. Ja, reglamentàriament i estatutàriament». Però escolti'm, si estem parlant de l'Avantprojecte de llei que determina l'estructuració del Cidem, seria bo que aquí s'hi contemplés.

I és per això que Convergència i Unió en aquest paquet, en aquest altre paquet d'esmenes, esmenes parcials, suggerim que més enllà de l'àrea especialitzada de l'Agència Catalana d'Inversió aparegui una àrea especialitzada en la denominació del departament d'innovació, clarament identificat, perquè és, finalment, la raó de ser del Cidem, i n'aparegui una tercera, una àrea especialitzada, una tercera àrea especialitzada que sigui el departament de desenvolupament empresarial, que també respon, des del seu naixement però continua sent avui absolutament vital i necessària, una àrea en la qual el Cidem ha de donar resposta i per què no a través de la Llei que en regula la seva estructura.

L'Agència Catalana d'Inversions, el Departament d'Innovació, destinat principalment a impulsar la innovació o canalitzar recursos, facilitar la transferència tecnològica, bé, aquí, evidentment, tots ens hi posaríem d'acord en

les funcions, però que prenguéss cos estructuralment a través d'una llei, com la que avui estem debatent, i el departament de desenvolupament empresarial per als plans sectorials de competitivitat, per intentar incrementar la dimensió empresarial, per als sistemes productius locals, l'informe del qual ha presentat el maig del 2005, nosaltres celebrem i felicitem, però per donar-li sentit a això i el que cal fer sobre aquests quaranta-dos sistemes productius locals avui identificats, o sobre habitual i no per això imprescindible i necessària dinàmica d'assessorament tècnic al món empresarial i industrial.

Aquest és el segon paquet, i no entenem per què vostès pretenen ser tan restrictius, no ho entenem. A veure si ens ho poden explicar. Per què no és bo, per què hem de deixar passar l'oportunitat de donar-li sentit estructuralment a allò que és una funció pròpia i vital del Cidem: la innovació i el desenvolupament empresarial? Per què no ho fem? En tot cas, de moment, vostès el que han fet és rebutjar i evitar que les esmenes en aquest sentit, de Convergència i Unió, prosperessin.

Hi ha un tercer paquet d'esmenes parcials, aquelles que van destinades a incrementar sinèrgies. Ja hem entès que no volen tirar endavant l'Agència Catalana de la Competitivitat, ja ho hem entès, però, escolti'm, des del punt de vista de captar inversió estrangera, des de fa anys el Cidem ha treballat amb tres oficines de l'exterior, conegudes: la d'Alemanya, la de Nova York i la de Tòquio. Per què no podem passar de tres a quaranta? Per què no podem passar de tres a quaranta? Per què hem de renunciar a la possibilitat que un país com Sud-àfrica, que és factible que en algun moment determini una inversió sud-africana, per entendre'ns, fora de Sud-àfrica en la qual potser, per què no Catalunya, d'acord amb la seva estructura i teixit industrial en podria ser receptor? Per què no podem estar amatents amb el que passa a Sud-àfrica? O, per què no podem estar amatents, des del punt de vista del Cidem, amb el que està passant a la costa est nord-americana o a la costa oest nord-americana? Per què no? Per què no podem estar amatents amb el que passa a la Xina? Per què no?

El que els plantejàvem amb aquest nou paquet d'esmenes és que, si no és que ho evita la compartimentació de poder, aquella que determina l'annex del pacte del Tinnell, per què no es pot establir una dinàmica en la qual el Copca, el Consorci de Promoció Comercial de Catalunya, presti, col·labori amb tots els serveis de tota la seva xarxa d'oficines en el procés de captació d'inversió estrangera. Potser no totes les seves quaranta oficines tindran, per entendre'ns, un teixit industrial amb disponibilitat d'invertir a Catalunya, potser no ho tindrà l'oficina de Paraguai, o no ho tindrà l'oficina de Casablanca, però, escolti, d'aquestes quaranta n'hi ha moltes amb disponibilitat de posar un termòmetre, de posar un servei, d'engegar una dinàmica amatent per a aquest procés que, en tot cas compartim, que, per tant, compartim, d'incrementar la captació d'inversió estrangera a Catalunya. Ho deu dificultar el color polític del fet que el Copca és d'un departament que es diu de Comerç, Consum i Turisme i que és d'Esquerra Republicana i en lloc del Cidem és d'un departament que es diu d'Indústria i Treball i que és del PSC? No és així? No és així, senyor conseller? Doncs, faci-ho –faci-ho–,

no ho fan –no ho fan–, estan perdent l'oportunitat i estan rebutjant la possibilitat d'aprofitar aquestes sinèrgies. Per què el Copca no pot proveir de serveis el Cidem? Per què el Cidem no pot passar de tres oficines a quaranta? Per què?

Aquests són els tres paquets fonamentals d'esmenes parcials que amb l'objectiu i amb la finalitat, eh?, submergint-nos-hi i entenent-ho –entenent-ho– planteja Convergència i Unió per convertir l'Avantprojecte de llei en més ambiciós i en més útil. El paquet de relació que els òrgans rectors ho sigui, eh?, ho siguin de veritat i els que són de govern o executius ho siguin de veritat, el fet que l'estructura reflecteixi, com a mínim, aquell caràcter bàsic i fonamental del Cidem a través de les tres potes: captació, inversió estrangera, innovació i desenvolupament empresarial, i la necessitat, per què no, de poder passar, per exemple, de tres a quaranta oficines a tot el món, per què no?

Aquestes són les esmenes que presenta Convergència i Unió i que m'agradaria que, en tot cas, rebutjada com ha estat l'esmena a la totalitat, poguéssim tenir, poguessin ser tingudes en compte.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies. Honorable president, honorable conseller, il·lustres col·legues, perdó, honorable consellera, prenc la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, per defensar les trenta-tres esmenes reservades per a aquest tràmit i manifestar el sentit del vot del meu Grup al Projecte de llei de nova regulació del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial (Cidem), i he de dir abans de res que, a parer meu, estem davant d'un exemple prou evident de l'actual situació política, a manca de projectes o d'idees el tripartit ens entreté amb modificacions puntuals de lleis ja vigents per adaptar-les a la seva manera d'entendre l'acció política, i això s'insereix, a més, en un fenomen més general segons el qual en els darrers anys les administracions públiques han anat expandint el seu àmbit d'ingerència en sectors i àrees noves d'activitat que, al seu torn, han requerit el desenvolupament d'un gran desplegament de normes de caràcter sectorial. Paral·lelament a això, les disfuncions derivades d'aquesta ampliació de competències i la necessitat inexcusable de dotar-les de la mínima transparència exigible, ha conduït al desenvolupament d'una regulació legal i d'uns sistemes burocràtics de control que molt sovint han abocat el sistema a la més absoluta inoperància, cosa que ha degenerat, a la pràctica, en la recerca sistemàtica de maneres d'eludir-los. En la ment de tots crec que hi ha una llarga llista d'exemples d'allò que estic dient.

Doncs, bé, en la pugna entre transparència i eficàcia sempre acaba pesant més, en la voluntat dels que tenen la responsabilitat de governar, la necessitat de fer coses,

de presentar balanços de realitzacions i de justificar-se davant de l'opinió pública amb dades, i d'aquí també la incessant creació d'ens de la més diversa naturalesa i denominació, destinats a l'exercici de potestats executives i d'organismes per a l'exercici de les funcions públiques més diverses, incloses les més peregrines, vinculats i controlats per l'Administració pública, però regits pel dret privat i aliens a la legislació que en altre cas els asfixiaria. I com que, atesa la seva submissió al dret privat no cal que les seves funcions siguin exercides per funcionaris, el procediment s'ha convertit en el mitjà més potent per a la demolició progressiva del sistema de provisió tradicional de servidors públics, no a través de la privatització dels serveis, sinó donant lloc al naixement d'una administració paral·lela de la confiança política de qui governi.

Per salvar les aparences, els nous òrgans ens doten de mecanismes de participació ciutadana i institucional, d'assessorament extern i no vinculant en què l'Administració sempre s'assegura la majoria i a través dels quals les decisions polítiques, sovint predeterminades des del mateix naixement de l'ens, obtenen la complicitat i l'anuència de la societat civil. Ara mateix estem davant d'un clar exemple d'això que acabo de descriure. El Cidem va ser creat fa vint anys per promoure el desenvolupament empresarial des de la Generalitat, la informació en aquell moment. Més tard, als seus objectius inicials es va afegir la promoció de la innovació tecnològica. Durant aquests anys el centre ha prestat notables serveis a la societat catalana i al teixit empresarial del país, cosa que cal reconèixer i aplaudir, i ara, amb el pretext gens dissimulat, val a dir, de crear l'Agència Catalana d'Inversions com una àrea especialitzada dintre del centre, sense entitat pròpia ni personalitat jurídica, sigui dit de passada, el Govern es planteja una posada al dia de l'organisme, un rentat de cara, com si diguéssim, de la seva organització interna obrint els seus òrgans de coordinació, orientació i consulta a una més àmplia participació de la societat civil i blindant, com es diu ara, els seus òrgans de govern de qualsevol ingerència aliena a la confiança governamental.

Al text proposat el PP ha presentat un seguit d'esmenes, més de quaranta, una part de les quals s'han incorporat en el text que en aquesta sessió serà sotmès a la votació de la cambra. En aquest sentit vull agrair als portaveus dels grups del tripartit el tarannà que han exhibit durant els treballs de la ponència per esforçar-se a entendre els nostres plantejaments, malgrat que globalment no hagin estat assumits perquè entraven en manifesta contradicció amb el capteniment del Govern. Ja ho entenc. També vull agrair a la lletrada de la Comissió, la senyora Anna Casas, la feina feta.

I dit això, que em semblava obligat, tinc molt clar quin és el destí de les esmenes del nostre Grup que queden vives, tant se val. És per això, senyor president, que anuncio la seva retirada, i respecte del vot del meu Grup crec oportú fer el següent aclariment. Ja ho he anticipat amb relació a l'esmena a la totalitat que hem debatut abans d'aquest tràmit. El nostre Grup recolza el fet que l'Administració fomenti la innovació i el desenvolupament empresarial, faltaria més, i he dit abans amb el Cidem o sense el Cidem, és igual, ara bé, atesa

l'existència de l'òrgan valora la feina feta des de la seva creació.

Compartim la voluntat que inspira el centre, però la proposta de nova regulació que es formula no la podem assumir com a nostra. Creiem que posats a crear l'Agència Catalana d'Inversions calia fer-ho amb cara i ulls i no com una àrea especialitzada dintre del mateix Cidem, però malgrat les nostres discrepàncies no votarem en contra del projecte, ens abstindrem i procurarem estar atents a la nova etapa del Cidem que s'inaugurarà a partir de l'entrada en vigor de la nova llei que esperem que no desmereixi els seus primers vint anys d'història.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies il·lustres col·legues.

El president

Doncs, un cop acaba la defensa de les esmenes, tenen la paraula per posicionar-se els grups que no han presentat esmenes, que no han reservat esmenes i té, en aquest sentit, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, com ja he dit abans hem millorat la Llei a través dels treballs de la ponència, s'han incorporat les esmenes presentades pels grups que donen suport al Govern, a més a més, dues esmenes de Convergència i cinc de les del Partit Popular de Catalunya i vuit transaccionals.

Les esmenes que hem incorporat a la Llei, bé, jo li recordo al senyor Pujol que són les propostes que ens han fet les organitzacions sindicals i empresarials, són ells els qui han introduït aquestes esmenes. Tant pel que fa a l'article 6 sobre l'estructura i els òrgans del Cidem, que recull, precisament, les dues propostes de l'esperit de modificació, com pel que fa a l'article 7 sobre el Comitè Executiu, com les propostes relatives a l'article 8 i a l'article 9. A banda d'aquestes possibles esmenes, les esmenes que van introduir, també n'hem introduït una altra sobre una esmena relativa a la introducció de les organitzacions de l'economia social al Consell Assessor. Tenim, doncs, que les organitzacions sindicals i empresarials ja han expressat el seu acord amb la redacció actual del text de la proposta de llei, i aquesta és la manera que ells volen participar en el Cidem, aquesta és la que nosaltres defensem també.

Vostès han presentat en total, s'han reservat dotze esmenes, que ja li anuncio que hi votarem en contra; amb els grups que vostè ha presentat n'hi dos que crec que es resolen, amb la transaccional 79, amb la paraula «coneixement» que volia introduir; dues més amb canvis en la redacció. Després hi ha aquests canvis en l'estructura organitzativa del Consell Assessor, Govern, composició i funcions, hi ha cinc esmenes en aquest àmbit, i ja li he contestat, som coherents amb el model de Cidem que proposem i visualitzem, som coherents amb les peticions i amb el que se'ns ha demanat des de les organitzacions sindicals i empresarials.

Quant als estatuts, deixar els estatuts que desenvolupin la creació dels diferents departaments. Miri, tots hem

parlat d'innovació, vostè ho ha dit, i precisament entre les finalitats del Cidem, en el text mateix de la Llei, hi ha el foment a la innovació. Nosaltres pensem que tal com està estructurat ara el Cidem i com es regularia a través dels estatuts és suficient per fer el foment de la innovació i per tirar endavant les polítiques que he esmentat abans.

Només la diferència del pressupost dedicat a la innovació, des dels diferents anys fins ara, demostra el nostre compromís amb la innovació i el foment de la innovació empresarial. Ja li he dit abans que, a raó de 4 milions entre l'any 2001-2003, 26 milions l'any 2005, eh?, aquesta diferència ja recolza el foment a la innovació.

Actualment el Cidem consta, com li he dit abans, de quatre eixos d'actuació interna. Un d'ells és el foment de la innovació, l'altre és la transferència tecnològica, l'altre és l'Agència Catalana d'Inversions, l'altre, el desenvolupament empresarial.

El fet de tenir l'Agència específicament a la Llei significa una voluntat política? Volem donar-li una voluntat política que quedi ben plasmada en la Llei, al mateix temps que volem defensar que sigui una agència integrada en l'estructura del Cidem per aprofitar les sinergies i tota l'organització.

L'esmena 73 proposa l'eliminació d'un text per incloure la paritat al front dels representants en l'òrgan de govern i participació. Bé, aquesta no entenc perquè no la van votar, en tot cas, queda encara aquí viva.

I la 74 i 76. Hi han dues esmenes que, com vostè ja ha dit, volen reforçar el Copca i la idea de fondre o bé de confondre les dues organitzacions. En aquest sentit, només li haig de dir que la coordinació Copca - Cidem funciona molt bé. Cada organisme amb les seves actuacions coordinades i la seva pròpia estructura. Dos organismes que són molt diferenciats en tot, en l'estructura, en la composició i en l'organització, tot i que amb els mateixos objectius, que serien recolzar i promoció l'empresa catalana. D'altra banda, per què no ho van fer vostès abans?

Respecte a les esmenes del PP, li agraeixo que les hagi retirat. Hauríem preferit el seu vot a favor de la Llei. En tot cas, ja que les ha retirat, no entraré en les esmenes.

Només em queda, doncs, donar les gràcies als diputats que han participat en la Ponència, a tots els portaveus dels diferents grups, també a la lletrada senyora Anna Casas i al personal del Departament per tot el treball que ha facilitat el desenvolupament de la Ponència.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Em reiteraré una mica en la intervenció de la diputada socialista, perquè estem totalment d'acord amb tot el posicionament que ha fet de cara a les esmenes.

Jo volia tranquil·litzar el diputat Pujol i dir-li que, evidentment, nosaltres estem a favor de la innovació; estigui tranquil, vull dir, el Cidem està a favor de la innovació, encara que no s'hagi posat a la Llei, sí que volem innovació però no que hi hagi l'estructura departamental detallada dins de la Llei. I a més a més, vull dir –ja ho ha dit la diputada Serra–, però a veure, aquí s'ha dit moltes vegades, que «durant aquests vint-i-tres anys», i no sé què, però no puc dir «vint-i-tres», perquè el Cidem té vint anys, però vostè va tenir una ocasió d'or per fer-ho, per què no la va aprofitar? Vull dir, no sé si té realment..., i vostè ho ha expressat amb molta força a la Ponència mentre estàvem fent la Llei, que ens estàvem perdent una oportunitat. És la manera que hem optat i no sé per què no ho va portar a terme si veu que tan beneficiós és per al país.

Llavors, de cara a les sinergies que vostè demana dels departaments del Govern, sobretot referint-se a les oficines del Copca i a les oficines del Cidem, vull dir-li que aquest Govern ha optat per l'especialització, la coordinació i el diàleg, i que tothom té la seva feina i no hi ha cap problema. I a més a més, no només ho diem la gent del tripartit, sinó dit per gent que hi està en contacte, tant amb el Cidem com amb el Copca, que hi ha diàleg i que aquest diàleg funciona bé.

De cara a la resta de les esmenes, volem agrair des del grup d'Esquerra al Grup Popular, doncs, que hagi retirat les seves esmenes.

I una cosa més –també, per al diputat de Convergència i Unió, que també ho ha dit la diputada Serra– és que replantejaria la votació de l'esmena d'aquesta disposició addicional, que els departaments de l'Administració de la Generalitat i les altres administracions, entitats i organitzacions que tenen més d'un representant en algun dels òrgans del Cidem han de respectar el criteri de paritat entre homes i dones en la proposta de nomenament de llurs representants. Vull dir, espero, doncs, que..., m'agradaria, doncs, que retirés l'esmena que demana la retirada d'aquesta disposició.

Només em queda agrair també als portaveus de la Ponència, a la lletrada Anna Casas, la seva feina en l'elaboració de la Ponència de la Llei del Cidem.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Breument, perquè l'oportunitat que hem tingut de discutir l'esmena a la totalitat, doncs, ens ha permès fixar posició, no?, i per tant, no esgotaré el temps.

Afegir-me als agraïments que quan fem una llei, doncs, pertocuen als diputats i diputades, a la lletrada Anna Casas i a la gent que ens ha acompanyat i assessorat per poder fer que aquest instrument sigui el més útil possible.

La segona qüestió és que el senyor Pujol deia que «ens llegim allò que hem dit, perquè n'aprendrem». Jo inten-

to ser més modest, i jo, sempre que sóc aquí, al Parlament, intento aprendre, perquè el Parlament és dialogar, és escoltar-nos, és discrepar i és entendre per què l'altre, doncs, diu coses que segurament són interessants, sens dubte, que en algunes d'elles es poden arribar a acords, i algunes altres no compartim, per què uns, doncs, defensem uns interessos i altres segurament uns altres, encara que n'hi han alguns que poden ser compartits, no?

Vostè ha fet una afirmació que deia que l'any 93, quan jo he dit que els 80.000 milions de pessetes que van entre el Govern central i el Govern de Catalunya donar a SEAT es va fer bé. Nosaltres érem de l'opinió que «ja que es donen diners, s'ha d'entrar al Consell d'Administració» i potser hauríem estat millor. I això vostès no ho van veure. Per tant, són opinions diferents. Estem parlant de la mateixa qüestió, però tenim posicions diferents respecte d'allò que s'havia de fer amb els recursos públics. Per tant, ens escoltem, tots n'aprenem, perquè això també vol dir innovar en les formes de fer política. El Parlament és per escoltar, per aprendre'n, per discrepar i, en allò que sigui possible, pactar.

I em fa la impressió que jo que no sóc ni del color d'aquells que estan gestionant el Copca, ni del color d'aquells que estan gestionant el Cidem, però que uns i altres són del mateix Govern, i també del seu; jo no sóc de cap dels dos colors quan diu: «Per què no?» Doncs perquè ja s'està fent, senyor Pujol, perquè ja s'està fent.

El president

Doncs acabades les intervencions, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Començarem la votació per les esmenes a l'articulat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Les podem votar totes conjuntament? (*Veus de fons.*) Doncs, votarem les dinou esmenes que queden vives del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor, 13 abstencions i 69 vots en contra.

Havent estat retirades totes les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, passarem directament a la votació del text del Projecte de Llei, del preàmbul i del títol del Projecte de Llei. D'acord?

Comença la votació, doncs.

El Projecte de Llei de nova regulació del Centre d'Innovació i Desenvolupament Empresarial (Cidem) ha estat aprovat per 69 vots a favor i 57 abstencions.

Proposició de llei per compatibilitzar l'ajut assistencial per a la protecció de cònjuges supervivents amb la percepció de la pensió del SOVI (tram. 202-00061/07) (presa en consideració)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei per

compatibilitzar l'ajut assistencial per a la protecció de cònjuges supervivents amb la percepció de la pensió del SOVI. Té la paraula per presentar-la, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, representants d'associacions de vídues, d'associacions de gent gran, que avui ens acompanyen en aquest Ple, senyores i senyors, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió presentem a la consideració del Ple d'aquest Parlament la Proposició de llei per compatibilitzar l'ajut assistencial per a la protecció de cònjuges supervivents amb la percepció del SOVI. El proppassat 7 de juny, el *Butlletí Oficial de l'Estat* publicava la Llei 9/2005 per compatibilitzar les pensions de l'Assegurança Obligatòria de Vellesa i Invalidesa (SOVI) amb les pensions de viduitat del sistema de la Seguretat Social. La publicació d'aquesta Llei –cal no oblidar-ho– és el resultat de la lluita i la constància de nombrosos col·lectius de persones vídues i de gent gran al llarg de molts anys. Cal fer un reconeixement a la gran tasca cívica i social d'aquestes persones i associacions, i des de Convergència i Unió els el fem de tot cor.

Aquesta Llei significa aconseguir, ni que sigui parcialment, la compatibilització de la pensió de viduitat i la del SOVI. Aquest és un fet de justícia social que contribuirà a millorar la situació econòmica de moltes persones vídues. Val a dir que aquesta voluntat, com reconeix repetidament la mateixa exposició de motius de la Llei estatal, també ha estat, i ho és, una prioritat per a Convergència i Unió.

Aquesta Llei ha produït efectes econòmics des del passat 1 de setembre, ara bé, amb unes limitacions: que les percepcions simultànies de les pensions de viduitat i el SOVI no superin els 877,42 euros al mes, és a dir, dues vegades la pensió mínima; cosa que no passa amb altres pensions, quan hi ha una pensió contributiva amb una pensió de viduitat.

També ha significat per a moltes persones que lícitament havien fet els seus números, que el resultat final no ha coincidit amb el del Ministeri d'Afers Socials. Així, una persona que cobrava la pensió mínima –438,71 euros al mes–, va dir: «438,71 més 313,21 del SOVI, cobraré 751,92 euros al mes». Doncs, no; perquè aquestes persones en molts casos tenien el que era el complement de mínims, i aquest complement de mínims l'han perdut.

Ara, també cal deixar ben clar que ningú hi surt perjudicat. Al final tothom, en aquest procés, cobrarà més del que cobrava, però també és cert que, en molts casos, no es cobrarà el que s'esperava cobrar.

Des de l'any 1989 a totes les legislatures a nivell de l'Estat espanyol el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar iniciatives parlamentàries de tot tipus per aconseguir la compatibilització esmentada, i és finalment enguany que s'aconsegueix per fi. Però cal recordar que en diferents etapes, tant del PSOE com del

PP, s'hi havien oposat sempre. I, finalment, enguany van votar a favor a una proposició de Convergència i Unió.

Cal fer una constatació: el SOVI és una pensió per a la qual s'ha cotitzat, com també la pensió de viduitat és una pensió contributiva; per tant, no responen a cap ajut social, responen a unes cotitzacions reals. Anteriorment a aquesta nova Llei de compatibilitat, la persona vídua, que tenia dret a la pensió de viduitat –perquè l'havia cotitzat la seva parella– i al SOVI –que l'havia cotitzat ella mateixa– havia de renunciar obligatòriament a una de les dues, normalment renunciava a la del SOVI perquè era una mica menor. Però, vista aquesta situació, anem a veure amb què ens trobem a Catalunya.

El Govern de la Generalitat, amb Convergència i Unió al capdavant, va impulsar uns ajuts assistencials a les pensions de viduitat més baixes, que queden regulades per llei fins enguany, el 2003, el 2004 i el 2005. Enguany, amb un ajut de 36 euros al mes, que, per cert, l'actual Govern no ha incrementat ni un sol euro les previsions que va fer el Govern de Convergència i Unió, i si avui se'n paguen 36 és perquè ho va preveure l'anterior Govern.

Un altre aspecte a tenir en compte és que la percepció d'aquest ajut assistencial està limitat a uns ingressos anuals màxims de 7.600 euros, per la qual cosa es podria donar la circumstància que persones que des del setembre hagin compatibilitzat parcialment la pensió de viduitat amb la del SOVI es vegin obligades a renunciar als ajuts assistencials establerts per la Generalitat, amb la qual cosa, molts dels avantatges que ara podrien tenir aquestes persones es veurien retallats.

És per això que, des del nostre Grup Parlamentari, des de Convergència i Unió, considerem que en aquesta circumstància cal, per raons de justícia social, que es permeti a les persones beneficiàries de l'establert a la Llei 9/2005, de continuar percebent els ajuts assistencials per cònjuges supervivents de la Generalitat.

Recordar que aquesta qüestió la vàrem presentar ara fa un any en el debat de pressupostos. Ja ens vàrem avançar en aquesta situació i vàrem dir que calia rectificar la Llei de pressupostos per garantir que aquestes persones ho seguissin cobrant, esmena que no va ser acceptada pels grups que donen suport al Govern tripartit.

D'aquesta manera, la Proposició de llei que posem a la consideració d'aquesta cambra modifica la Llei 11/2004, de 27 de desembre, d'aquest Parlament, amb l'addició d'un nou apartat tercer a la disposició addicional dissetena, que el que fa és que la part que cobri una persona com a compatibilització del SOVI no comptabilitzi amb els 7.600 euros, i que, per tant, tothom qui venia a cobrar l'ajut assistencial, ho segueixi fent, malgrat, doncs, que ara tingui aquest nou ingrés.

Però algú pot dir: «I, per què demanem el suport dels grups parlamentaris si aquestes persones ara ingressaran més, i, per tant, superaran, en aquests casos, els 7.600 euros?» Doncs per un seguit de raons: perquè aquestes persones van haver de renunciar obligatòriament a una pensió a la qual tenien dret, per a la qual havien cotitzat. Quan una persona té una pensió contri-

butiva se li atorga la pensió de viduïtat i no renuncia a l'anterior, i, a més a més, no hi ha cap topall de 877,42 euros, sinó que és el que és. I, per tant, aquí hi ha hagut una situació d'injustícia, que, a més a més, aquesta injustícia l'han patida aquestes persones durant molts i molts anys.

També cal dir que parlem d'un grup molt reduït, i que, a més a més, cobra, dins d'aquest sector, les pensions més baixes. Per tant, no pot ser que el Govern de la Generalitat, el Govern tripartit, a aquestes persones, després de tants anys sense cobrar el SOVI, al qual tenien dret perquè l'havien cotitzat, els doni ara l'esquena eliminant el seu ajut assistencial.

Avui, però, el Govern de la Generalitat actual té un problema; en té molts, però en aquest cas en té un: el Govern va prometre en el seu pacte del Tinell, en el seu pacte de Govern, que, al llarg de l'any 2004, presentaria una llei de prestacions econòmiques d'assistència social, dintre de la qual hi hauria els ajuts a les pensions baixes per sota del salari mínim interprofessional, tot i que ara es canvia i es parla d'un indicador d'insuficiència de recursos. Però, sigui com sigui, el Govern i els grups parlamentaris que li donen suport, han estat incapaços de promoure aquesta Llei, o bé de votar afirmativament la que va presentar Convergència i Unió davant de la paralisi en què viu instal·lat el Govern tripartit. Vostès ni fan ni deixen fer, bàsicament no es posen d'acord.

Per a mostra una entre moltes. El Gabinet del conseller primer, que teòricament és qui coordina el Govern, si és que el deixen, va contestar, el 26 d'octubre de 2004, a un ciutadà que cobra una pensió no contributiva amb el següent text –amb la contundència que el caracteritza, el conseller primer–: «Per a la seva informació, la Llei de complement de pensions està en fase d'elaboració avançada, inclosa dins d'una llei global de prestacions assistencials, i està previst que el desembre s'iniciïn els tràmits parlamentaris per tal que sigui aprovada pel Parlament, aprovació prevista per abans del mes d'abril de 2005». La carta està aquí amb el seu registre corresponent.

Ara podem dir que per informació del conseller primer, informi's abans de voler informar, i sàpiga que res d'això s'ha produït. Aquesta és la manera com el conseller primer informa els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Com es pot coordinar des del desconeixement?

És aquesta situació, provocada per la incapacitat del Govern, distret amb les seves mil i una crisis internes, a tirar endavant aquest projecte global d'ajuts a les pensions baixes i altres ajuts assistencials que ara els treu autoritat per arbitrar solucions.

Ara, com es troba el Govern? Que si solucionem el problema d'aquestes persones que cobraran el SOVI ens posaran entre l'espasa i la paret de tots els altres col·lectius de pensionistes. Ara hauran de pagar justos per pecadors. Haurà de pagar aquests pensionistes, aquestes pensionistes majoritàriament, que reben aquest ajut, i perdran l'ajut assistencial per la ineficàcia i la inacció del Govern tripartit de la Generalitat.

Per justícia social, a favor de les persones beneficiàries d'aquesta Proposició de Llei, els demanem que hi

donin suport. Mentre vostès no es posen d'acord –mentre vostès no es posen d'acord– la gent d'aquest país té dret a seguir avançant. I, per això, des de Convergència i Unió els ho posem fàcil, i el que no fan vostès des del Govern o des dels grups parlamentaris que els donen suport, ho fem nosaltres: ja preparem les proposicions de llei nosaltres, només han de fer que votar-les, i, per tant, els demanem aquest suport, votin afirmativament aquesta Proposició i impulsin, ja, la nova Llei de prestacions econòmiques per a totes les pensions.

Ja sé que diran en les seves intervencions que els ritmes del Govern els marquen vostès. Ja sé que diran que ho arreglaran. Ja sé que ahir al vespre la consellera va convocar, a corre-cuita, les associacions de vídues per dir que «no pateixin, que ja ho arreglarem!» Però això és una falta de respecte a aquest Parlament, perquè on s'ha de venir és aquí i ser aquí en el Parlament i donar la paraula aquí en el Parlament i que vingui la consellera a dir que això ho arreglarà, aquí, en el Parlament. (*Veus de fons.*) Perquè on s'ha de comprometre és davant dels qui representem el poble de Catalunya, i no fer reunions clandestines el dia abans per intentar silenciar aquestes associacions. Perquè després, ja ho sabem, fan aquesta parada i fonda, però després no arreglen res!

Aquesta és la situació de l'actual Govern de la Generalitat, i, en especial, del Departament de Benestar i Família. I, per tant, aquesta situació tan feble que té aquest Departament l'han d'arreglar a corre-cuita, la nit abans, quan són incapaços, una cosa que vam avisar fa un any «compte!, que ve una cosa bona, que és la compatibilització del SOVI amb la pensió de viduïtat», i que els vam dir: «Posin-hi remei, que, si no, aquestes persones perdran l'ajut assistencial».

Vostès, què han fet? Mirar cap a una altra banda, durant mesos i mesos. I ahir al vespre, com que sabien que hi havia aquesta Proposició, i com que saben que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió té contacte amb la societat i estem amb contacte amb la societat i per això estan aquí, les associacions –perquè, a part de veure'ns avui, ens hi veiem molt i molt dies–, doncs, amb satisfacció, nosaltres presentem aquesta proposta perquè vostès es posin vermells i vermelles davant d'aquesta incapacitat de respondre als problemes reals que té la societat d'avui.

La consellera ja veiem l'interès que té..., com acostuma a fer, no hi és. I, en lloc de fer reunions el dia abans al vespre, li demanem que vingui aquí, al Parlament, a anunciar les coses. (*Remor de veus.*) Dimarts passat..., dimarts passat, a la Comissió de Política Social es votava en contra... (*Persisteix la remor de veus.*) Es votava en contra de donar...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...! (*Pausa.*) Senyor Cleries, pot continuar, si us plau.

El Sr. Cleries i González

...es votava en contra d'una proposició no de llei per crear un fons de garantia per a les pensions compensatòries i alimentàries a les persones en cas de separació.

Mentre succeïa això, a fora de la Comissió de Política Social, la consellera deia que ho aplicarien. És molt trist buscar el titular i no solucionar els problemes. Perquè deien que ho farien, quan això ho preveu una llei que fa vint-i-tres mesos que va entrar en vigor, i, en canvi, només buscaven el titular.

Avui buscaran el titular «que ja ho farem, ja ho arreglarem», però, mentrestant, aquestes persones que cobren el SOVI, gràcies a la intervenció de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, a partir del mes de setembre perden l'ajut assistencial de la Generalitat i demostra, una vegada més, que el poder, a vostès, els ha fet insensibles.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fixar posició, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup comparteix la preocupació amb què entenem que neix aquesta iniciativa: una preocupació compartida que és la situació de les persones que cobren pensions baixes. I, concretament, aquesta iniciativa se subscriu a un d'aquests col·lectius, les persones viudes, a les quals, avui aquí presents, vull saludar des d'aquesta tribuna; millor dit, més concretament, a una part d'aquest col·lectiu de les persones vídues: aquelles que tenen uns ingressos superiors al 7.600 euros anuals, i aquelles, també, que han de complir aquesta segona condició, que tenen una part d'aquests 7.600 euros anuals, fruit de la percepció de la pensió de viudetat i del SOVI. Per tant, parlem d'una part, com deia, d'aquest col·lectiu de persones de viudetat.

El que es demana en aquesta proposta del Grup de Convergència i Unió és que fem una excepció a la Llei, i, per tant, ens saltem el topall de 7.600 euros establert per cobrar aquests ajuts assistencials, en aquest cas particular de les persones viudes, que, a més a més, a partir d'aquest setembre poden compatibilitzar la seva pensió de viudetat amb la pensió del SOVI.

Nosaltres voldríem fer-nos unes preguntes, que deixaria aquí, damunt de la taula: per què hem de fer aquesta excepció? És que les persones que cobren més de 7.600 euros anuals –viudes– i no tenen pensió del SOVI, no ho tenen tan difícil com les persones que tenen pensió del SOVI? Quina diferència hi ha a cobrar 7.800, 7.900 euros anuals, tenint SOVI o no? *(Veus de fons.)* Tenen..., les dificultats per arribar a final de mes, entenem nosaltres que són les mateixes. És que unes ho tenen més difícil que els altres? Nosaltres creiem que ho tenen igual de difícil! Quina culpa tenen les senyores que cobren 7.800 euros anuals i no tenen una percepció del SOVI? Per què no els fem l'excepció, a elles? Aquesta és una de les preguntes.

L'altra pregunta que ens fem és: amb aquesta proposta, no desnaturalitzem la finalitat d'aquests ajuts? Perquè recordem que són uns ajuts que tenen com a objec-

tiu final ajuts assistencials per a la protecció de cònjuges supervivents. O sigui, protegir aquelles persones que tenen uns ingressos veritablement baixos. I per això es fixa un topall, en aquest cas, 7.600 euros, a partir del qual s'estima que són perceptores d'aquest ajut.

Aquest topall, com saben vostès, s'ha anat revaloritzant i també la percepció anual també s'ha anat revaloritzant amb aquest Govern. Cal recordar-los que avui hi ha 81.000 persones, a Catalunya, que cobren pensions de viudetat amb complements de mínims. Això vol dir que cobren 430 i escaig..., 408 euros. Vuitanta-una mil persones a les quals no els afectaria aquesta proposta, perquè, és clar, això d'arribar als 600 euros mensuals i escaig, que són els 7.600 euros, ho tenen una mica difícil. Per tant, cal, també, centrar-nos una mica en la realitat.

Però, bé, deixant aquestes preguntes aquí, jo voldria centrar-me també en la situació que tenim i com hi hem arribat. Avui..., millor dit, em remuntaré a l'any 2003-2004, amb el tema de les pensions més baixes teníem, per una banda, vuit anys en què les pensions més baixes no havien sofert cap increment més enllà de l'IPC. Vuit anys del Govern del Partit Popular en què s'havia mantingut les pensions baixes, amb un increment basat només en l'increment de l'IPC, i multitud de conflictes oberts amb les comunitats autònomes que exercien la seva competència plena en assistència social, i, per tant, donaven complements a aquestes pensions més baixes. Per una banda, teníem a Catalunya uns ajuts a les pensions de viudetat de 289 euros anuals.

Com tenim avui la situació? Com tenim avui la situació pel que fa referència a les pensions més baixes? Per una banda, a nivell de l'Estat, les pensions més baixes en tots els pressupostos aprovats pel Govern socialista i el compromís del que queda de legislatura, s'apugen el doble que les altres, de mitjana –el doble que les altres–, per una banda.

Per segona banda, a nivell estatal hem solucionat els problemes amb les comunitats autònomes. Per tant, hem modificat la Llei –que en el seu dia va modificar el PP per impedir-ho– per tal que les comunitats autònomes puguin, per una banda, complementar les pensions no contributives i, per l'altra, no es discuteix l'exercici de la seva competència plena pel que fa a la concessió d'ajuts assistencials a les persones que cobren pensions contributives; això, per una banda.

Pel que fa a Catalunya, hem passat de 289 euros, l'any 2003, a 432 aquest any. No els parlo dels pressupostos que tenim en aquesta cambra, sinó aquest any: 283. *(Remor de veus.)* Un increment de les ajudes que es donen cada mes d'un 44 per cent. Aquesta, entenem nosaltres que és la línia. El topall, també ho he de dir, s'ha anat revaloritzant. La nostra finalitat i la idea central amb què actua aquest Govern no és tant d'apujar el topall –que sí que ho anem fent perquè se n'ha de mantenir el poder adquisitiu–, sinó d'incidir, com deia, en aquestes 81.000 persones que no és que cobrin els 600 euros, és que cobren 400 euros.

La nostra voluntat, per tant, no és tant apujar el topall, com el que ens demana Convergència i Unió, més enllà del que sigui el poder adquisitiu, sinó treballar perquè els ajuts que es donen mensualment puguin pujar. Perquè

així, de veritat, complim la finalitat d'ajudar aquelles persones que més ho necessiten, que són les que tenen les pensions més baixes. I, per tant, complim amb la filosofia de la Llei dels ajuts assistencials que esmentava.

Per tant, ajudem aquells que tenen les pensions més baixes. Això no vol dir que les persones que cobren 600 euros amb pensions de viudetat –una mica més, els 7.600 euros anuals– no ho tinguin difícil, que li ho tenen. Però és que n'hi ha que ho tenen doblement difícil! I entenem que els esforços els prioritzem aquí, sense oblidar els altres, però els prioritzem aquí; això, per una banda.

Per una altra banda, referència al futur: com encarem des del Govern de la Generalitat el futur? Hem vist l'escenari que tenim, el que teníem, el que tenim. Com ho veiem? La nostra aposta, com deia, és l'ajut de complements, la Llei que en un principi es deia de complements de pensions, però que sabem que no en direm així, sinó que en direm Llei d'ajuts assistencials, que permetrà passar, per una banda, a la categoria de dret les ajudes que es donen, i, per altra banda, en el marc legal que tenim, poder crear un complement, aquest sí, a les pensions no contributives.

Per una banda, com deia, pensions no contributives..., complement; un ajut assistencial destinat a les persones viudes amb aquest criteri que he esmentat, mantenir un topall i anar apujant el complement anual, que es reparteix cada mes, que es dona perquè la nostra finalitat i la finalitat de la Llei és ajudar les persones que tenen les pensions més baixes, les baixíssimes. En aquest compromís treballa el Govern de la Generalitat. I és cert, nosaltres, ho hem dit –i ho hem dit en aquesta tribuna– voldríem que la Llei ja fos aquí. I entenem que el compromís de la conselleria de tenir-la abans que acabi l'any es pot complir.

I entenem que aquesta serà el que marcarà també un nou horitzó per tal de complir allò que en el seu dia ja esmentaven en el pacte del Tinell que va fer possible aquest Govern, i que també es va referendar en el contingut de l'Acord estratègic de Catalunya

Aquest és el compromís del Govern. En aquesta línia treballem. I, per tant, la proposta que ens fan no la podem acceptar. Hi votarem en contra bàsicament perquè l'objectiu principal no és tant augmentar el topall, que sí que és necessari, sinó augmentar la quantia.

I jo voldria dir que el compromís també a nivell econòmic és: aquells diners que quedin fora, que es puguin reinvertir en ajudar les persones que encara segueixen cobrant una pensió molt baixa, una pensió de viudetat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, representants de les persones perceptores de

pensions que avui ens acompanyen aquí en l'hemicicle, permetin que abans de començar la meua intervenció faci dos aclariments a la intervenció del diputat de Convergència i Unió.

En primer lloc, la consellera tenia preestablerta, agenda-da des de feia molts dies, la reunió amb les persones perceptores de pensions no contributives i de representants de viudes. Aquestes reunions s'emmarquen, senyor Cleries, en el nou marc que ha engegat el Departament de Benestar i Família de diàleg i de participació i d'informació.

Tanmateix, cal dir-li, també, que la Proposició..., el fet que la consellera en aquest moment no estigui a l'hemicicle es deu..., perquè la Mesa del Parlament va decidir en el seu moment adreçar aquesta Proposició al Departament d'Economia. Per tant, li demano que quan vostè vulgui criticar gratuïtament el Departament, ho faci primer assabentant-se d'on s'han destinat les proposicions. (*Veus de fons.*)

Dit això, el passat dia 17 de juny, quan es publicava al *Butlletí Oficial de l'Estat* la Llei 9/2005, que permetia compatibilitzar les pensions de l'assegurança obligatòria de la vellesa i invalidesa, coneguda com el SOVI, amb les pensions de viudetat del sistema de la Seguretat Social, tots i totes varem tenir una gran satisfacció. Perquè amb la publicació d'aquesta Llei es posava fi a una llarga reivindicació, sobretot per part del col·lectiu, dels col·lectius de les persones afectades per aquesta flagrant discriminació. Però també, en part, aquesta satisfacció per a la majoria de partits polítics que al llarg d'aquests anys van donar suport a les seves demandes i, entre ells, també el Grup Parlamentari al qual represento.

Era de justícia social esmenar aquest dèficit, però evidentment no parlem de compatibilitzar unes grans i quantioses pensions, sinó més aviat tot al contrari. I aquest fet havia de permetre millorar la situació econòmica de moltes dones, que la seva supervivència està condicionada a uns ingressos molt minsos, perquè fins a l'aprovació del reconeixement –vostè ho ha dit, senyor Cleries– havien de triar entre el SOVI o la pensió de viudetat.

Ara Convergència i Unió ens presenta una proposició de llei per compatibilitzar l'ajut assistencial per a la protecció de cònjuges supervivents amb la percepció de la pensió del SOVI. La seva iniciativa els honora. I no ho puc expressar d'altra manera. Tots hem de ser ambiciosos socialment. Nosaltres també. I crec sincerament que el Departament de Benestar i Família ho és. Camina en la direcció correcta per tal d'evitar les injustícies socials, tal com vostè fa menció en la seva exposició de motius.

Però, dins d'aquestes injustícies socials, n'hi ha que són més urgents, que també cal resoldre. Que li toca a aquest Govern fer-ho, perquè el seu Govern no ho va considerar una prioritat. Si no portéssim tant d'endarreriment..., i no em refereixo a l'endarreriment dels dos últims anys, sinó a l'endarreriment acumulat dels últims vint-i-tres anys pel que fa, entre altres coses, a resoldre aquestes injustícies socials que ara vostès se n'han investit com a portaveus... I, tal com he dit abans,

aquest canvi ideològic els honora i els honora de veritat. I espero que no sigui circumstancial pel fet que ara estiguin a l'oposició, sinó que pugui arrelar molt profundament en el seu ideari polític.

I quines són les prioritats? Doncs, resoldre les situacions dels col·lectius perceptors de la Lismi o de les pensions no contributives, que les seves prestacions, els seus ingressos estan molt per sota d'uns ingressos suficients.

Vostès, quan van crear els ajuts assistencials, havien d'haver fet un pas més, i, en lloc d'aplicar l'ajut econòmic exclusivament als perceptors de pensions de viudetat amb ingressos baixos, havien de fer-lo extensiu, també, als altres perceptors de pensions amb ingressos baixos. I ara tots plegats, senyor Cleries, podríem avançar i recolzar la seva proposta.

Crec que el Govern avengeu importants. En primer lloc, blindar la inclusió social amb la signatura de l'Acord estratègic, posant de manifest la voluntat de transformació del nostre model de creixement econòmic sense deixar de banda la qualitat d'ocupació i la cohesió social i posant en marxa el Pla d'inclusió social de Catalunya. Que, com vostès saben, comptarà amb una reforma, un redefinició del PIRMI per tal d'adaptar-lo a les necessitats actuals de Catalunya i a la vegada fer quelcom molt important, que és indexar un indicador de rendes pròpies a Catalunya.

I, en segon pas, la Llei de prestacions econòmiques d'assistència social, de la qual tots ja en tenim l'esborrany. Llei que ha de permetre establir un ordenament jurídic de prestacions econòmiques d'assistència social, defugint les iniciatives efectuades amb criteris d'immediatesa i electoralistes, que és el que havia passat fins al moment. I com podem comprovar, avui, amb aquesta Proposició de Llei que vostès ens presenten, després sempre cal anar fent retocs: una llei que establirà prestacions econòmiques per a la protecció dels més desafavorits, també establirà les regles per preveure'n l'ampliació en el futur, en funció del finançament disponible.

Aquesta Llei, que es presentarà aviat al Parlament de Catalunya per a la seva aprovació –he dit que ja en teníem l'esborrany–, pretén afrontar de manera decidida les situacions de pobresa més paleses que es donen en el nostre país, establint drets subjectivables per als col·lectius que es manifesten com els més necessitats, les regles per establir-ne de nou i per redistribuir o per distribuir els recursos disponibles de manera justa i transparent.

I aquestes, ara, són les nostres prioritats, i no podem donar suport a la seva proposta. Dic «no podem», no dic «no volem», dic «no podem», i crec que aquest matís ha de quedar molt clar.

Amb tot, el Govern, el Departament de Benestar i Família, no ha estat inactiu, tot al contrari: ha seguit impulsant els ajuts econòmics assistencials a les persones perceptores de pensions de viudetat que tenen els ingressos més baixos. Però calia establir un topall, i aquest topall també es va establir en el moment de la seva creació, vostès van establir el topall. I, si per diverses vies –i aquesta és la circumstància que avui ens trobem– els

perceptors de pensions superen aquest topall, és de lògica que es deixi de pagar l'ajut. Però estem parlant de persones viudes a què es deixarà de pagar l'ajut, aquelles que tinguin ingressos superiors als 7.600 euros anuals, molt per sobre dels ingressos de les persones perceptores de Lismi o de pensions no contributives. Amb tot, voldria afegir que l'any 2005 el límit d'ingressos s'ha incrementat amb 200 euros respecte a l'any anterior.

Perquè quedi clar, les persones perceptores de viudetat amb uns ingressos inferiors a 7.168 euros rebran la totalitat de l'ajut, i als que tinguin uns ingressos situats entre els 7.168 i els 7.600 se'ls abonarà la diferència que els separa del topall. No estem parlant de la seva incompatibilitat, sinó només per a aquelles persones que superin el límit establert, i ho recalco, perquè crec que no seria bo un malentès en aquest sentit.

El Departament, el 2005, ha destinat 44,4 milions d'euros, que han permès augmentar un 20 per cent l'import de l'ajut, que passa dels 240 als 430 euros anuals. I també ha augmentat, com he dit abans, el límit d'ingressos per a poder percebre'ls. Això ha de permetre que gairebé 120.000 persones en puguin ser beneficiàries; la gran majoria d'aquestes persones ho podran rebre en la seva totalitat.

Però la seva demagògia arriba a extrems insospitats. Un diputat de Convergència i Unió, a la Comissió de Política Social, quan debatíem sobre la pobresa, va dir que aquest increment del 20 per cent era una misèria. Però crec que el que cal dir és que s'incrementa notablement sobre la misèria que vostès van establir en el seu moment. (*Remor de veus.*) Si partim de números baixos, el resultat d'aplicar increments continuarà essent un número baix. Vostès tenien l'oportunitat d'aplicar un ajut econòmic molt més elevat, i també van tenir l'oportunitat... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores... Senyora diputada, perdoni un moment. Els recordo que no es poden fer expressions des de la tribuna de convidats. Per tant, els prego que respectin la intervenció que s'està portant en aquests moments.

La Sra. Capdevila i Palau

Deia que, si partim de números baixos, el resultat d'aplicar increments sempre continuarà sent un número baix. Vostès tenien l'oportunitat d'aplicar ajuts econòmics molt més elevats. També van tenir l'oportunitat d'establir un topall més elevat, o simplement de no fixar-lo.

Si la seva voluntat política hagués anat en aquest sentit, ho repeteixo, ara no tindríem aquest debat. Debat que ens dol a tots, perquè no hi ha res més lluny del Departament de Benestar i Família i del Grup Parlamentari que represento que millorar també les condicions de vida dels col·lectius de dones grans i soles, que malauradament formen part d'aquest alt percentatge de pobresa a Catalunya, i que la seva situació difícilment té una altra solució que no sigui l'establiment d'ajuts econòmics directes.

Però, com he dit abans, primer hem de fer una altra feina i resoldre ajuts assistencials a altres col·lectius que en aquest moment no els poden percebre. I també això és de justícia social, aquesta intervenció prioritària i urgent. I, malgrat que el Departament de Benestar i Família doblarà gairebé el seu pressupost en dos anys, no pot fer front amb la urgència que voldria a tots els dèficits acumulats i heretats.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyores representants de les associacions de vídues que avui ens acompanyen en aquesta sessió, nosaltres hem llegit amb tota atenció la proposta de llei que ens fa el Grup de Convergència, i també hem estat escoltant amb tota atenció les intervencions que fins ara hem tingut. Fil per randa d'aquestes, jo voldria fer alguns comentaris abans de marcar el nostre posicionament i argumentar-lo, que ja els anuncio d'entrada que serà favorable.

Comentaris. Des que sóc petit –i d'això ja fa, lamentablement per a mi, bastant de temps– que sento que la política de pensions i l'atenció a les persones grans no ha de ser un tema que serveixi perquè els partits polítics ens tirem els plats al cap. I fins ara he sentit un reguitzell de desqualificacions, a un costat i a l'altre, on semblava que vostès minutessin més animadversions personals que no que argumentessin qüestions polítiques amb una certa solidesa, que sembla que el que sento des de fa molts anys avui no queda pas resolt. Primer tema.

Segon tema. Podria semblar –perquè al final parlem d'una qüestió de 36 euros mensuals– que estem parlant d'una cosa que algú podria dir que és un tema menor. Però, si vostès fan els comptes, si tenen en compte que estem parlant de pensions a partir dels 326 euros, una percepció de 472 euros és més que una paga doble i una mica més. Per tant, quan parlem de quanties econòmiques com de les que estem parlant, que són molt modestes, no estem parlant d'un tema menor, sinó que estem parlant d'un tema que és molt important per a les persones que reben aquestes percepcions. Segon tema.

Tercer tema. Nosaltres, com a Partit Popular, hem estat opinant des de fa molt de temps que establir diferències a les diverses comunitats autònomes d'Espanya en matèria assistencial era un tema perillós, perquè aleshores passa el que ara veiem que està passant. Quan en una comunitat autònoma s'estableixen uns complements, i en una altra se n'estableixen uns altres, i en una altra no se n'estableix cap, el que passa és que, per exemple, si aquella persona viuda se'n va a viure amb el seu fill que viu en un altre indret del nostre país, pot perdre aquest complement i se li pot generar també un problema econòmic. Nosaltres hem estat defensant sempre que el bo era que creixés progressivament la base reguladora d'aquestes pensions, fins que totes les persones grans, viudes i no vídues, poguessin rebre una

pensió digna i adequada a tota la feina que havien fet al llarg de la seva vida. Perquè al final del que estem parlant avui és de persones que no és que no hagin treballat, sinó que en la majoria de casos han estat treballant a casa seva i per aquest treball no han rebut un sou, com sí que el rebien les dones que treballaven a fora de casa seva.

Nosaltres, per tant, els dic d'entrada que creiem que el sistema de posar –i permetin-me l'expressió, que no és la més adequada– pedaços a depèn de quins indrets d'Espanya, per resoldre un problema que és un problema general del conjunt de vídues del país, no era el millor mètode. Però la realitat no es pot canviar, i el fet és que es van establir en el seu moment aquests complements en 36 euros. Complementos de 36 euros que diguéssim que des que hi ha el tripartit han tingut tela marinera.

Ja que la senyora Capdevila ha tingut a bé de fer de cronista de la història del Departament de Benestar des que el seu Partit ostenta aquesta conselleria, li recordaré que no ens ha recordat vostè, dintre de les glòries del Departament, què va passar quan la consellera va decidir treure per decret aquests complements de pensions i va enviar unes cartes, i a continuació va haver de sortir el conseller Nadal per enviar unes cartes dient que el que deia la consellera no era veritat. No li recordaré, en aquest àmbit de crònica, què és el que ha passat amb la polèmica que ha mantingut l'honorable consellera amb una persona que, escolti'm, del PP no és, com és el síndic de greuges, amb relació a les residències d'avis. I no li recordaré tampoc quin és el nivell de confiança que sembla tenir el molt honorable president de la Generalitat amb la seva consellera. Perquè tot plegat no seria bo recordar-ho avui aquí, i, com que vostè ho ha presentat tot d'una forma tan bonica, jo no voldria esclafar-li a vostè la seva tan rodona –tan rodona– intervenció.

Des del nostre punt de vista, aquests complements, al dia d'avui, no s'han de treure, perquè aquestes persones compten amb un compromís del Govern de la Generalitat, són persones que no tenen l'obligació de ser experts en lleis ni en càlculs –perquè no són graduats socials, no són gestors, no són advocats i no són economistes–, i va ser el Parlament de Catalunya el que va decidir establir aquests complements. Al Partit Popular li agradarà el sistema o no, però aquest Parlament el va establir, això està pautat, i per tant això, des del nostre punt de vista, s'ha de mantenir. I nosaltres, per aquest argument, votarem favorablement la Proposició que ens presenta Convergència i Unió.

Els ho he de dir també: nosaltres creiem que aquests complements i que aquest sistema legislatiu que tenim actualment per pagar aquests complements a la llarga hauria de desaparèixer, per evitar els problemes que avui tenim. El bo seria que en el conjunt del Congrés dels diputats i en el conjunt de l'Estat espanyol, en el conjunt d'Espanya, totes les forces polítiques ens fiquéssim d'acord sobre quina ha de ser la política de pensions que progressivament, amb el que es genera, per exemple, del superàvit pressupostari, amb el que es genera d'una bona gestió de govern, etcètera, es pot anar aplicant, de forma progressiva, a la millora de pensions.

Si això es fes amb un acord polític, com va haver-hi en el seu moment el Pacte de Toledo, o com hi havia en el

passat, quan tothom semblava ser una mica més tranquil, acords polítics entre les grans forces polítiques en el nostre país, de mica en mica aquests complements que vénen de les comunitats autònomes podrien desaparèixer, perquè les pensions serien dignes des del seu punt d'origen, que és la caixa única de la Seguretat Social.

Sé que això que dic, a les forces nacionalistes, no els semblarà bé, perquè a vostès, no dic que no els interessin les vides, faltaria més, jo no repartiré carnets d'honorabilitat, de dignitat, de coherència i d'ideologia correcta, com ha fet la il·lustre diputada que m'ha precedit en el torn de la paraula –per cert, des del meu punt de vista, d'una forma absolutament desafortunada, perquè ningú aquí ha de repartir a ningú cartes de dignitat de política o de posició ideològica–, però sí que els diré que jo crec que als grups nacionalistes, òbviament que els importen les vides, com ens importen a nosaltres, i molt, però crec que vostès també, del fet que hi hagin pagaments de complements de pensions, en fan un fet polític diferencial. Vostès creuen que això reafirma l'autogovern, vostès creuen que això fa que Catalunya tingui un govern més fort, que tingui més capacitat de regular. I per nosaltres no és tan important el fet com ho és per a les forces nacionalistes, que vostès tinguin l'oportunitat d'atorgar aquests complements, sinó que per nosaltres l'únic veritablement important és el fet de quines són les percepcions que reben les vides.

Em podrien dir vostès, en la línia d'intervencions que he sentit abans, que nosaltres no varem fer prou quan governàvem. I jo els diré: sí, tenen raó; nosaltres segurament, quan governàvem, no varem fer prou, però sí que varem fer algunes coses, perquè sí que es va millorar, de forma modesta i des del meu punt de vista insuficient, la base reguladora d'aquestes pensions, i sí que va millorar la situació de moltes famílies on es va incrementar el nombre de persones que treballaven a casa i, per tant, que podien aportar sous al conjunt de la família.

Per tant, dit tot això, nosaltres seguim exigint que sobre aquests temes hi hagi un acord global de les forces polítiques. Creiem –i permetin-me la broma per acabar– que *santa Rita, Rita, lo que se da no se quita*. I si en el seu moment varem ser tan autonomistes, tan nacionalistes i tan autodecididors, que varem decidir tenir un sistema de complements diferenciat de la resta del país, al dia d'avui aquests 472 euros –que en pensions al final estem parlant, perquè ens entenguem tots, d'un milió de pessetes i escaig, són molts diners–, al dia d'avui no s'han de tocar, i queda com a responsabilitat dels polítics i dels governants d'aquest país, de Catalunya i d'Espanya –que, permetin-me, és el mateix país–, de tots plegats, resoldre aquest problema, perquè totes les vides, visquin on visquin, tinguin la pensió que els pertoca.

Moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Comas, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup es va alegrar moltíssim quan en el Congrés dels Diputats es va decidir que el SOVI pogués acumular-se a les pensions de viudetat. El nostre Grup –i el senyor Cleries ho sap molt bé– havia presentat moltes iniciatives en aquest sentit, i finalment es va aprovar la que va presentar Convergència i Unió, havent-n'hi presentada una nostra en el mateix sentit, perquè per primera vegada en moltes ocasions va haver-hi una descortesia parlamentària que va impedir acumular les dues iniciatives, que eren pràcticament idèntiques, eren en el mateix sentit (*remor de veus*), però això lògicament no va impedir, sinó tot el contrari, que nosaltres i altres grups –i per això es va aprovar– donéssim suport a aquesta iniciativa, que, hi insisteixo, hi vam treballar com els que més per poder-la tirar endavant.

En aquest Parlament he sentit, per altra banda, ja que estem parlant dels ajuts assistencials, que és el que s'està posant en qüestió en aquests moments a partir de la iniciativa que presenta Convergència i Unió en aquests moments, he sentit per part de diferents grups –i jo crec que hi ha una postura d'unanimitat respecte a això però que en aquests moments alguns grups no volen reconèixer– que la possibilitat que té la Generalitat de Catalunya d'establir tota una sèrie d'ajuts –«complements», en diem popularment– a les pensions hauria de..., és a dir, el que fa és paliar una situació, que les pensions són baixes i que, per tant, cal treballar –i això, hi insisteixo, ho he sentit per part de tots els grups– que en origen puguin incrementar-se les pensions, perquè siguin dignes i perquè puguin resoldre les necessitats de tothom.

Idealment –idealment– no hauríem de pagar ajuts assistencials, idealment. Hi ha una situació, que ja s'arrossega d'anys, que les pensions són baixes, i s'ha cregut que aleshores hi ha la necessitat, lògica, justificada, per fer justícia social, d'establir complements; complements en què, a partir del debat que hi va haver de si hi havia possibilitats o no a les comunitats autònomes d'establir aquests complements, s'ha fet la diferència de dir: «No són complements, són ajuts assistencials».

Per què la necessitat, l'interès que sigui en origen que les pensions, diguéssim, tinguin un nivell retributiu adequat? Perquè això dona drets. Els ajuts són això: són ajuts que finalment no donen drets, sinó que en tot cas es poden donar o no, en funció d'uns criteris.

I ara vull parlar dels criteris. Nosaltres vam estar d'acord a donar ajuts per a les pensions de viudetat, com pensem que s'han de complementar, també, les pensions més baixes. Pensem que sobretot en aquests moments el repte és complementar, també, les pensions més baixes. Hi hem estat d'acord, però, lògicament, els ajuts han de respondre a un criteri, perquè, si no, hi ha una arbitrarietat; és a dir, si unes persones reben més que altres –per què?, a partir de quin criteri?–, volent fer una justícia a unes, el que es fa és una injustícia a altres. I com que estem parlant de situacions en què les pensions són baixes –francament, són baixes– i costa arribar a final de mes, aleshores lògicament sembla que parlar de criteris pugui afectar les situacions particulars d'algunes

persones que, lògicament, hi torno a insistir, poden veure's afectades per aquests interessos generals.

Aquests criteris no s'han establert i és en el que està treballant el Govern de la Generalitat, a establir precisament que... Un criteri que em sembla fonamental: Quan es parla de pobresa a Catalunya, i es parla de persones que cobren, que tenen uns ingressos molt baixos, siguin procedents de pensions, siguin altres situacions diferents, pensem com a grup que cal establir uns criteris i unes actuacions polítiques perquè no hi hagi cap persona a Catalunya que visqui per sota d'un determinat nivell d'ingressos. Diguem a això l'indicador que sigui –en alguns països en diuen: «Que cap persona visqui sota el llindar de la pobresa»–, l'actual Govern de la Generalitat, que està assumint aquest tipus de criteri, està treballant per aquest indicador d'insuficiència de recursos; és a dir que cap persona visqui sota aquest indicador d'insuficiència de recursos.

Per tant, això estableix un criteri: que els complements, els ajuts assistencials, cobreixin la diferència –cobreixin la diferència. Si un cobra una pensió de 438 euros, cobri la diferència fins a arribar a aquest indicador, que avui encara no està establert, però que s'hi està treballant. Que si una persona cobra 500 euros, serà una mica menys, perquè..., però s'arribarà a una situació, que serà aquesta. A partir d'aquest criteri podem discutir quin ha de ser aquest llindar, quin ha de ser aquest indicador. Però això permet que els ajuts assistencials que es donin no siguin arbitraris des del punt de vista que siguin diferents uns dels altres, que faci que, per tant, no s'entengui per què estan establerts.

Per tant, establir aquest criteri, hi insisteixo, respon a uns interessos generals. L'interès general seria aquest: que cap persona a Catalunya visqui sota un llindar que impliqui viure per sota d'un determinat nivell d'ingressos. I això és un interès general. Que aleshores resulta que hi pugui haver situacions que, lògicament, en superar aquest llindar, doncs, es digui: «Bé, aquest ajut assistencial no ho pot ser tot. Pot ser una part». Per què? Perquè encara poden doldre aquestes situacions a nivell personal. Però hi ha un criteri que serveix a nivell general i que afecta totes les persones.

Miri, en aquest sentit entenem que els ajuts assistencials han de respondre a aquests criteris, que s'està treballant per a això. I, per tant, doncs, entenem que, a partir d'aquests dos elements que he assenyalat, que els complements han de ser establerts per la Generalitat per cobrir deficiències del sistema de pensions, però que cal arreglar el sistema de pensions –i també s'està treballant en aquest sentit–, i que els complements s'han d'establir en base a uns criteris, i és a partir dels quals, a l'hora de compatibilitzar el SOVI amb la pensió de viudat, hi han moltes persones que s'han trobat que, efectivament, superen el llindar establert en aquests moments, i aleshores es troben en la situació que no representa, a partir dels càlculs que s'havien fet, el que haurien de representar a nivell d'ingressos. I com que són situacions que costa arribar a final de mes, entenem la decepció d'aquestes persones.

Miri, senyor Cleries, vostè fa una tasca d'oposició molt activa, i cal reconèixer-la-hi. El que en tot cas li vull

retreure no és la quantitat d'iniciatives que vostè presenta, que hi té tot el dret, sinó l'oportunisme polític que significa jugar amb els sentiments i problemes de les persones per fer la seva tasca d'oposició. (*Remor de veus.*) Miri, entenc molt bé –entenc molt bé– quin és el sentiment i la decepció d'algunes persones viudes que, després d'estar anys esperant cobrar el SOVI, i havent cobrat un complement, un ajut assistencial per part de la Generalitat, a l'hora de cobrar-ho resulta que se'ls treu l'ajut perquè sobrepassen el topall dels 7.600 euros anuals. Ho entenc molt bé, senyor Cleries. Entenc molt bé la situació d'aquestes persones. Miri, la meua mare és una d'elles –miri si ho entenc bé, eh?, és una d'elles–, que, en cobrar el SOVI, resulta que se li treu l'ajut assistencial i passa a cobrar sis euros més al mes del que cobrava amb l'ajut assistencial. Miri si ho entenc bé. Al mateix temps, lògicament, li he hagut d'explicar, com hem d'explicar a totes les persones que es troben en aquests casos, que el que li donava la Generalitat és un ajut per poder arribar a un determinat nivell; que no és molt elevat, és clar que no és molt elevat, però que respon a un criteri.

I, per tant, el que em revolta, senyor Cleries, és que vostè juga amb el sentiment de les persones, utilitza els sentiments i problemes de les persones per fer la seva tasca d'oposició, perquè hi ha coses que són raonables i hi han coses que no.

Suposo que s'ha entès que nosaltres votarem en contra de la seva proposta.

El president

Senyor Cleries, demana la paraula?

El Sr. Cleries i González

Sí, senyor president, per al·lusions i contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Bé, demagògia, electoralisme i jugar amb els sentiments és dir que una cosa es farà l'any 2004 i fer-ho l'any 2007, com diu el projecte d'ajuts assistencials, que té el Govern –que em sembla que hi ha eleccions. I misèria, precisament, senyora Capdevila, és treure aquests ajuts a unes persones que ara han recuperat una mica de terreny perdut per una injustícia social.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei per compatibilitzar l'ajut assistencial per a la protecció de

cònjuges supervivents amb la percepció de la pensió del SOVI ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 71 vots en contra.

Designació d'un membre del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya (tram. 284-00031/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és: designació d'un membre del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya.

D'acord amb l'article 6.1 del text refós de la Llei 6/81, del 19 de juny, reguladora del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya, i atesa la renúncia del senyor José Antonio Gilabert Delgado, s'ha de procedir a l'elecció d'un nou membre del Consell Assessor. Atès, però, que hi ha un sol candidat, el senyor José Santiago Ariza, proposat pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i d'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, aquesta Presidència proposa que la votació es faci per assentiment.

(Pausa.)

Doncs no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queda designat el senyor José Santiago Ariza com a membre del Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00992/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de seguretat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, en els darrers anys s'ha parlat, i molt, sobre el desplegament del Cos dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona. I s'ha volgut, també, premeditadament, donar la imatge que amb l'arribada dels Mossos a la capital de Catalunya, primer, s'acabaria amb la inseguretat ciutadana i, segon, segons ha dit el mateix president de la Generalitat, amb això Catalunya es convertiria en una nació de debò.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Malauradament s'ha emfasitzat més, per part dels membres del Govern i també per part, a vegades, de Convergència i Unió, la vessant simbòlica del desplegament del Mossos a la ciutat de Barcelona que la vessant pràctica i de servei als ciutadans que la Policia de la Generalitat ha de donar. I això, honorable consellera, des del nostre punt de vista, és un error. És un greu error dir, com s'ha dit des del partit que dóna suport al Govern, que «ara que el Cos Nacional de Policia ja no

patrulla els carrers de Barcelona la nostra ciutat, la ciutat de Barcelona, serà la ciutat més segura de tota la Unió Europea». Dir això, com s'ha dit, senyora consellera –no dic que ho hagi dit vostè, no?, però ho han dit membres del seu partit–, és una greu irresponsabilitat.

Per aquest motiu, deixi'm que aprofiti aquesta interpellació sobre les polítiques de seguretat fent un públic i solemne reconeixement als membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat que al llarg dels darrers anys han vetllat per la seguretat i per la llibertat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, fins fa només uns dies, també pels ciutadans de la ciutat de Barcelona. Professionals, tots ells, que han treballat en condicions no sempre fàcils, sovint sense el suport institucional –que no ciutadà– de la Generalitat de Catalunya i suportant també les crítiques injustes de molts alcaldes i partits catalans, alguns d'ells, honorable consellera –no el seu, però sí algun altre que li dóna suport i que comparteix govern amb vostè–, que han arribat, fins i tot, a qualificar-los com a forces d'ocupació.

Per aquests motius, vagi per endavant el reconeixement, l'admiració i l'agraïment del meu Grup Parlamentari per a tots ells, per la tasca que han fet, per la tasca que fan i per la tasca que faran d'ara endavant en l'exercici de les seves competències de control de fronteres, lluita contra el terrorisme i contra el crim organitzat.

També volem reconèixer i felicitar els Mossos d'Esquadra per la tasca que porten a terme, per l'esforç que realitzen els seus membres per mantenir el nivell d'eficàcia dels seus antecessors i per la voluntat de millora en el servei que presten als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I acabo, honorable consellera, el capítol de reconeixements amb les policies locals i, molt especialment, amb la Guàrdia Urbana de Barcelona, un cos de llarguíssima trajectòria al servei dels barcelonins i barcelonines, que el seu Govern, honorable consellera, amb les decisions equivocades que estan prenent, tracta de convertir en una policia de segona –i després m'hi referiré, si tinc temps.

Pel que fa al desplegament dels Mossos a la ciutat de Barcelona, i segons dades del Departament d'Interior, la ciutat de Barcelona comptarà amb 2.614 efectius del Cos de Mossos d'Esquadra. I va la primera pregunta, no?, perquè volem saber, honorable consellera, quan arribaran els quatre mil agents dels Mossos d'Esquadra que l'alcalde de Barcelona, el senyor Joan Clos, ha reclamat i ha dit que eren els que la nostra ciutat, la meua ciutat, necessita per garantir la seguretat dels ciutadans i de les ciutadanes.

Volem també saber, honorable consellera, les dates en què les comissaries de l'Eixample, d'Horta - Guinardó, de Sant Andreu i de Sant Martí entraran en funcionament.

I també volem, honorable consellera, que aprofiti que avui li formulem aquesta interpellació perquè ens expliqui a nosaltres, i per tant a tot el poble de Catalunya, quines són les relacions i quina és la coordinació del seu Govern amb les altres institucions, amb el Govern de l'Estat, i més concretament amb el delegat del Govern, i també amb l'Ajuntament de Barcelona.

Perquè, miri, en els darrers dies hem pogut, malauradament, assistir tots plegats a un espectacle certament lamentable, protagonitzat pel seu Departament i per la Delegació del Govern central a Catalunya: manca de diàleg, manca de coordinació, manca d'entesa entre el seu Departament i la Delegació del Govern. Vostè, senyora consellera, i el delegat del Govern central a Catalunya són els actors principals d'una història interminable de conflictes. Dos anys, senyora consellera, han donat per a molt pel que fa a les seves relacions des del punt de vista polític i institucional, no?

Miri, feia quinze anys –quinze anys–, des que el Govern de la Generalitat va acusar un altre govern central, també socialista, de convertir la Junta de Seguretat de Catalunya en una línia Maginot contra els Mossos d'Esquadra, feia quinze anys que no es produïa un enfrontament institucional tan greu com el que es va produir fa només deu dies entre el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern central, no?, quan el delegat del Govern central a Catalunya va decidir no assistir a l'estrena oficial dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona.

I per això nosaltres li preguntem si ens pot explicar, honorable consellera, aquests dinars secrets que després es filtren als mitjans i dels quals vostè diu que no vol parlar, no? Jo crec que és un bon moment, davant del Ple del Parlament de Catalunya, que vostè doni compte del que està passant entre vostè i el senyor Rangel, o que expliqui quines són les relacions que en aquests moments hi ha entre la conselleria d'Interior i el delegat del Govern central a Catalunya.

Miri, fonts d'Interior, que no han estat desmentides pel seu Departament, han assegurat als mitjans de comunicació que des de la Delegació del Govern han interpretat les informacions sobre els preparatius del desplegament dels Mossos a Barcelona com un atac al Cos Nacional de Policia. Aquestes mateixes fonts –com dic, no desmentides pel seu Departament– diuen que els anuncis de la creació de les unitats de transport públic i de multireincidència a la policia autonòmica van provocar trucades de reprimenda de la Delegació al Govern de la Generalitat de Catalunya. Segons també han publicat tots els mitjans de comunicació catalans, la Delegació del Govern no perdona que el Govern de la Generalitat hagi «ignorat, menyspreat i desdenyat», i ho dic entre cometes –no dic que jo ho digui entre cometes, sinó que són paraules d'alguna font de la Delegació del Govern–, doncs, que hagin ignorat, menyspreat i desdenyat el treball del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil a Catalunya, no? I les mateixes fonts asseguren –i vostè també s'hi ha referit en alguna ocasió davant dels mitjans de comunicació– que el delegat del Govern no perdona que vostè no hagués anat a l'acte de la patrona de la Guàrdia Civil el passat 12 d'octubre.

I, per tant, jo crec que és bo que vostè expliqui què és el que ha passat, perquè vostè, pel que he pogut veure a través dels mitjans de comunicació, ha dit que no està bé que no es vagi a l'arribada dels Mossos d'Esquadra a Barcelona, tenint en compte, a més a més –i és una realitat– que aquest és un fet històric, que passa només un cop a la vida, no? Però, és clar, si només passa un cop a la vida i vostè, d'alguna manera, està enfadada

amb el delegat del Govern perquè no va assistir-hi..., és clar, el senyor Montilla ens ha dit, també a través dels mitjans de comunicació, que el senyor delegat del Govern, en un fet històric per a Catalunya, va rebre la invitació un dia abans a través d'una trucada telefònica. Home, alguna cosa està passant en el seu Departament quan un fet d'aquestes característiques es comunica al delegat del Govern per telèfon el dia abans que es produeixi aquest acte, no?

Però és que vostè no només ha obert aquest front amb el delegat del Govern central a Catalunya: a més a més vostè manté obert un conflicte institucional amb l'alcalde de Barcelona pel que fa a les competències dels Mossos i de la Guàrdia Urbana. Que no ve d'ara, que ja fa temps, arran de l'aprovació de la Carta municipal de Barcelona, doncs, que es va produir aquesta mena de conflictes competencials entre el delegat del Govern i la Generalitat.

Miri, nosaltres, honorable consellera, volem que els Mossos d'Esquadra tinguin també un paper actiu en contra de l'incivisme. Vostè ja ha dit que aquesta no és una responsabilitat dels Mossos, no?, però jo crec que –i li ho dic sincerament– seria una gravíssima irresponsabilitat desaprofitar el desplegament dels Mossos a Barcelona i a la seva àrea metropolitana per combatre un dels principals problemes que té la ciutat de Barcelona i que tenen les ciutats de la seva àrea metropolitana, no? I és veritablement una llàstima i una pena que el mateix alcalde de Barcelona, el senyor Joan Clos, hagi hagut de demanar a través dels mitjans de comunicació que, davant d'un fet d'incivisme, els Mossos d'Esquadra actuïn i no es limitin, com algú del seu Govern va dir, a trucar a la Guàrdia Urbana.

Jo li demano en nom del meu Grup Parlamentari, honorable consellera, que doni instruccions de debò als Mossos d'Esquadra perquè no mirin cap a un altre costat, i sé que ells no ho fan, i sé que els agents no ho fan, però també sabem que tenen instruccions de dir que, quan hi hagi un fet d'incivisme, ells es dediquin al que és seu i es limitin simplement a trucar a la Guàrdia Urbana de Barcelona.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. L'honorable consellera d'Interior, la senyora Montserrat Tura, té la paraula.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, diputat senyor Sirera, estic convençuda –i no pas perquè, diguem-ne, l'evolució del calendari dels fets hagi produït que n'hagi estat en part protagonista, sinó perquè al cap dels anys i d'aquí a unes dècades més que ara...– que la nit del 31 d'octubre al dia 1 de novembre va succeir quelcom interessantíssim, interessantíssim des del punt de vista de l'exercici de l'autogovern d'un país, interessantíssim des del punt de vista de l'organització d'un sistema policial integrat, que es basa en la cooperació amb les policies locals més arrelades en el territori específic i amb els òrgans de govern local que

són els ajuntaments, però que no desmereix en absolut la necessària cooperació amb els cossos i forces de l'Estat en matèria de seguretat, i també amb les policies d'àmbit internacional; en el cas d'Europa, doncs, de l'Europol, en el cas de temes més internacionals, de la Interpol.

Un fet extraordinàriament important perquè, segons abans de les dotze de la nit, patrullava la capital d'un país que té 1.600.000 habitants i que diàriament la visiten milions de persones i que és la seu central del món econòmic, financer, de serveis de tota mena, la seu també política i administrativa del país, i, com li dic, un minut abans de la dotze de la nit la patrullava una policia, un minut després ho feia una altra policia.

I tot això no era només fruit d'aquell minut, encara que es concretés en aquell minut. Era fruit d'anys i anys de treball, de decisions preses en aquesta cambra que representa el poble de Catalunya, de feina feta per anteriors responsables de l'àmbit de seguretat, de consens, de rigor, de seriositat i de dos anys de treball de l'actual Govern preparant una cosa que volia fer correctament, que ha fet correctament i que el resultat dels serveis prestats en els deu dies que es porta a Barcelona així ho demostra.

De tot això, que és extraordinàriament important, la inversió necessària que s'ha fet, els recursos de tots els ciutadans, els acords amb el Govern de l'Estat, l'aplicació pràctica, el detall, la preparació dels agents, la preparació dels comandaments, l'elaboració de les necessitats tècniques als sistemes informàtics, el fet de compartir la informació, l'elaboració de convenis de col·laboració amb tots aquells actors que hi havien de participar per fer possible un èxit, vostè ho ha convertit amb aquesta interpellació en una lectura interessada de titulars d'alguna premsa, diguem-ne que independent.

Jo li'n respondré alguns al final, però no vull convertir la primera vegada que pujo a aquests micròfons des que els Mossos d'Esquadra, el Cos de Policia de la Generalitat, és responsable de la seguretat ciutadana i l'ordre públic a la capital de Catalunya en una resposta únicament i exclusivament a titulars de premsa i a l'intent de convertir un fet tan important en «si vostè va dir un dia a una altra persona..., i un dia que dinava en no sé quin menjador de no sé quin restaurant la van veure amb no sé qui», perquè, si convertim la política de seguretat del país en aquest tipus d'expressions i de definicions que vostè ha fet en pujar avui en aquesta tarima, ens estariem equivocant tots moltíssim.

Per tant, tot i intentar donar-li resposta a alguna de les qüestions que vostè ha fet, si li sembla, ho farem per la via de col·locar el debat de les qüestions de seguretat i de les qüestions de desplegament d'un cos policial i de la substitució en la capital de Catalunya en l'àmbit que correspon i que pertoca.

No és que el president digués que ara sí que serem una nació de debò. Va dir –i és veritat, i espero que vostè no m'ho rectifiqui– que desplegar el Cos de Mossos d'Esquadra és exercir l'autogovern i que, com més es desplegui, més autogovern en matèria de seguretat estem exercint. Jo ho mantinc, i em sembla una cosa prou transcendent perquè avui, deu dies després d'haver-se

desplegat, aquest fet es torni a repetir amb les paraules exactes i no amb el que vostè ha plantejat.

No respondré, evidentment, aquelles coses que ni tan sols vostè en cita l'autor i que no han estat dites per la persona que n'és responsable. Quan vostè diu: «Algú ha dit que serà la ciutat més segura de tot Europa», no sé qui ho ha dit, però, en tot cas, si ho ha dit s'ha marcat un «farol». I no m'ho ha sentit a dir a mi, perquè vostè, si hagués atès a les relacions habituals que hi ha hagut en matèria de seguretat entre el Govern i tots els grups que configuren la cambra, que han intentat ser sempre de la màxima cordialitat i sinceritat..., sap que he dit que allà on ja estan desplegats els Mossos hi continua havent delictes, i, en tot cas, fem el possible perquè hi hagi el menys delictes possible, perquè es resolguin els casos delictius i se'n situïn els responsables a disposició de la justícia.

Per tant, no em faci responsable d'allò que no ha dit l'autoritat en matèria de seguretat –Departament d'Interior, Govern de la Generalitat de Catalunya en el seu conjunt– pel que fa al desplegament dels Mossos d'Esquadra.

L'acte del dia 1 de novembre, efectivament, és un acte irrepetible. Li puc dir que guardo, com correspon, els faxos de les invitacions que es van enviar per fax i que posteriorment es van repartir de forma original, i que espero que també el seu Grup Parlamentari ho rebés exactament així. I, per tant, com que els guardo, no entraré ara en si és veritat o és mentida. Senzillament, li puc dir que tinc la consciència molt tranquil·la, perquè, suposant que l'hora i el dia de la invitació fos un greu problema per a la seguretat i fos la principal preocupació per als ciutadans d'aquest país, cosa que no crec, no tinc pas la sensació que ningú a l'entorn de la preocupació dels temes de seguretat desconegués, primer, que el dia 1 de novembre era el dia del desplegament, i, segon, que no tingués la informació necessària per saber l'hora exacta en què es faria un acte que posaria la rellevància institucional que es mereix aquest fet.

Ara, evidentment, no li parlaré ni de trucades de reprenhiment ni de dinars de no sé què, que vostè m'ha dit, perquè em sembla baixar a uns nivells que no interessen a la ciutadania, sincerament.

Ara, vostè ha qualificat d'enfrontament institucional gravíssim que la consellera, en un moment determinat, no vagi a un acte de la Guàrdia Civil, que sí que hi tinc interès i no ho he fet fins ara, i no ho he volgut fer en els mitjans de comunicació. Sincerament, no té nivell necessari. Però, ja que vostè ho ha dit, permeti'm que li digui que la consellera no va a determinats actes quan coincideixen en un dimarts al dematí en què es reuneix el Govern de Catalunya. Però hi va el secretari de Seguretat Pública, i el director general de Seguretat Ciutadana, i el major del Cos dels Mossos d'Esquadra, i cinc comandaments del rang. Si això no és que la Generalitat estigui representada, que algú vingui i m'ho expliqui.

Per tant, aprofito per dir-li això, per dir-li: no té cap base una cosa que vostè ha intentat col·locar en la interpellació, que és el desmereixement per part de l'actual Govern de la Generalitat envers els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i tampoc envers la Guàrdia Ur-

ba de Barcelona. Tot el meu i el nostre reconeixement, tota la meua i la nostra petició de col·laboració, en el passat i en el futur, i això es concreta amb protocols signats amb l'Ajuntament de Barcelona respecte al treball conjunt amb la policia que depèn del municipi, i això es concreta amb la relació perfecta amb el Ministeri d'Interior i els diferents acords de la Junta de Seguretat de Catalunya.

No m'importa allò que sí que té valor institucional i importància pràctica en la seguretat dels ciutadans en benefici d'una rumorologia que res té a veure amb el que els ciutadans esperen en el carrer, que és que si algun dia són víctimes d'un delictu siguin atesos com cal, i no pas que els surti algú explicant-los que vaig arribar cinc minuts tard a un dinar.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Sirera, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, la veritat és que nosaltres el que hem tractat de fer en aquesta interpellació és detallar, des d'un punt de vista molt escèptic, si m'ho permet..., perquè, home!, l'espectacle que han fet vostè mateixa, o fonts d'Interior, i el delegat del Govern de l'Estat a Catalunya els darrers deu dies no em dirà que no ha estat lamentable, i no ha estat fruit ni del Partit Popular ni de determinats mitjans afins al Partit Popular. No és res d'això. Tots els diaris, totes les ràdios de Catalunya, totes, de tots els colors polítics, han detallat fil per randa quines eren les discrepàncies que dia a dia es produïen arran de les seves males relacions, com a mínim en aquest tema, amb el delegat del Govern a Catalunya, no?

Vostè parla de faxos de convocatòria. Escolti, jo he sentit el senyor Montilla, secretari general del PSC, ministre d'Indústria, dient que havia parlat amb el senyor Rangel i li havia dit que l'havien convocat el dia abans. Escolti, qui menteix aquí? El senyor Rangel? El senyor Montilla? Menteix vostè? Algú no diu la veritat. Jo no identificaré qui és que menteix, però hi ha algú dels tres que no diu la veritat. I és greu, no perquè sigui el secretari general del PSC; és que és un ministre d'Espanya, és el delegat del Govern d'Espanya a Catalunya i és la màxima responsable d'Interior al Govern de la Generalitat, no?

Vostè diu que no ha parlat sobre la seva absència a les festes de la patrona de la Guàrdia Civil, no? Jo tinc el retall de premsa on hi han declaracions seves posades entre cometes en què diu perfectament que no hi va anar perquè tenia reunió de govern i que, per tant, no podia anar a aquest acte, no? I, per tant, miri, no posi en boca nostra o no acusi els mitjans de comunicació d'explicar coses que no se les poden inventar, perquè, home!, seria molta casualitat –no sé si vostè creu en els miracles o no, no?– que tots els mitjans, tots els mitjans de comunicació catalans, tots, facin el mateix relat de la situació i de la relació que existeix en aquests moments entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, no?

Vostè diu: «No hi han problemes». És clar, hi han declaracions seves, no?, en què diu que no creu que l'alcalde de Barcelona confii més en la policia que no depèn d'ell; parlant de la seguretat, que amb l'assumpció dels Mossos els ciutadans tindran més sensació de seguretat... Dir que l'arribada dels Mossos a Barcelona convertirà la ciutat de Barcelona en la més segura d'Europa..., és veritat que no ho ha dit el Govern, però ho ha dit un destacat portaveu del Grup Socialista, i, per tant, escolti, jo entenc que entre el tripartit no es posin d'acord, però és que si, a sobre, no es posen d'acord entre vostès, *apaga y vámonos*, no?, perquè, és clar, què fem, no?

Vostè ha dit que la nit del 31 d'octubre van passar coses molt importants. I té raó, no?, té raó. Una és que es va trencar la confiança entre els Mossos d'Esquadra i la policia local de Barcelona. No tot s'ha fet bé, honorable consellera, i vostè ho sap, no? D'alguna manera, s'ha menystingut el paper de la Guàrdia Urbana de Barcelona. No sé si vostè sap, si no li ho dic ara... Vostè ha dit: «Van passar coses molt importants, la nit del desplegament a Barcelona». És cert. Miri, hi ha un web de la Guàrdia Urbana de Barcelona, òbviament no oficial, que fa la relació del que va passar les primeres dinou hores de desplegament a Barcelona, no? I diuen: «La Guàrdia Urbana de Barcelona va detenir vint persones; els Mossos d'Esquadra, tretze».

Jo crec que aquesta no és la bona via, no? El fet que existeixi mútua desconfiança entre els Mossos i la Guàrdia Urbana o entre els Mossos i la Policia Nacional crec, sincerament, que no és el que els catalans necessitem, no? I vostè és la màxima responsable de la seguretat de Catalunya, i, per tant, hauria de fer alguna cosa per evitar que això, doncs, vagi d'aquesta manera, no? Jo no sé si podríem haver optat per la fórmula de fer patrulles conjuntes entre Mossos i Guàrdia Urbana de Barcelona, per, d'alguna manera, tractar que els Mossos aprenguessin com funciona el patrullatge a Barcelona i també, doncs, tractar de reduir les asprors que puguin existir entre tots dos cossos, no?

Lamentablement, una interpellació no dona temps per a res, no? M'hauria agradat parlar-li, també, de la seguretat a Sabadell, a Mandri, a Poblesec, a Badalona, de denúncies molt fermes que hi han de manca de seguretat en aquests indrets.

Però sí que m'agradaria acabar amb dues preguntes, no? Una és saber –perquè no m'ho ha dit abans, no?– si, d'alguna manera, la relació... A mi, miri, la relació personal entre vostè i el senyor Rangel li he de dir que em preocupa molt poc, no?, però em preocupa molt la relació institucional entre la Generalitat de Catalunya i el Govern de l'Estat. I, per tant, m'agradaria que pogués explicar si les relacions són bones, són dolentes, com redreçarà aquest espectacle lamentable, que, ho torno a dir, no hem fet nosaltres, sinó que vostès han traslladat als mitjans de comunicació.

I la segona pregunta –i ja acabo, senyor president. En el darrer debat de política general, el president de la Generalitat li va demanar, a vostè, públicament, davant de tots nosaltres, que avancés el desplegament dels Mossos d'Esquadra per tal que aquests arribessin al camp

de Tarragona i a les Terres de l'Ebre l'any 2007, no?, l'any 2007. Vostè sap perfectament, com jo, que això és impossible, vostè sap que això és impossible, no? Per completar el desplegament calen 15.000 policies a tot Catalunya, i en aquests moments tenim al voltant de 10.600 agents. Cada any en surten de l'Escola 1.300, no? Per tant, pot explicar-nos, honorable consellera, com complirà aquesta petició feta pel president de la Generalitat? Senyora consellera, ha explicat al president de la Generalitat que això és impossible? Ho ha entès?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Honorable consellera, té la paraula per al seu torn de rèplica.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. És veritat que una interpellació dóna per molt poca estona, però, en tot cas, per si no ho sabia, jo li comunico que en data 14 d'octubre, si no recordo malament, perquè parlo de memòria, vaig demanar comparèixer davant de la Comissió de Justícia i d'Interior per tal d'explicar tan extensament com ho considerin adient els representants d'aquesta cambra tot el que envolta el desplegament de Barcelona. Fins i tot, li diria que m'hauria agradat poder comparèixer abans que es produís aquest desplegament, i ho farem quan el calendari de la Comissió ho permeti, tenint en compte que hi han altres compareixences sol·licitades també per mi mateixa per comparèixer i explicar, perquè qui els parla pensa que és veritat que la cambra de representació democràtica, i de manera molt especial els diputats, han de poder conèixer en detall, en deteniment, totes aquelles coses que tenen a veure amb la seguretat i, si és possible, parlar amb tota la serenitat i l'assossegament necessari dels temes de seguretat –*dels temes de seguretat*.

Vostè no practica això que predica, vostè no ho practica. Vostè diu: «Ecolti'm, vostès han generat desconfiança en els cossos de seguretat». Miri, els Mossos d'Esquadra han estat un any a les comissaries del Cos Nacional de Policia, i s'han hagut d'escoltar per membres d'altres partits que supeditàvem els Mossos al Cos Nacional de Policia, i qui ha dit que era imprescindible la col·laboració amb el Cos Nacional de Policia ha estat qui li parla i qui vostè ha acusat en aquesta interpellació d'alimentar desconfiança entre els cossos. Repassi una miqueta, no només el dia 1, no només els últims titulars de premsa, què és el que s'ha fet els dos anys de responsabilitat meva al capdavant del Departament d'Interior.

El mateix succeeix amb la Guàrdia Urbana. Vostè acaba de fer un menysteniment cap al Cos dels Mossos d'Esquadra quan diu: «Tal vegada el que haurien d'haver fet és sortir a patrullar amb la Guàrdia Urbana a veure si aprenen a patrullar». Ha utilitzat aquesta expressió, i, en canvi, no ha tingut en consideració l'acord que es va signar que estableix quines competències són específiques, quines són concurrents, i en què, per tant, treballen conjuntament, com es crea la sala de comandament, la

sala conjunta operativa, i com reben les peticions d'intervenció conjuntament la Guàrdia Urbana i els Mossos i decideixen en aquell precís moment si hi va la Guàrdia Urbana, si hi van els Mossos o si hi van conjuntament.

Un fet únic a la història d'aquesta ciutat –un fet únic. Jo no critico què s'ha fet en el passat, però s'hauria pogut fer amb l'anterior Govern i no es va fer. Ho ha fet aquest Govern i ho han fet els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Urbana. Felicitem-los tots dos per la capacitat de treball conjunt i no colloquem de manera sibil·lina ni el desprestigi d'uns cap als altres ni dels altres cap als uns, sinó la necessitat que tenen els ciutadans i ciutadanes que tots dos treballin en benefici del que nosaltres anomenem «la tranquil·litat», que inclou, per tant, el delictes, petit i gran, i el petit que forma part d'una xarxa que el fa gran, i també altres coses que generen inseguretat, tot i que no són ni delictes ni falta tipificada en el Codi penal.

I he dit sovint: «Cap mosso d'esquadra passarà per davant d'un acte incívic que posi en perill la convivència, que malmeti el mobiliari, sense actuar». No vulgui afirmar –perquè això sí que li ho he sentit a vostè; per cert, frases entre cometes a les quals vostè dóna tant valor–, dir una i altra vegada que els Mossos no actuaran en matèria d'incivisme. Oh, i tant que actuaran! Però, escolti'm, si es malmet mobiliari urbà, patrimoni de l'Ajuntament, i cal fer-ne un expedient perquè sigui pagat aquest cost, valor de tots els ciutadans de Barcelona, és evident que hi hauran d'intervenir els serveis municipals! Només em limito a dir això: que la col·laboració és necessària i que en moments determinats encara que la intervenció la facin Mossos hauran d'intervenir els serveis municipals i si aquests serveis municipals es diu Guàrdia Urbana, es diu Guàrdia Urbana.

Farem una comissaria a Reus l'any 2006, ja; està projectada i la fem, i la construïm. I en farem una a Móra d'Ebre, el 2007. Per tant, ara, quan discutim el pressupost, vostè podrà parlar de si aquestes inversions a l'Ebre i al Camp de Tarragona són o no són un avançament del que calia fer. Per tant, ho complirem.

Però de tot el que vostè ha explicat avui no ha fet referència al que per mi és més important i que si el senyor president em dóna trenta segona jo li diré. Hem rebut amb vuit dies, perquè no ho tinc actualitzat d'aquesta nit, però del dia 1 al dia 8, vint mil trucades, exactament 19.730 trucades de ciutadans de Barcelona que han estat atesos pels Mossos d'Esquadra –més de 2.500 al dia, més de 2.500 ciutadans al dia. D'això se n'ha derivat un total de 3.461 actuacions en vuit dies; d'aquestes actuacions s'han determinat que eren delictes o faltes penals 2.722, i hem detingut en aquests vuit dies 347 persones que havien transgredit la llei i havien vulnerat la convivència. Això és el veritablement important, i això tristament i lamentablement és el que no interessa al diputat del Partit Popular que ha fet aquesta interpellació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Sirera, digui'm, per què em demana la paraula?

El Sr. Sirera i Bellés

Si m'ho permet, senyor president, per una qüestió d'ordre no contestaré a... És perquè la consellera ha fet una referència a una cosa que jo he dit amb relació als Mossos, i voldria aclarir que em referia, òbviament, a què la Guàrdia Urbana acompanyés els Mossos per conèixer la ciutat de Barcelona, no?, però si ho ha pogut interpretar com una qüestió al·lusiva o menystenidora cap als Mossos, òbviament la retiro en aquest moment.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'activitat empresarial i industrial de Catalunya (tram. 300-00993/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'activitat empresarial i industrial de Catalunya, que en nom del Grup de Convergència i Unió presenta l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, de fet, volíem formular amb aquesta interpellació, conseller, una anàlisi, una interpellació que ens permetés una anàlisi serena sobre la situació econòmica. Ja entenc perfectament que el Govern solidàriament respon a través del conseller que ho estima oportú i no hi tinc res a dir, però volíem situar molt els elements que caracteritzen el que entenem que és la situació econòmica en aquest moment i la seva traducció en l'àmbit empresarial i industrial. Respon vostè, encantat de tenir aquest canvi d'impressions amb vostè.

Avui, òbviament, aquesta interpellació ve marcada molt inevitablement per les mobilitzacions de SEAT, mobilitzacions que ens preocupen, que ens inquieten i el que després hi farem una referència tant des del punt de vista del tractament per part del Govern com de la situació oberta que aquesta situació genera. Breument, perquè crec que avui encetem un debat, l'encetem amb vostè, senyor conseller, i em sembla molt i molt bé, el seguirem durant els propers dies en l'àmbit pressupostari, d'anàlisi sobre la situació que viu el país.

I aquesta interpellació ve a compte d'una resposta, a què jo vaig prestar molta atenció, que vostè va formular el passat Ple respecte a una pregunta que li feia el diputat Roma. I vostè, òbviament, presentava un panorama, que no dic idíl·lic, però quan parlava de la creació de llocs de treball o parlava del creixement del PIB o parlava de les empreses a Catalunya presentava una imatge molt i molt positiva.

Ahir, el conseller Castells, quan va presentar els pressupostos, malgrat que va advertir que no volia caure en el cofoisme, va presentar una anàlisi de la situació econòmica a Catalunya molt i molt positiva. Això és el que ens va venir a dir en Castells: «No caurem al cofoisme

però l'economia catalana va molt i molt bé». I jo sospito que hi ha indicadors positius que els permeten dir això, però també estic convençut de la percepció per part d'aquest Govern, i molt particularment d'alguns dels partits que donen suport a aquest Govern i molt particularment d'un conseller que ha estat durant molts i molts anys sindicalista, que això no s'acaba, benvolgut conseller, d'acceptar com a tal; és a dir, hi han indicadors que ens fan dir «l'economia va bé», però vostè i els diputats que donen suport al Grup Parlamentari del Partit Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, home, des del punt de vista del que hi ha de fons en tota aquesta situació algunes inquietuds hauran de tenir, això m'ho hauran d'admetre, algunes preocupacions han de tenir.

Jo crec, sincerament, senyor conseller, i m'agradaria respostes si vostè les pot donar, específiques i concretes, que tenim quatre elements francament complexes des del punt de vista de les nostres expectatives: U, i només les anomeno, diferencial d'inflació a Catalunya respecte a l'Estat espanyol; dos, dèficit pràcticament semblant en l'àmbit de balança comercial al de l'Estat, que vindria a suposar aproximadament el doble –el doble– de les importacions, amb relació a les importacions; tres, un retraïment notable, que es va accentuant any rere any i que no és nou en aquest Govern, que arran de l'any 2000 i es perllonga fins l'any 2004, d'inversió estrangera a Catalunya, i quatre, un endeutament familiar i una incapacitat per l'estalvi francament notables i accentuats durant aquests darrers anys.

Li vull dir per endavant, senyor conseller, per no entrar en un fals debat, del qual jo personalment estic extraordinàriament fatigat i avorrit, que és què passava fa dos, què passava fa tres anys, què feien, què deixaven de fer –no tinc cap interès en aquest debat, si vostè m'ho permet–, que voldria saber, i li vull avançar que, tant l'àmbit de la inflació, com el dèficit comercial, com l'estalvi familiar, com l'estancament del creixement de l'estalvi, i per tant l'endeutament familiar, com les inversions estrangeres, evidentment, no neixen en el moment que apareix el Govern tripartit. Anem a enllestir-ho, anem a evitar aquest tipus de resposta, arrenquen des de fa uns quants anys, tenen a veure amb la competitivitat de l'economia catalana i estan pesant sobre les nostres empreses. Per tant, interpreti-ho des d'aquest punt de vista: de tendències de fons, que crec que el Govern ha d'analitzar, que els grups parlamentaris tenim l'obligació d'analitzar amb el Govern, i de buscar alternatives que resolguin els problemes que ara tenim. Repeteixo: diferencial d'inflació, dèficit comercial, endeutament de les famílies, incapacitat per l'estalvi i inversió estrangera. Això crea i està pesant sobre el clima empresarial del nostre país. Jo sé que ho sap.

Jo ahir vaig tenir una reunió, ahir –demà en tindrem una altra i demà passat una altra–, amb un grup d'empresaris, al Bages, de tots els sectors. Els empresaris estan preocupats per moltes coses, però també per l'evolució de l'economia, també pel que està passant amb el nostre Estatut en relació amb Espanya, amb algunes de les mesures que s'anuncien, per moltes coses. Però jo li vull traslladar a vostè, i sé que vostè en prendrà nota, que el clima que es viu en l'àmbit empresarial

és d'un cert desassossec. Hi ha inquietud, i aquesta inquietud no ve tant per problemes específics respecte a si creix el PIB o no creix, o hi ha més ocupació o no, sinó per aquestes tendències de fons a què jo li feia referència. I el clima empresarial detecta, amb una certa inseguretat, amb un cert nerviosisme, que les coses no acaben d'anar bé. I perfilar una situació idíl·lica respecte a la situació econòmica a Catalunya és un greu error. Haurem, doncs, de decidir si és veritat que la percepció que nosaltres tenim, que els empresaris tenen, i que els agents socials si més no en converses recents ens traslladen, si això objectivament té o no té raó de ser.

I li voldríem demanar a vostè i per això li fem aquesta formulació: Creu el Govern, creu el conseller d'Indústria, en aquest cas, que aquesta percepció que tenim de les coses és exagerada, és alarmista, té un to que no és l'adequat o alguna cosa de tota això hi ha? Per què li ho dic? Ben senzill, si nosaltres donem una ullada, conseller, al que han estat el reguitzell de tancaments d'empreses, els ERO, durant aquests darrers dos anys, indiscutiblement, com deia abans el diputat Miralles, alguna culpa tindran els governs anteriors. Ja ho sabem, això ho donem per sabut, però, quan nosaltres llegim la llista, veritablement entrem, si més no, en una situació complexa que els afecta, a vostès.

Estic convençut que els grups que donen suport a la majoria no poden ser insensibles a una llista en què els noms fonamentals de les empreses –després en relacionaré algunes– són a tres pàgines de les que coneixem, de les que ocupen els diaris; no els parlo de les empreses que tanquen, dels treballadors que tenen el projecte empresarial perdut perquè aquell empresari ha decidit, amb vuit, deu, dotze treballadors, tancar l'empresa: Samsung, Fisipe, Tracoina, IAR Ibérica, Miniwatt, Novalux, Lámparas Z, Edipresse, Barayo, Joyco, Celestica, Estabanell, Hyma, Tèxtil Celrà, fàbrica Anònima Llanera, Genís Antel, Electrónica Básica –el que era Elbasa–, l'Artèxtil, Prosperity, Reparació Tèxtil, Hilaturas Llaudet, l'ERO de Gearbox, Bebié, carboneres Pedraforca, Viladés, Basf –en el tema de la deslocalització–, Autotext, Coats Fabra –que és tèxtil–, amb un ERO; després parlarem de Delfi o de Tèxtil de les Abadesses, o de Deblan, o d'AEG i tantes i tantes empreses.

Jo el conec i conec alguns dels diputats que donen suport a la majoria, és impossible que vostès no siguin sensibles a aquesta situació, és impossible. Sense cap mena, conseller i membres del Govern, sense cap mena de floritura –o sigui, de veritat, no prenguin això per la tremenda–, és impossible que davant de tot aquest reguitzell de tancaments, d'ERO i de situacions conflictives a les empreses puguem presentar uns pressupostos, o puguem respondre amb iniciatives parlamentàries en el sentit que les coses van bé, l'economia va bé. Hi ha coses que les hem d'arreglar. Quan hi ha aquesta relació de gent que tanca, de treballadors que perden el seu lloc de treball i que generen, des del meu punt de vista, tants i tants drames humans, és impossible que el Govern no sigui sensible. Sé que ho són, però caldrà que ho admetem i, si hi admetem plegats, serem capaços, crec jo, de buscar solucions de futur.

SEAT. SEAT és un cas forçosament paradigmàtic en el dia d'avui. SEAT és un problema objectiu d'una extraordinària importància. Vostè em reconeixrà, senyor conseller, que hem estat d'una prudència extraordinària respecte a la situació de SEAT. Entenem que és una qüestió delicadíssima i no convé a la causa de SEAT, de l'empresa i dels treballadors, molt d'enrenou respecte a això. Convé, i molt, que es treballi amb delicadesa, amb intel·ligència i amb dedicació, però, conseller, convé que es treballi. No posaré en dubte les iniciatives que des de l'àmbit governamental vostè pugui estar endegant, no té cap obligació d'explicar-me-les, i segur que en deu endegar, però no puc entendre, senyor conseller, com avui els treballadors de SEAT, mobilitzats, a la plaça de Sant Jaume, amb una convocatòria àmpliament anticipada per veure el president Maragall, que entenc que no defugi de les seves obligacions parlamentàries, és clar que no!, ho diu un parlamentari, i que anunciar que «la setmana que ve els rebré». Conseller, no és això, senzillament no és això. Senzillament, de la sensibilitat del president del Govern de Catalunya, i del Govern de Catalunya es necessita aquest toc que permeti que els treballadors manifestant-se, mobilitzats, anguiats i preocupats, puguin ser rebuts pel president del seu país. Avui, aquesta tarda, aquest vespre, demà al matí, amb vostè, sense vostè, amb el portaveu, sense el portaveu, no ho sé, però això s'ha de fer. I nosaltres manifestem la nostra preocupació.

Abans...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo, senyor president, perquè altres coses podem dir al torn de rèplica, ho sé, i a més les direm perquè són les més positives. Abans el diputat Miralles feia un balanç absolutament cru, cordial però cru, com és habitual, respecte al que havia estat l'evolució de SEAT. No m'hi referiré, però sí que li vull dir una cosa: quan hem parlat amb els agents socials i hem parlat amb els treballadors, que vostè sap, senyor conseller, que ho hem fet, ens han dit una cosa, de la qual només volem que prenguin nota: sense donar cap lliçó a ningú el president Pujol es va mobilitzar les vegades que va fer falta per salvar SEAT. No demanàvem als alemanys que vingessin aquí. El president Pujol, amb els consellers –el que tocava–, anava a Wolfsburg, i anava a defensar l'empresa.

I els ho diu un home que no creu en plantejaments intervencionistes, però crec en la responsabilitat del Govern, crec que en la responsabilitat del president de la Generalitat de Catalunya. No seré injust d'utilitzar-lo a vostè per colpejar el president de la Generalitat de Catalunya, no ho faré. Però entenc que, com a govern, vostès alguna cosa ens hauran de dir de la manca de sensibilitat que avui, un cop més, el president de la Generalitat de Catalunya ha demostrat envers els treballadors de SEAT.

El vicepresident primer

Senyor Fernández Teixidó, hauria d'acabar.

El Sr. Fernández i Teixidó

Si vostè té arguments –acabo, president– i m'ho planteja, doncs, naturalment, serem capaços de conduir, en la línia que calgui, la resposta imprescindible.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller de Treball i Indústria, el senyor Rañé, té la paraula.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Honorable diputat, en tot cas, si hi ha una part del debat que considerava que en la formulació tenia a veure amb un apartat més del conseller d'Economia, intentarem, com sempre fem, solidàriament donar-hi resposta. En tot cas, no és per retreure-li, sinó que si ens fa algun suggeriment quan planteja una interpellació de quin conseller o conselleria li agradaria més que li contestés, si està dintre les possibilitats del Govern, ho farem. No per re, sinó per afavorir el diàleg parlamentari; vull dir, en aquest sentit, cap problema. Però crec que ho podem fer.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

En tot cas, la seva reflexió inicial –que té dos aspectes col·laterals: un aspecte industrial i el de SEAT, anant de dalt a baix–, la seva primera reflexió global em permet, si més no, obrir algun dels elements que hem intentat dir de manera reiterada.

Nosaltres, que tenim una formació tots, com a poble, educada en un model religiós molt concret que tendeix a l'automortificació, resistirem aquesta sensació d'autoflagellar-se en excés, no fos cas que per un excés de sinceritat li reconeguéssim que anem pitjor del que anem i ajudéssim que les coses no anessin bé. Jo li acceptaré de bon principi –i ho he dit moltes vegades en aquesta tribuna, i per tant no em costa re de fer-ho una vegada més, i ho vam fer des del principi– que tenim problemes, però els problemes que tenim és perquè les coses ens van bé. I això és contradictori, però aquesta és la realitat.

La realitat és complexa i és contradictòria, i els problemes que avui tenim, les incerteses, són el fruit i les necessitats de continuar canviant el nostre model productiu. I això, tot canvi, sempre genera incerteses. I es tracta, quan l'únic que d'alguna manera es pot plantejar..., es tracta de posar respostes, d'anar ajudant el conjunt de la societat –i aquest és el paper dels governs–, d'anar ajudant la societat i les empreses, l'economia, a canviar, amb el menor cost econòmic i social possible.

Perquè aquesta és la realitat en la qual ens trobem. No ens volem, allò... Nosaltres som els primers que quan diem: «A Catalunya avui treballa més gent que mai, 3.300.000 persones; 1.900.000 homes, 1.400.000 do-

nes. El 70 per cent, set de cada deu persones en edat de treballar treballen a Catalunya. Sis de cada deu dones en edat de treballar treballen a Catalunya», a continuació, nosaltres mateixos som els primers que diem: «Escolti, però hi ha un problema de temporalitat, d'excés de temporalitat; hi ha un problema, encara que l'estem millorant, de sinistralitat i de condicions de treball». No tenim la tendència a ser cofois, però tampoc d'amagar les coses que van bé, perquè, de tant en tant, reconèixer a la societat que ha fet un gran esforç i que està avançant és bo. És bo perquè, si només li diem que tot va malament, tot va malament, després, com l'economia té una part de real, però també té una part –i vostè ho sap perfectament– d'expectativa, d'estat d'ànim, doncs, llançar missatges contínuament que tot està molt malament no ajuda. I, des d'aquesta perspectiva, jo crec que hem de posar les coses en el seu lloc.

Miri, Catalunya està creant ocupació en l'agricultura, en la indústria i en els serveis, en l'últim any; i està baixant una mica en la construcció. Això és el que diu l'enquesta de població activa. Hem creat ocupació en la indústria. I vostè em dirà: «Escolti, amb la que està caient al tèxtil?» La indústria és més que el tèxtil. «Amb els problemes que hi han al sector de l'automoció?» La indústria és més que l'automoció. Ara, som conscients que hi ha un tèxtil i hi ha una automoció i hi ha electrònica del consum, que plantegem polítiques per atendre-les, que som capaços d'establir una política per ajudar que aquests sectors, un conjunt important de les empreses d'aquest sector siguin competitives.

La indústria catalana, el 2002 i el 2003, estava en una situació tècnica de recessió. El 2004 i el 2005, té una recuperació dèbil; dèbil, però té una recuperació. I aquest any anem a un creixement quasi nul de la indústria. Per tant, no estem davant d'una situació irreversible ni crítica, però que sí que genera un nivell de preocupació. Les coses al seu lloc i en el seu punt.

La situació, en termes d'activitat productiva..., l'índex de producció industrial està tenint aquest any 2005 una evolució negativa. I li ho reconec, perquè és que seria absurd que ens féssim trampes al solitari. Quan una cosa no acaba de funcionar, ho diem, però a continuació estem plantejant polítiques per arreglar-ho. I això és el que crec que val la pena que tots tinguem.

En les exportacions tenim un dèficit, però les exportacions estan creixent el 5 per cent. Les exportacions catalanes aquest any creixeran el 5 per cent –industrials. Sí, però, és clar, és que partim de situacions en què no es produïa això. I estem parlant d'exportacions que creixen el 13 per cent en la metal·lúrgia i en els productes metàl·lics, l'11,7 per cent a la química i l'11,4 en les vehicles de motor i altres materials de transport. No tot funciona de la mateixa manera, i en aquest tema hem d'establir, evidentment, una situació.

Tot i així, fruit d'aquesta combinació de factors, l'índex o l'enquesta de conjuntura industrial demostra que hi ha una millora en el clima industrial que expressen els empresaris, hi ha una millora evident. Per tant, jo els diria que, en resum, no ens trobem davant de cap situació irreversible, preocupant excessivament. Sí que és cert que estem en una situació que requereix que no

podem deixar d'actuar —que no podem deixar d'actuar—, i és el que estem fent: estem plantejant una actuació per acomboiar aquelles coses que van bé i intentar arreglar les que tenen problemes. Ficar tothom en el mateix sac seria una equivocació, que entenc que la pugui fer algú; l'entenc menys si la fa vostè o la representa la seva col·lecció, que té i ha tingut, té en l'àmbit municipal, en alguns llocs, i ha tingut responsabilitats de govern.

L'acció, per tant, del Govern es basa a intentar gestionar aquest canvi, aquest canvi industrial. Sabem i som conscients que hi han factors que no hi ajuden: el diferencial d'inflació és un factor estructural, sobre el qual vostè coneix suposo que hi ha hagut tot un treball, tot un treball engegat des del Departament d'Economia i Finances, on les opinions no sempre han estat del tot coincidents, perquè hi havia la consideració sobre si la nostra estructura comercial hi ajudava o no, si teníem factors fruit que tenim activitats econòmiques que a Catalunya tenen una comercialització, mentre que en unes altres bandes estan sotmeses a un control de preus perquè pertanyen i estan en l'àmbit de la funció del sector públic, etcètera. Per tant, aquest factor que és estructural, que tots justificàvem —si més no, se'ns havia dit que era el preu que havíem de pagar per créixer per sobre de l'economia espanyola—, s'ha demostrat que era un factor estructural des de feia molt de temps que convé que comencem a treballar, ajustant, modificant i actuant sobre determinats elements.

El dèficit comercial és un dèficit que ve motivat per factors positius i per factors negatius. Per factor positiu: per la millora de la creació de riquesa a Catalunya i Espanya, la millora de la capacitat de compra. Per un factor negatiu, com és el fet que altres països poden col·locar productes que comprem aquí a un preu inferior als que tenim nosaltres de producció. Per tant, la competitivitat és un factor que hem de fer.

Però com la volem millorar? En base a una línia que hem declarat: millorant el que fan les empreses, com ho fan i amb qui ho fan; invertint en la recerca, el desenvolupament i la innovació empresarial; ajudant, com ho hem fet en els últims anys, més de mil cent empreses, amb 70 milions d'euros, perquè tirin endavant projectes empresarials per millorar sectors amb problemes o exposats a la competència, com l'automòbil, el tèxtil o l'electrònica de consum, per donar suport a sectors que tenim forts i que van bé, com la indústria agroalimentària o la biomedicina, per ajudar-los, o per desenvolupar sectors en els quals tenim poca presència però que en el futur en podríem tenir, com l'aeronàutica o les energies renovables.

El vicepresident segon

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

Aquestes són, doncs, algunes actuacions, algunes actuacions que s'acompanyen d'altres que tenen a veure amb tot el conjunt de polítiques industrials.

Per acabar —i li contestaré després a la rèplica—, només deixi'm que li digui una cosa pel que fa a SEAT. No es-

tem davant d'un problema de falta de competitivitat, no estem davant d'una amenaça de deslocalització. Estem davant d'una empresa a la qual li costa més del que esperava canviar el seu posicionament dintre del mercat; un posicionament basat en productes de més valor, però de menys quantitat. Entre els escenaris que nosaltres fem servir no es contemplen ni el tancament de la planta ni la venda de la marca. L'empresa no passa pel seu millor moment, però no està davant d'una crisi definitiva.

Davant d'això, les actuacions dels governs són proporcionals a les situacions que es plantegen. Quan va haver-hi un problema es va cridar la direcció; es va confirmar el procés d'inversió, el manteniment de la marca, el manteniment de la planta, i la necessitat de gestionar, per la via de l'acord amb els treballadors, el just d'aquest procés. És el que estem fent, és el que s'està fent. Això és la sensibilitat que ha protagonitzat el president amb les seves visites, amb les seves accions, i la que seguirà protagonitzant aquest Govern: atendre els problemes d'una manera equilibrada, no fos cas que un excés de gesticulació produís una sensació negativa per a l'empresa.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Gràcies, senyor conseller. Sintèticament, resumir del debat, perquè vostè pugui, si més no, respondre algunes de les coses que encara li plantejo amb precisió.

Un, em concedirà que en cap moment ni de la meua interpellació ni de l'actuació de Convergència i Unió en l'àmbit empresarial nosaltres introduïm mai l'alarma. Si vostè per alguna raó ho cregués, que aquest portaveu ha introduït un element d'alarma en qualsevol àmbit relatiu al món de l'empresa, si us plau, pugui a aquesta tribuna i m'ho diu, i en prendrem nota.

Dos, conseller, fa dos anys que estem amb els estudis d'inflació, dos anys, dos. I vostè em diu: «Comencem a perfilar com hem de treballar...», aquesta explicació que fa sobre la inflació de fons, la inflació estructural i la sobrevinguda. Alguna cosa cal fer, i fer-la amb urgència, perquè no tenim una línia política definida respecte a aquest problema.

Em diu —tres—: «Exportem un 5 per cent més», però importem un 12 per cent més. Aquesta és la naturalesa del problema. No és que exportem més; és clar que sí. Però és que importem un 12 per cent més. Vostè subratlla el 5, però junts subratllem també el 12. Però no per bufetejar el Govern respecte a aquesta qüestió, que no ho pretén ningú, sinó per tractar de buscar solucions, com després hi farà referència.

Quatre, vostè parla, evidentment, de model, de canvi de model... Ja hem tingut llargues discussions sobre això; ara no tenim temps d'entrar en aquest debat, en el qual jo tinc algunes discrepàncies —vostè ho sap— respecte a

l'enfocament. Jo del que penso que hem de parlar, senyor conseller, és de mesures i de polítiques concretes, no només en l'àmbit industrial –ja li agraeixo que vostè contesti, ja em sembla bé que ho faci vostè–, no només en l'àmbit industrial o en l'àmbit tecnològic, sinó en l'àmbit de la política general, en l'àmbit econòmic.

Senyor conseller, no és sorprenent..., i ara vostè ho remeiarà, ho sé, però, no és sorprenent que en una situació econòmica com la que plantejem, i un estri que vostès han privilegiat com l'Acord estratègic, no en faci ni un sol esment?

Però no era aquest el nervi fonamental de la resposta per la competitivitat de les nostres empreses? Jo tinc un primer balanç, senyor conseller, i és que l'Acord per la competitivitat que vostès diuen que han complert amb el 75 per cent, el balanç que es presenta no és el que, ara com ara, coneixem pels diaris, i que coneixem pels agents socials que ens diuen: «Això no va bé». Necessitem saber alguna paraula respecte a això. Alguna paraula no vol dir: «Escolti'm, complim el 75 per cent i fixi's el que hem dotat pressupostàriament l'any que ve!» No, no...

Si vostè vol un debat, i ens emplaceu mútuament per fer-lo, amb una altra interpel·lació específica sobre l'Acord per la competitivitat, li diré que, com a mínim, quaranta de les iniciatives plantejades a l'Acord per la competitivitat no estan ni encetades, quaranta! Ni encetades, de veritat! –de veritat! Encetades vol dir, conseller, de veritat. De veritat, vol dir treballant; no anunciades, no la primera reunió, no el primer intercanvi d'impressions, encetades. Vol dir que alguna cosa haurem de fer respecte a això sobre l'Acord per la competitivitat.

Esperava, i l'espero encara, alguna resposta sobre política fiscal. Sorprenentment vam descobrir ahir que la pressió fiscal a Catalunya no creix. Però, depèn de vostè –depèn de vostè–, senyor conseller, una ordre que es diu CETESC, que li demano sense més que llegeixi el darrer Informe del CETESC sobre les mesures que vostès proposen en l'àmbit fiscal. Demolidor!, respecte a l'increment de la pressió fiscal. Ho diuen, vostès! Alguna cosa hem de fer: «–Teixidó, tracta vostè de dir-me que sóc responsable d'aquesta política fiscal? –No, n'és responsable el Govern». I hem de poder parlar amb el Govern i no plantejo que avui respongui vostè ni solucioni el tema, que el tinguem present respecte d'aquesta qüestió.

Vol que parlem de les infraestructures i de la paralització? Què hi ha darrere de tot això, senyor conseller? Home!, una percepció que vostès no poden passar per alt, i que el clima empresarial hi pesa: el balanç de l'Estat amb què aquest Govern es troba. I, cregui'm, vostè quan va pel territori ho nota. El Govern provisional i els consellers interins pesen sobre la situació econòmica. N'és vostè responsable? Doncs, no. Ho és el Govern? Doncs, en part, sí. Ho és el president de la Generalitat? Indiscutiblement que sí. (*Remor de veus.*)

I acabem amb el president de la Generalitat de Catalunya. Diu que s'ha caracteritzat..., de veritat que sí, i vostès haurien d'admetre això sense massa escarafalls. Si vostès creuen que un govern que avui mateix –avui

mateix–, els diaris d'avui mateix parlen de les esclatxes respecte a la Llei antifrau, les esmenes que es presenten i les que no es presenten..., i això és la música de cada dia, crear clima empresarial a favor dels nostres empresaris..., o d'això no hi entenen o els empresaris, vostès, no saben exactament com pensen respecte a això.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Acabo dient el següent, sensibilitat del president Maragall. Demostrin-m'ho! Jo, l'única cosa que li dic és: «Impensable que els treballadors no hagin estat rebuts pel president Maragall!» On és la sensibilitat del Govern tripartit i d'esquerres? On és? (*Veus de fons.*) Ja sé que vostè avui ha d'estar aquí i que el president semblava que havia d'estar aquí –per cert, no hi és– No es pot rebre els treballadors de SEAT? Els hem de donar hora per a la setmana que ve?

Ni vostè abans, ni jo ara, ni vostè i jo sempre creurem que això és sensibilitat política per tractar els treballadors d'aquest país.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor Teixidó, miri, hi ha un tema que vostè diu: «Ja li accepto que les exportacions estan creixent al 5». I jo li he dit i li he contestat que..., i a més li ho he valorat. Li ho he valorat perquè no..., no veig per què negar-ho! Si és la realitat! Les importacions creixen el 12. I li he dit: «Per dues raons: una de bona i una de dolenta. La bona, que hi ha més capacitat de compra per part dels ciutadans catalans perquè l'economia va bé; la dolenta, perquè resulta que els nostres productes no són prou competitius amb relació als altres». Si li ho he dit! Per tant, és allò..., no em digui: «No, no..., digui'm el 12!» És que, a més a més, li he dit les raons, la positiva i la negativa. La positiva: que l'economia va bé, que estem creixent més que Europa, que tenim més capacitat de compra. I això fa que, si no tenim una economia competitiva, aquest gas el podem perdre. Per això fa molt de temps que diem que: «Escolti, malgrat que el que ens han ensenyat a tots és que si una cosa no funciona, el nostre missatge és que la gent ha de canviar». I és difícil i complicat. I quan un llança un missatge que hem de canviar per continuar anant bé, costa. Perquè tot canvi genera incertesa.

Però, en tot cas, tenim una part positiva, que jo també vull valorar com un element positiu, que és que si hi ha una insensibilitat, millor dit, una sensibilitat –no una insensibilitat, no; sinó una sensibilitat– per part del sector empresarial que alguna cosa hem de fer perquè pot ser que hi hagi algun núvol..., és positiu. Si aquesta sensibilitat és en excés i ens quedem garratibats, serà negatiu. Per tant, hem d'ajustar en el punt adequat, i jo crec que anem per aquesta direcció.

Perquè, és clar, tenim tot un seguit d'empreses que tenen problemes. I al costat d'això tenim una xifra que és certament curiosa: 420 llocs de treball creats cada dia durant els últims vint-i-un mesos, a Catalunya. Cada dia es creen a Catalunya 420 llocs de treball. Això, al costat de processos de tancament amb regulacions i amb altres situacions. Hi han parts positives, capacitat d'emprendre i també parts negatives, que hem d'afrontar i que afrontem.

Jo crec que aquest és l'equilibri, aquest és el que permet que la sensibilitat i la manera d'actuar d'ara no hagi de ser la mateixa de fa un temps, quan se'ns queia tot a pedaços i no teníem ni un lloc a mig termini on la gent que perdia el lloc de treball o l'empresa que tancava no tenia possibilitat de fer aparèixer, perquè estàvem en una situació de crisi econòmica. I no estic parlant dels últims anys, sinó que estic parlant dels anys setanta i vuitanta.

Per tant, la forma d'abordar una transformació quan es creix, és diferent a la forma d'abordar una transformació com la que vam haver de protagonitzar entre tots els anys setanta i vuitanta on el canvi de model es produïa a més a més amb una crisi econòmica del país amb una gran quantitat.

Miri, crec que, com deia aquell físic que va comparèixer davant de la Inquisició i li van dir: «Amb aquesta demostració, per què no ha anomenat vostè Déu?», que era la tradició de la Inquisició. Va contestar, diu: «Per a aquesta demostració no em feia falta». Per a la contestació que li havia de donar no havia de parlar de l'Acord estratègic. Ara, si vol en parlem. I li diré una cosa amb tota claredat i podem discutir-ho punt a punt: es compleix amb el grau que hem plantejat, el 75 per cent. Ja li ho dic, i li plantejarem.

Amb relació a l'Informe que ha fet el Consell de Treball, Econòmic i Social sobre aquest tema, nosaltres demanem l'opinió i en discrepem de la conclusió amb tota claredat. El conseller d'Economia i Finances ho ha fet. Jo també he discrepat d'altres informes que ha fet el Consell de Treball, Econòmic i Social, on deia que, per exemple, la Llei de seguretat industrial afegia taxes i impostos. No s'havien acabat de mirar bé el tema que aquestes eren les mateixes que estan en la figura actual; pot ser que també hi hagi algun error de precisió per part seva.

I, finalment, deixi'm que acabi com vostè, parlant del president, no acabant amb el president com ha fet vostè que ha dit «ara acabem amb el president», no, jo acabaré parlant de la sensibilitat.

Crec que li puc dir dues coses. La primera: alguna cosa de reunions d'una manifestació amb el president... Li

ho puc dir encara que només sigui per experiència personal: no he tingut *cap* reunió amb el president de la Generalitat que vingui en una manifestació fora; cap, llevat d'una, que es va produir amb el president provisional Tarradellas. Del president provisional, de la Generalitat provisional, del president Tarradellas fins ara cap manifestació ha acabat amb el fet que el Comitè sigui rebut pel president.

Vostè sap perfectament per quina raó. Vostè ho sap perfectament, i no cal que ho expliquem. És un element institucional perfectament lògic que no demostra, en cap cas, insensibilitat per part de la presidència, la que sigui i qui sigui, es digui Jordi Pujol i Ferrusola o Pasqual Maragall i Mira, no demostra... (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

...i Soley.

El conseller de Treball i Indústria

...i Soley, perdó. És pels cognoms del diputat amb el qual ens hem estat parlant abans... No hi ha cap insensibilitat per part dels presidents de la Generalitat si no reben al moment que tenen la manifestació fora, cosa que en la història de la Generalitat dubto que s'hagi produït mai, perquè li dic que puc parlar per experiència. Això no demostra insensibilitat. Intentar interpretar insensibilitat, permeti que no sé si jugar amb les paraules, però demostra una altra insensibilitat que té molt a veure amb la frase col·loquial que ha dit vostè: «Acabem amb el president».

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, la consellera de Cultura, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

I ho fem amb les preguntes a respondre oralment pel president de la Generalitat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions que té previst emprendre el Govern amb relació a l'expedient de regulació d'ocupació presentat per l'empresa SEAT (tram. 317-00175/07)

Per formular la primera té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, senyor president. Senyor Maragall, el nostre Grup Parlamentari està molt preocupat per l'expedient de regulació presentat per SEAT i per la situació de l'empresa. Aprofito, ja, amb aquesta situació, per mostrar la nostra solidaritat als treballadors i treballadores de SEAT que estan en vaga i que viuen una dura situació d'incertesa.

A més a més, parlem d'una empresa de 16.000 treballadors directes i 60.000 en la indústria de components relacionats amb SEAT.

Per nosaltres, que quedi molt clar, aquest expedient no resol la situació de SEAT. L'acomiadament de 1.346 treballadors no soluciona un problema que no té res a veure amb els costos laborals. Ja n'hi ha prou que siguin els treballadors els que hagin de pagar la mala gestió de l'empresa! Una plantilla, per cert, senyor Maragall, que ja ha fet molts esforços salarials i que ha contribuït els últims tres anys a millorar la rendibilitat i els processos de treball de l'empresa, una empresa fortament subvencionada –aquest matí se n'ha parlat– que no ha sabut o no ha volgut fer front a les noves realitats del mercat. El problema de SEAT és de gestió, de mala gestió de l'empresa.

I aquests problemes necessiten solucions que superen l'àmbit de la direcció de SEAT i s'han d'anar a buscar a la direcció del consorci Volkswagen, perquè faci, d'una vegada per totes, la internacionalització comercial de la marca SEAT i la introdueixi a tots els països on encara no ha entrat. I SEAT, a més a més, ha de continuar sent una marca integral, amb varietat de models, que aposti per models de gamma alta. En definitiva, la direcció de l'empresa ha de presentar una estratègia de producte i marca amb compromís de futur.

SEAT no és una empresa en crisi. SEAT té una capacitat tecnològica molt elevada, amb treballadors molt ben formats, amb capacitat per llançar nous vehicles i amb una excel·lent qualitat del producte. I, per aconseguir-ho, el Govern de la Generalitat i vostè, senyor Maragall, han de marcar molt de prop l'empresa i ha de parlar molt amb els sindicats, que no sigui que l'estratègia de l'empresa consisteixi a no voler arribar a acords amb els sindicats i deixar que el Govern decideixi l'aprovació o no de l'expedient de regulació, possiblement, després, amb xantatge al Govern, perquè si no accepta l'expedient parlaran de deslocalització o de situar l'empresa en un procés de davallada irreversible, i això seria del tot intolerable.

Per evitar això cal fer accions valentes i contundents del Govern, enviar un missatge a la direcció del consorci Volkswagen que la solució de la situació de SEAT pas-

sa –passa– per negociar plans industrials de futur i per enlloc més.

Senyor president, quines actuacions pensa portar a terme el Govern per donar sortida a la situació de SEAT?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor Boada, el problema de què vostè parla, el problema de SEAT, és un problema greu, és un problema certament greu per a 1.346 treballadors i per a les seves famílies, és ben cert.

La Generalitat assumeix la seva responsabilitat en aquest tema i en tot moment. Ho ha fet i ho seguirà fent. Els contactes formals i els informals del conseller Rañé, d'altres consellers i per part de mi mateix no han cessat.

En aquest marc, el Govern ha de vetllar, en el cas de SEAT, pel següent: que empresa i treballadors arribin a un bon acord; que el futur de SEAT a Catalunya no corri risc ni en inversions, ni en producció, ni en l'estratègia a mitjà i a llarg termini. En aquest sentit, valoro que es vulgui mantenir, com així s'ha dit, un bon ritme inversor. I vostè ho sap.

Vostè em demana que m'hi impliqui. Ja hi estic implicat, senyor Boada, li ho ben asseguro. I estic en contacte, també, amb els sindicats, també li ho puc assegurar, i no des d'avui. Em reuniré amb els principals líders sindicals sempre que calgui, de fet ja tinc cita establerta amb ells, i valoraré el moment més adequat per rebre els representants dels treballadors, que no ho havien demanat fins a la comunicació que m'ha arribat aquest dematí aquí, a les 13.30, quan se'n parlava aquí. Parlarem amb el consorci Volkswagen, ja hi estem en contacte. Estic d'acord amb vostè en la importància de la internacionalització de la marca SEAT. No és fàcil. Parlarem amb el consorci.

Hi estarem al damunt, d'aquest tema, perquè creiem que una planta com la de SEAT ha de poder tenir llarga vida en el nostre país, i creiem que la tindrà, amb les reordenacions estratègiques que calguin, que se n'hauran de fer, amb tota certesa, però la tindrà.

El president

L'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre si la reestructuració del Govern anunciada està donant resultat (tram. 317-00174/07)

...pot formular la següent pregunta.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo espero que les seves gestions amb SEAT, i li ho dic amb tota sinceritat, li surtin millor que les seves decisions a l'hora de reestructurar el Govern i de tirar endavant determinades decisions del mateix Govern.

I, dit això, vostè fa quatre setmanes va obrir una crisi de govern. Va dir que cessaria uns quants consellers; no li varen deixar fer. Després, ja fa quinze dies, ens va dir que reestructuraria el Govern en àrees i que crearia consellers de primera i de segona, que em sembla que és el resultat final d'aquest tipus de qüestions. Sembla que hi ha hagut moltes discrepàncies, sembla que hi ha gelosies en l'interior del seu Govern. Curiosament, el secretari general de la Presidència, el seu germà, sempre està en l'ull de l'huracà.

M'agradaria saber com està aquesta qüestió, perquè va generar moltes expectatives en el seu moment.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Aquesta pregunta, senyor diputat, ja me la va fer em penso que fa quinze dies. El Consell Executiu treballa i impulsa l'acció del Govern amb tota normalitat. Ahir mateix en vam tenir un exemple amb la presentació dels pressupostos per a l'any que ve.

Estigui tranquil; el Govern governa i ho fa bé.

El president

Senyor Piqué, pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. M'agradaria no haver de tornar-li a fer aquesta mateixa pregunta d'aquí a quinze dies –m'agradaria–, perquè resulta que hi ha preguntes que, lamentablement, respecte a la inacció del Govern, les hi hem de repetir massa sovint.

I m'agradaria posar-li'n un exemple, també, no?, que és la famosa Oficina Antifrau. M'agradaria saber quin és el capteniment del Govern i del seu president respecte a aquesta qüestió, perquè això era un compromís del pacte del Tinell..., per cert, que havia de prendre de la Sindicatura de Comptes, i jo hi estic d'acord, i si hi ha una esmena en aquest sentit ja li anticipo el vot favorable del meu Grup Parlamentari.

Després, això es va anar deixant, i, al final, arran del debat sobre els fets del Carmel i del famós 3 per cent, que ha quedat allà i que nosaltres farem un esforç perquè al final hi hagi transparència sobre totes aquestes qüestions, doncs, va sortir un compromís de crear-la, i es va dir que en quatre mesos seria una realitat.

Això és el mes de febrer. Estem al mes de novembre, han passat nou mesos, i la cosa segueix estant en l'aire, i ara hem conegut que també hi ha discrepàncies entre els grups parlamentaris que donen suport al Govern per veure, al final, com surt aquesta qüestió.

Jo crec que entre tots plegats –entre tots plegats–, vostès, donen un espectacle molt poc edificant respecte al que ha de ser un govern ben presidit, ben coordinat, unificat i amb la cohesió necessària. I, com que a això hi podem afegir tantes altres paràlisis de decisions, com el quart cinturó o com la interconnexió, aquesta afirmació que fa vostè reiteradament, cada quinze dies que jo li faig la pregunta, que «el Govern governa», lamentablement, els fets la desmenteixen.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el senyor Maragall.

El president de la Generalitat

Estigui tranquil, el Govern governa, i el que m'encanta és que l'oposició fa d'oposició, i m'encanta veure la dreta a l'oposició, és una cosa que no me'n puc estar, perquè, al llarg de la història, això no sempre ha sigut així, de manera que m'encanta veure'l fent esforços per trobar maneres de fer l'oposició de la manera més correcta possible.

Ara, això sí que li ho haig de dir: no aplaudeixi quan s'ataquen els posicionaments del Govern de Catalunya; no ho faci –no ho faci–, perquè penso que això pot ser mal entès.

Miri, sobre els canvis en el Govern, ja els ho vaig explicar la setmana passada. Crearem quatre comissions, en efecte: política institucional, social, econòmica i territorial, més la que ja existeix de Seguretat. No perdi el temps; els tres partits que recolzen el Govern estan d'acord que es poden canviar consellers i conselleres. Només faltaria, aquesta és competència del president i no es discuteix. I he preferit no canviar-ne cap. Jo no he perdut la confiança en cap dels consellers –en cap–, però vull un sistema més àgil de govern i un govern més reduït. I la solució existeix: crear cinc comissions de govern que tindran competència per decidir sobre una colla de temes que ara vénen al Consell Executiu sense prou justificació. Vostè sap en el darrer consell el nombre de temes que vam aprovar? Seixanta temes en tres hores. Calculi la velocitat de temes per hora i entendre que això no té cap mena de sentit. No en tenia abans i no en té ara.

Si m'apura, li diré que vostès, el Partit Popular... Vostè hi ha estat, en un govern, no?, més d'una vegada, a més. Vostè sap el que passa en els governs i sap quants temes vostè aprovava quan estava al Consell de Ministres del Govern espanyol. Sí o no? Doncs, aleshores, no rigui!

(Rialles i remor de veus.)

El president

Per formular la següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió li mereix el desenvolupament del debat de l'Estat de les autonomies (tram. 317-00176/07)

...té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres voldríem conèixer, senyor president de la Generalitat, quina avaluació fa del debat que ha tingut lloc recentment en el Senat, tant amb relació a l'evolució de l'Estat espanyol en un futur amb una clau molt més plural que l'actual com amb relació als diferents posicionaments pel que fa referència al nostre projecte d'estatut d'autonomia de Catalunya.

Jo li he de dir que em va sorprendre, de les intervencions d'alguns presidents de comunitats autònomes, comprovar com l'única preocupació que tenen sigui l'Estatut d'autonomia de Catalunya o bé que Catalunya es defineixi com a nació, quan, de fet, el que som nosaltres ja ho sabem nosaltres i ja ho decidirem nosaltres. De fet, ja ho hem decidit, el que som.

Però sorprèn més encara, i crida l'atenció, constatar com fora d'aquí es preocupen tant per nosaltres. Ja no cal que se'n preocupin, ja ens en preocupem nosaltres mateixos, ja som grandets per fer-ho. Però sí que crida l'atenció que no tinguin altres problemes: que no hi hagi el problema de l'habitatge, que no hi hagi el problema d'un treball a precari, que no hi hagin problemes de salut, problemes d'atenció a la gent gran, la necessitat de polítiques socials molt més clares. Sorprèn una mica que s'hagi pogut desplaçar d'una manera tan evident el debat cap a aquesta banda.

Aquí sí que, evidentment, som una societat moderna. Per tant, amb contradiccions. Tenim problemes, i aquests problemes que tenim els volem resoldre, i per això hem apostat per un nou estatut i per un nou sistema de finançament.

Jo li demanaria, senyor president, que aquesta necessitat que tenim de resoldre els nostres problemes anés acompanyada també de dos instruments clau d'explicació: un, explicar-nos fora, no només sobre el que volem –ja fa segles, de fet, que ens expliquem–, sinó explicar quina és la realitat concreta de Catalunya. Fa poc el senyor Boada parlava d'un tema greu, com és el tema de SEAT. Aquesta és una de les realitats de la Catalunya d'avui. N'hi ha d'altres: hi ha aquest milió i mig de ciutadans que tenen una renda mitjana inferior a la renda estatal; hi ha problemes de tota mena, gent gran, la continuïtat de la vida al món rural, les dificultats de vida als barris perifèrics...

És per tot això que potser a la resta de l'Estat podrien llegir per primer cop, sentir per primer cop, que a Catalunya no lliguem els gossos amb llonganisses, sinó que hi ha una realitat evident.

I, finalment, senyor president, jo crec que, acompanyant aquesta explicació de per què volem un nou fi-

nançament, també caldria... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

Acabo, senyor president. Potser fóra interessant que el conjunt de llars catalanes poguessin rebre el text de l'Estatut, no dic en la seva integritat, o potser sí, o, en tot cas, un coneixement més precís d'allò que hem aprovat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...en aquest Parlament, perquè és bo que sàpiguen que tenim arguments, que tenim raons, que tenim motius, però potser necessiten conèixer-los de manera més directa.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Com sempre, senyor diputat, vostè va, finalment, al que és pràctic, i estic segur que la seva iniciativa serà realitzada, aquesta proposta que ha fet finalment, no?

Miri, parlant dels debats en el Senat sobre finançament i sobre tota la resta, no?, en els seus discursos, el president Zapatero ha deixat la porta oberta a pactar un model, un model que mantingui el que és essencial en la nostra proposta.

En primer lloc, en matèria de finançament l'Estatut ha de contenir alguna cosa més que principis generals, res a veure amb el que hem sentit fins ara, que posava en dubte que l'Estatut hagués de parlar de finançament. Crec que això ja està salvat.

Que els mecanismes de solidaritat no poden penalitzar aquelles comunitats que realitzen un major esforç fiscal. Això es va dir per primer cop, i aquest és el cas de Catalunya.

Que les autonomies hem de disposar de més responsabilitat i de més capacitat de decisió tant en el terreny normatiu com en el de l'Administració tributària. Això està dit pel president del Govern espanyol en el debat que hem seguit.

I, més enllà del tema del finançament, crec que caldria fer, també, una valoració política del debat en clau positiva, en la línia del que va ser la intervenció final, a última hora, del president Zapatero, un debat que, per cert, a última hora ho vam saber, es repetirà cada any, i crec que no és sobrer, perquè permetrà que el Senat comenci a assemblar-se una mica a un autèntic senat de les autonomies de caràcter federal.

He pogut percebre que el que Catalunya proposa no fa por. Els qui generen recels contra Catalunya i l'Estatut ho fan convençuts que aquesta és una arma contra el Govern Zapatero. Per això, a més de reiterar el meu suport al president del Govern d'Espanya, vaig reclamar respecte per a Catalunya. Si Catalunya es manifestés sobre les altres comunitats autònomes amb el mateix to amb què alguns altres es pronuncien sobre nosaltres –afortunadament, cada cop menys–, crec que aquests que gosen parlar de Catalunya i del Senat i d'Espanya, que si els deixessin parlar convertirien aquest país en una olla de grills, haurien de callar finalment.

Hem d'acceptar una veritat incontrovertible, senyor diputat. A nosaltres no és solament que ens interessi Catalunya i Espanya. Ens interessa que Espanya evolucioni cap a un sistema polític més flexible, de caràcter federal. Pot estar segur que la solució no és solament constatar que parlen massa de nosaltres, sinó implicar-nos, nosaltres, més en la millora del sistema espanyol de Govern. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ho comencem a fer...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Aquest és un sistema de vocació federal, i comencem a aconseguir que ho sigui del tot.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de les línies mestres dels pressupostos per a l'any 2006 (tram. 317-00177/07)

Per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez.

(Pausa.)

El Sr. Pérez i Segura

Sí, moltes gràcies, senyor president. La falta de costum, segurament. Senyor president de la Generalitat, ahir, tal com s'escau, el conseller d'Economia i Finances va lliurar al president del Parlament el Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat per a l'exercici del 2006.

El pressupost, com bé sap tothom, és la concreció material de l'orientació política dels governs. En aquest sentit, el nostre Grup valora molt positivament aquest pressupost, que ve a refermar la convicció que aquest Govern actua i governa més enllà de tota la seva acció institucional, per promoure reformes estructurals, com la de l'Estatut, en aquest cas, acompanyat del Grup majoritari de l'oposició. Tal exemple de Govern és el Pla, l'ambiciós Pla d'equipaments sanitaris, l'Acord amb l'Estat per al paquet d'infraestructures bàsiques de

mobilitat, així com també el molt apreciat, pel món municipal, Pla d'equipaments culturals.

Des de la nostra orientació política, és prioritari conèixer com afectarà aquest pressupost als ciutadans. Pensem que aquest pressupost ha de ser la concreció d'una ambició que va començar l'any 2004 i que aquest any s'ha consolidat sobretot en el terreny de les polítiques socials, en definitiva de les polítiques adreçades a les persones.

Ha de ser –ho és, de fet– un pressupost que generi confiança en els agents socioeconòmics sobre la salut de la nostra economia present i futura i que fomenti alhora la cohesió tan social com territorial. Un pressupost que ha de consolidar la filosofia de tenir uns comptes públics transparents i solvents –no com abans, que només s'assentaven els ingressos i no pas les despeses, per poder quadrar– i que ens permetin encarar el futur amb credibilitat i eficàcia.

Volem conèixer, doncs, molt honorable president, quina és la valoració que fa vostè sobre el contingut de l'eina fonamental de tot govern per implementar les seves polítiques, o sigui, sobre el Projecte de Llei de pressupostos per a l'exercici 2006.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Evidentment, senyor diputat, els pressupostos són el moment de la veritat de les polítiques. Jo crec que és el moment de fer visible el treball del Govern amb relació a les persones i als territoris. Hem parlat molt d'Estatut, hem parlat molt de Catalunya, del que volem ser, de com ens volem governar, de com volem que Espanya ens entengui i com la volem canviar, fins i tot. Però es tracta que la gent vegi que mentrestant hem estat fent una feina que, de vegades, no s'ha vist prou.

És el moment de fer visible aquest treball, i els pressupostos del 2006 van absolutament en aquesta direcció. M'agradaria poder insistir en els trets bàsics d'aquests pressupostos, tal com vostè demana.

Són molt ambiciosos, molt: 30.000 milions d'euros, 5 bilions de les antigues pessetes, un 30 per cent més que els de l'any 2004. Són orientats a les polítiques socials: 8.000 milions d'euros en salut i 5.000 milions d'euros en educació; 1.217 milions d'euros que es destinaran a les mesures de l'Acord econòmic i estratègic. Es consolida, doncs, l'esforç inversor. Invertirem un 10 per cent més que l'any passat, és a dir, un 84 per cent més del que vam poder fer l'any 2004. En termes d'inversió per habitant, haurem passat dels 365 als 691 euros habitant/any; el doble –el doble.

No hi ha major pressió fiscal, per tot això. La millora dels recursos ve de l'Acord de finançament –de l'Acord de finançament de la sanitat, en bona mesura– i de la bona evolució dels tributs i de les millores de gestió que s'han fet. Es redueix el dèficit en un 21,5 per cent i queda, aquest dèficit, en la meitat de quan el vam trobar.

S'acompleix el Pla de sanejament pressupostari... Més dades, i més concretes, en la línia del que vostè demanava. Salut: 60 nous CAP, 5 hospitals nous. Educació: 6.000 mestres més, 8.000 noves places de llars d'infants. En barris i habitatge: 400 milions d'euros, que permetran 9.700 pisos protegits nous, 74.000 pisos rehabilitats. Vuit-cents milions d'euros per a seguretat, amb 14 noves comissaries i 1.727 nous mossos.

Crec que aquesta, senyor diputat, és la millor mostra de l'eficàcia del Govern, que aconsegueix els seus compromisos amb la ciutadania.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té de l'eficàcia del seu Govern en la governabilitat de Catalunya (tram. 317-00173/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, ja sé que em dirà que estiguem tranquils, perquè sempre ens diu el mateix: «Tranquils, que governem». Ens dirà que governen, també. Però jo li demanaria que no confongués governar amb administrar, perquè governar efectivament és administrar, però alguna cosa més que administrar. També és liderar i sobre-tot també és demostrar que vostè té un govern que està cohesionat i que pren les decisions que ha de prendre.

Jo recordo que algunes vegades vostè ens ha parlat aquí de les dificultats de la cultura de coalició, però també ens ha dit que vostè tenia una gran experiència a gestionar governs de coalició.

I, aleshores, li pregunto, en base a aquesta experiència que vostè té acumulada, si creu que l'actual Govern té la cultura de coalició que li dona l'eficàcia que en aquest moment Catalunya necessita.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt breument. Per dir-li que, efectivament, nosaltres tenim un acord de govern que complim, que ens permet governar i governar bé. I tenim el cor i les mans obertes a acords en temes que no són els temes de govern, sinó que són els temes de definició del país. Això és el que hem fet amb vostè, i espero que ho seguirem fent.

El president

El senyor Mas, per repreguntar...

El Sr. Mas i Gavarró

Bé. Escolti'm..., no sé si estic més tranquil o més intranquil, a partir d'ara; però, en tot cas... —sí, tranquil, tranquil—, però, en tot cas, dir-li que no es tracta ara de jutjar els acords que vostès puguin tenir amb nosaltres, que efectivament hi són, en temes de país, molt importants, i que jo espero que es puguin mantenir fins al final si tothom compleix —si tothom compleix—, i espero que vostè tindrà força suficient per fer complir els compromisos que s'han de complir.

Però, a part d'això, també li volia dir que..., home, vostès aquesta setmana havien de resoldre un organigrama. Això és el que ens van dir: un organigrama. Abans s'ha parlat de la SEAT amb uns termes que podrem compartir del tot o no, però s'ha parlat d'un tema important.

Jo em pregunto: si vostès no poden resoldre a temps i bé un organigrama, com volen després fer front en els temes més importants del país, que exigeixen més que un organigrama, que exigeixen lideratge i que exigeixen la presa de decisions en tots els sentits, no? És cultura de coalició la votació que es va produir a Madrid entre vostès, sobre el peatge de Mollet? Tantes botzina-des, no?, tantes manifestacions en el peatge de Mollet..., i, a l'hora de la veritat, quan s'ha de resoldre el peatge de Mollet, resulta que no hi ha cultura de coalició en un tema que afecta directament a Catalunya! És cultura de coalició presentar més de quinze esmenes a un projecte del Govern, l'oficina antifrau, per part d'un grup que dona suport al Govern, en aquest cas el majoritari? Això és cultura de coalició? Tot això no és cultura de coalició, i, de tot això, se'n ressent el país.

Jo crec, senyor president, que vostès proclamen molt aquesta cultura de coalició; però, de fet, practiquen la cultura de la collisió. I de col·lisions ja en tenim moltes a fora, i en tindrem segurament com perquè a més a més hàgim de permetre'ns el luxe de tenir-les a dintre, no?

Per tant, jo, senyor president, el que li demano és que posi ordre en el Govern d'una vegada per totes. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) El país ho necessita. Vostès...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mas i Gavarró

...suposo que volen convèncer, però recordi que només convencen els que estan convençuts de veritat.

El president

Té la paraula el senyor Maragall.

El president de la Generalitat

La veritat és que l'experiència de Catalunya, senyor diputat, en matèria de governs de coalició és nul·la. És una experiència nul·la.

Vostès van tenir una coalició, no de govern, però parlamentària: Convergència i Unió i el Partit Popular. Va donar els resultats que va donar, va servir per al que

va servir, no pas per a massa. Ara hem de corregir moltes de les coses que vostès no van fer en aquell període.

En tot cas, li diré que ha d'entendre que aquest Govern té una majoria parlamentària, no com el de vostès, que eren 65, 66 o 65, si no m'erro, que havíem d'estar sempre aquí... (*Veus de fons.*) 67 a 65... Perquè, si no, perdien les votacions –perquè, si no, perdien les votacions–, no... Nosaltres tenim ara una majoria parlamentària sòlida, de 74 escons i 61: un govern, doncs, que es pot plantejar coses que vostès no van poder fer, com millores en el sistema de govern, que ja he dit. Altres que..., evidentment, la creació d'un conseller candidat a la presidència.

Li diré en què consisteix el meu plantejament. El nostre plantejament, del Govern, consisteix a delegar en cinc comissions una munió de temes que poden ser resolts en aquest nivell, amb un president per a cadascuna d'elles: la Política, la Social, l'Econòmica i la Territorial, a més de la ja existent de Seguretat.

La composició de les comissions serà la següent: Política Institucional, presidida pel conseller Saura, quan no hi assisteixi el conseller primer, com succeeix en totes les altres comissions; la Comissió de Política Econòmica, presidida pel conseller Castells; la Comissió de Política Social, presidida alternativament per les conselleres Cid i Geli; la Comissió de Política Territorial, presidida pel conseller Nadal, i la Comissió de Seguretat, presidida per la consellera Tura.

Aquestes comissions... (*Veus de fons.*) Ja s'ho saben, ara..., molt bé. (*Rialles.*) Ja és bo que s'ho sàpiguen –és bo que s'ho sàpiguen–, perquè, si no, errarien el tret en el moment de fer les crítiques... Aquestes comissions es reuniran cada dos dimarts, alternativament, amb el Consell Executiu.

Com he dit, el president nat de totes les comissions sectorials és el conseller primer, que les presidirà quan hi assisteixi. Això és tot, i no és poc.

El president

Entrem en el torn de preguntes al Govern, al Consell Executiu, concretament.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions que duu a terme amb relació al barri de l'Estació, de Sallent (Bages) (tram. 310-00475/07)

La primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

(*Pausa.*)

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies. Senyor president, en els treballs de la Comissió d'Investigació del Carmel sovint es produïa una comparació amb la situació dels veïns del barri de l'Estació de Sallent. No és que la situació fos idènticament comparable, perquè aquí no es tractava d'uns esfondra-

ments derivats de l'adjudicació i gestió de l'obra pública, sinó que els edificis queien literalment arran que s'havien construït en uns terrenys sense cap estabilitat, en un subsòl literalment foradat, buit, com a conseqüència de l'existència d'una antiga explotació minera.

La comparació provenia essencialment per la passivitat que havia caracteritzat l'actuació administrativa en aquest tema de Sallent. Des que s'havia detectat el problema, l'any 95, els governants havien marejat literalment els veïns, sense cap mínima satisfacció: reunions i més reunions, estudis i més estudis, sondejos i més sondejos, fins i tot una resolució instada per l'oposició en aquest Parlament «apretant» perquè el Govern de Convergència i Unió assumís el tema seriosament, però cap resposta efectiva. Un cop més la tècnica aquesta de fugir d'estudi, la poca claredat, la poca valentia.

Sabem que el nou Govern, aquest tema se'l va prendre amb especial interès des del primer dia. Abans de la situació del Carmel, ja a l'estiu del 2004, s'havia reallotjat unes seixanta famílies en situació de risc.

Quan dic el Govern, dic el Govern, no només el Departament de Medi Ambient i Habitatge, ara em dirigeixo al seu conseller, però amb consciència que va ser tot el Govern, ha estat tot el Govern el que ha actuat amb interès en aquest tema; però, més enllà d'aquestes famílies reallotjades, parlem d'un conjunt d'unes tres-centes trenta famílies afectades, una situació molt difícil de gestionar, certament.

Aquest estiu del 2005 el Govern va autoritzar l'inici formal de negociacions amb els veïns per tal d'arribar a un acord mutu. El responsable d'aquestes negociacions va ser, ho és, el senyor Ricard Fernández, secretari d'Habitatge del seu Departament.

Molt recentment ens ha arribat la informació d'un eventual... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell Nadal

...acord entre les parts –acabo, senyor president–, i ens agradaria que ens confirmés aquesta situació, i que, si és el cas, ens poguéssim donar els detalls d'aquest acord, de quines alternatives parlem en aquests moments amb relació a la situació del barri de l'Estació de Sallent.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Cenyint-me a la pregunta, i com que després n'hi ha una del Grup Popular espero poder complementar la informació, efectivament s'ha treballat bé, i molt, amb el conjunt dels veïns i amb el conjunt dels apartaments implicats, tant en els aspectes

de seguretat..., que vostè no s'hi ha referit, però que són transcendents per garantir la seguretat de les persones, per garantir la responsabilitat patrimonial i per resoldre el problema d'habitatge.

En aquest moment, estem molt avançats en aquesta negociació; efectivament, hi ha un preacord verbal que s'ha d'acabar de completar, que afectaria essencialment 173 habitatges, que són els que són de tipologia plurifamiliar, i, diríem, la més habitual. Sabem que és un barri en què també hi han habitatges de tipus unifamiliar, locals comercials, etcètera, que s'ha d'acabar de completar. En aquest àmbit, el que hi ha és un principi d'acord sobre la valoració unitària per metre quadrat, l'assumpció de totes les despeses corresponents a trasllats, escripturació, documentació, i el compromís de dotar el municipi de Sallent d'un nou barri, que ja hi ha un acord entre Urbanisme, de Política Territorial, i l'Ajuntament per requalificar uns terrenys, on hi haurien terrenys suficients per poder reubicar al voltant de 168, 170 famílies, amb la previsió que una part dels veïns vulguin rebre la indemnització i marxar, i altres, quedar-se. Això no treu que hem de continuar treballant amb la resta de veïns, acabant de resoldre, diríem, els serrells d'aquesta negociació respecte a aspectes particulars que hi puguin haver, i que haurem d'anar endegant també una política molt responsable de reubicació, en la mesura que en punts determinats del barri tots els indicadors que té el Servei Cartogràfic de Catalunya, l'Institut Cartogràfic, detectés qualsevol situació.

Per tant, en definitiva, bon treball amb els veïns, excel·lent relació amb l'Ajuntament, coordinació interna amb el Govern, voluntat d'arribar a un acord per les dues parts i vigilància permanent, perquè no oblidem que és un tema extremadament delicat, que té un pla d'emergència en marxa, confegit conjuntament pel Departament d'Interior i l'Ajuntament, i que hem de procurar això, que es resolgui com abans millor i que puguem donar una solució definitiva a aquest barri, que, com vostè diu, des de l'any 95, se sabia que hi havia aquest problema, de fet se sabia d'anteriorment, i també vull avançar, escandalosament, que fins a l'any 99 es continuaven donant llicències d'edificació sabent el problema que hi havia.

Gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre el barri de l'Estació, del municipi de Sallent (Bages) (tram. 310-00472/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable conseller, en primer lloc veig que tant els grups que donen suport al Govern, com oposició, donem importància al barri de l'Estació, de Sallent. Vull agrair la presència aquí dels veïns, que estan aquí, al Parlament de Catalunya.

Nosaltres, evidentment, no faríem un plantejament tan idíl·lic com ha fet la diputada Dolors Clavell. Evidentment, aquesta situació és veritat que no ve d'ara, ve de l'any 95 o abans, però també vostès ja porten dos anys de Govern. I vostè és conscient que si no hagués succeït el fet del Carmel, difícilment avui podríem estar enraonant d'un principi d'acord amb els veïns.

Ens congratulem que aquest cap de setmana hem fet un preacord amb l'Associació de Veïns, en part, per donar solució a aquelles indemnitzacions d'àmbit econòmic, ja sigui els 1.200 euros per metre quadrat, o el reallotjament en un habitatge que sigui de renda lliure, no de protecció; em sembla molt correcte que s'hagin atès aquestes reivindicacions que des de fa molt de temps vostès no tenien. Però no està tot acabat, ni molt menys. Queden, vostè ha dit, més de 160 famílies que tenen habitatges unifamiliars, que se'ls ha de trobar una solució, i també resta una qüestió important, no menor, que hi han ciutadans del barri que es volen quedar a viure allí, i que ells diuen que la forma de saber-ho, quan ens hem reunit, tant amb l'Associació com amb l'Associació de Propietaris, que amb la realització d'un estudi geològic es podria esbrinar si efectivament es pot salvar una part del barri.

Per tant, jo aniria, primer, per confirmar que, efectivament, hi ha voluntat de negociar amb aquestes 160 famílies que resten, a l'hora de còmput de la seva indemnització, i segona, saber si, efectivament, el Govern pensa fer o no aquest estudi hidrogeològic, i, si el pensa fer, quan el pensa fer.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. No puc deixar passar una cosa que ha dit vostè. Aquest Govern s'ha mogut pel tema abans que estigués al Govern, el 2000, com s'ha indicat, aprovant una resolució de seguiment del tema, quan hi havia una absoluta indiferència per part del Govern en aquell moment, al respecte, i quan els veïns estaven tips d'anar al Ministeri d'Indústria, de Madrid, a un ministre d'Indústria que vostè deu conèixer, perquè precisament és del seu Grup Parlamentari, i no n'havien tret l'aigua clara d'una mina tancada anteriorment.

Però aquesta no és la qüestió. La qüestió és, com he indicat en la pregunta, i per això no ho he dit ja, és que el juliol del 2004 es reubicaven més de seixanta famílies, altres s'indemnitzaven i s'enderrocaven edificis. Home, dots endevinadors, que passaria això del Carmel, li asseguro que no els tenim. Per tant, no es digui això, perquè aquest és un treball constant i responsable que s'ha realitzat.

Respecte a la segona part de la qüestió. També he dit anteriorment, amb preocupació, de com s'havia pogut donar per un govern municipal en què vostès hi tenien alguna col·laboració, haver continuat donant... (*Remor de veus.*) Doncs, ho retiro. Vostès, amb el seu Grup, no.

Però anem al cas que ens ocupa. El 24 d'octubre, un dels tensiòmetres indica un cert moviment. Correspon a la zona, precisament –afortunadament no ha tingut gravetat i està controlada–, on es situen algunes d'aquestes famílies que vostè diu que encara tenien dubtes. Per tant, aquest Govern no té cap dubte i ho vull deixar molt clar. Estem totalment d'acord amb Interior, amb Política Territorial, perquè ens ho diuen les dades. Aquest barri s'ha de tirar a terra, tot, amb el temps suficient, amb plena garantia, i donar a tothom una solució satisfactòria. No jugarem amb la seguretat de les persones. No jugarem amb la seguretat de les persones. Tenim dades suficients com per saber que això està sobre una bòfia impressionant i que no podem absolutament jugar amb la seguretat. Els donarem la indemnització que correspongui, amb generositat i amb rapidesa, els oferirem reubicació, però no podem continuar jugant amb uns estudis que estan fets; que estan fets, que s'han intensificat, que es realitza dia a dia aquest seguiment.

Per tant, la tranquil·litat per als veïns no és dir: «És que potser ens hi quedarem», sinó: «És que marxarem ordenadament quan ho tinguem tot resolt, quan tinguem les ofertes d'indemnització perfectament tancades i quan se'ns ofereixi, alternativament, o un habitatge, o una indemnització econòmica..., el que correspongui», però portem aquesta idea als ciutadans. I esperem que no hàgim d'adoptar una mesura que el dia 24 a la nit, d'octubre, vam estar a punt d'haver d'adoptar a través de la Comissió de Seguiment de l'Emergència corresponent. Per tant, deixem aquest tema absolutament clar.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor diputat, per repreguntar.

El Sr. Llobet Navarro

Honorable conseller, en cap moment nosaltres volem ficar en perill a ningú; en som conscients, hem estat a la Comissió del Carmel i ho coneixem perfectament. Diem que estem d'acord que s'arribi als acords amb les diferents associacions de veïns i afectats, els que vulguin reubicar, però els governs han de prendre decisions en base a dades, en base a estudis. I nosaltres el que diem és que insti l'Institut Cartogràfic, el futur institut geològic, unitats independents, simplement a dir si, efectivament, es pot o no es pot. I, en base a aquests estudis, prenguin la solució adequada. Aquests estudis, a data d'avui no existeixen, i si existeixen, almenys a l'oposició, a nosaltres, no se'ns han donat. Nosaltres el que demanem és que es facin aquests estudis rigorosos. A partir d'aquí, si es pot mantenir alguna part del barri, doncs endavant, i si no es pot mantenir, doncs no es manté. Nosaltres no estem dient que es posi en perill a cap dels ciutadans del barri de l'Estació de Sallent.

I també li diré una altra cosa. Nosaltres el que fem és intentar buscar la solució més coherent i millor per al barri, per als ciutadans del barri...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Llobet Navarro

...i intentar donar solucions a totes aquelles inquietuds que tenen, no solament a una part del barri, sinó a tot el barri.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre quin balanç fa del traspàs de competències en matèria de seguretat pública del passat 1 de novembre de 2005 (tram. 310-00474/07)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la formula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, l'1 de novembre, els Mossos d'Esquadra s'han fet càrrec de la seguretat ciutadana a la ciutat de Barcelona. Entrar a Barcelona és la seva prova de foc des que, l'any 1994, va iniciar-se el desplegament. Un desplegament que ha estat modèlic i que ha servit per crear una policia pròpia, pròxima als ciutadans i arrelada al territori. L'entrada a Barcelona era una fita necessària per a la consolidació del cos, i és també una fita en la millora de l'autogovern. Però s'ha fet a precari. Ha comportat menys mossos dels previstos inicialment. Ha comportat també infraestructures inacabades, o compartides, o insuficients, o fins i tot comissaries que avui no tenen ni data d'inici, ni data d'acabament. Com dic, ha estat una entrada a precari; s'han adormit. Vostè ja ho deia, ara fa sis mesos, i ho va repetir, fa quatre dies.

Però també s'ha fet a esquenes de la Policia Nacional, sense coordinació, sense una bona transmissió del comandament. I una prova la tenim en l'absència manifesta a l'acta institucional del delegat del Govern i del cap superior de Policia, i en totes les notícies que sobre el tema ens han il·lustrat els mitjans de comunicació. Han solucionat ja les seves diferències? Ha agraït la feina feta durant anys per la Policia Nacional? Pensa dedicar més efectius a Barcelona? Quan estaran operatives totes les comissaries? Quin és el balanç de l'inici d'aquest traspàs de funcions de seguretat dels Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona?

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

No hi ha menys mossos dels previstos; les comissaries en funcionament són més de les que vostès havien previst, i les que estan construint-se tenen data de finalització; no s'ha fet res a esquenes del Cos Nacional de Policia i he agraït, una i una altra vegada, no només la tasca feta durant anys, sinó sobretot la col·laboració del Cos Nacional de Policia, en el darrer any, en què hem

arribat a compartir espais físics de treball entre el Cos dels Mossos d'Esquadra i els responsables i els agents d'aquest cos policial estatal.

El president

L'honorable diputada pot repreguntar.

La Sra. de Gispert i Català

Miri, honorable consellera, mai, mai, un desplegament s'havia dut d'aquesta forma. Vostè diu que ha agraït els serveis prestats, però avui és la primera vegada que ho sentim en els darrers dies. I si no miri les hemeroteques, miri els mitjans de comunicació i miri tot el que ha sortit aquests dies de l'acta institucional de l'1 de novembre. És la primera vegada que, en un desplegament, no hi ha el cap de Policia o el cap de la Guàrdia Civil o el delegat o delegada del Govern. Ha estat un desplegament a precari i comptant molt poc amb les forces de seguretat. Ha faltat que arribés el tripartit perquè hi hagués aquesta descoordinació.

A Barcelona falten efectius i en faltaran. Les dades sobre seguretat a Barcelona tenen una clara tendència negativa en els darrers dos anys. I ho diu tothom, ho diuen totes les forces d'aquest Parlament; ho diu l'Ajuntament de Barcelona, ho va dir en el plenari de setembre del 2003; ho va dir el PSC en el seu programa electoral; ho va dir aquest Parlament, l'any 2002, en una resolució aprovada per tots els grups polítics. Tots coincidien en la ràtio 4,5; també ho deien els nostres informes. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I el mateix respecte de...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...les comissaries. Li recordo el *Diari Oficial de la Generalitat*, de 31 de gener del 2002, pàgina 1949; nosaltres proposàvem deu comissaries i les hauríem tingut, com sempre.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Em sap molt de greu aquesta reiteració respecte al dia 1 de novembre, i sobretot al fet que s'intenti dir que no hem estat prou agraïts amb els altres cossos; en un altre moment, el seu Grup ens havia acusat d'haver-nos posat submisos en les comissaries del Cos Nacional de Policia. Però, a més, em consta –i jo la vaig veure i la vaig saludar– que vostè hi era el dia 1 de novembre, quan en la sala conjunta amb la Guàrdia Urbana, per tant també és signe de cooperació policial, jo vaig agrair, una i una altra vegada, aquesta tasca.

Però bé, amb el temps que em queda, li diré que alguna d'aquestes coses que vostè diu, jo les he explicat en persona, com a responsable de seguretat, a la Comissió

que vostè presideix. És veritat que els índexs de sensació de seguretat no són bons; ja no eren bons abans de l'arribada d'aquest Govern, per tant siguem-ne tots conscients que aquest és un problema seriós d'aquesta societat. I el que sí que no li accepto és que vostè agafi com a última referència de les seves decisions del desplegament, l'any 1999. Document del 2 de desembre del 2002, etapa en què vostè era consellera, frase literal: «El desplegament de la policia de la Generalitat a Barcelona no es podrà desenvolupar en les deu àrees bàsiques previstes, per la dificultat d'implantació urbanística d'aquestes comissaries. A partir d'aquest fet, se'ns ordena, per part del director general de Seguretat, modificar els estudis fets fins ara i establir que la proposta es basi en quatre edificis». Data 2 de desembre del 2002. Per tant, aquest és el document darrer que hi ha en el Departament... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...del desplegament. Facin el favor de no dir més imprecisions.

Respecte a la xifra...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

...de mossos, els desplegats són 2.614. Aquest document, el darrer elaborat pel Govern de Convergència i Unió, diu 2.300.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera. (*Remor de veus.*)

Per formular la següent pregunta... No hi ha... Senyora diputada, aquest és un torn pautat de pregunta resposta. No, no hi ha possibilitat de rèplica.

Pregunta al Consell Executiu sobre quines accions duu a terme per atendre adequadament les persones amb discapacitat i llurs famílies, especialment en la resolució de problemes concrets (tram. 310-00477/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, ens preocupa l'atenció que reben algunes persones amb discapacitat i les seves famílies per part del seu Departament. Ens consten moltes queixes, tant a nivell particular com a nivell associatiu; només cal veure les

darreres notes de premsa d'Apps, de Mifas, dels centres especials de treball, etcètera.

En posarem un exemple, que és com queda més clar, amb permís de la família afectada: el fill del senyor Antonio Moreno, promotor del col·lectiu Papás de Álex, que té una valoració definitiva de la seva discapacitat i demana una valoració complementària en el barem de mobilitat. I el seu Departament, aquesta valoració definitiva, la passa a provisional –que, malauradament, ja li agradaria a la família que fos provisional–, arriba a les seves mans aquest error i vostè no vol posar-hi remei. Simplement li preguntem: per què?

Molts gràcies.

El president

L'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Simó, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Departament de Benestar té voluntat de continuar millorant l'atenció a les persones amb discapacitat, i així ho estem treballant amb totes les entitats federatives amb les quals tenim relacions. I hem posat per primera vegada en molts anys sobre la taula totes i cadascuna de les mancances existents en els àmbits d'inserció laboral, d'atenció a l'autonomia personal, de millora de les inversions, per tal d'anar adequant fins i tot la qüestió dels mòduls o decrets fallits, com els que vostès van impulsar a final de la legislatura passada, per tal d'anar-los resolent. Tant és així que hem enviat darrerament una carta en què sintetitzem tots els avenços aconseguits fins al moment, amb els acords fins al moment, i allò que d'aquí a final d'any i principis de l'altre ens plantegem de pactar i millorar.

Pel que fa als centres especials de treball, no sé a què es refereix, des del punt de vista que, per una banda, tal com indica l'Acord per la competitivitat i com creiem fermament el conseller de Treball i jo mateixa, el lloc on han d'estar els centres especials de treball és el lloc on es pugui integrar laboralment millor, que és el Departament de Treball. I enguany hem fet una injecció de 4 milions d'euros per reduir els dos anys i mig d'endarreriment pel que fa als ajuts per a la creació de llocs de treball, als sis mesos amb què ens trobarem a finals d'aquest any.

Pel que fa a casos personals, entenc, per respecte a la intimitat de les persones, que jo no hi entraré en aquest moment, però resto a la seva disposició per poder-li aclarir tots els conceptes que cregui oportuns.

Si vol entrar en casos generals sobre certificacions, sí que estaré ara mateix a la seva disposició per resoldre-li el dubte.

El president

Té la paraula el senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Consellera, vostè té tantes situacions com aquesta, que les podem generalitzar. I fins i tot és tant així que el Departament de la Presidència li ha posat un assessor vigilant, que és el senyor Ramon Nicolau, perquè li respongui fins i tot les cartes. I li proposa cartes com una que tinc aquí, adreçada a aquesta família, que vostè no la vol signar perquè diu que li fa por d'establir un precedent. I aquesta carta reconeix l'error, i el senyor Nicolau diu: «El que no sé és si la consellera es voldrà disculpar o no». Ho posa el correu electrònic que tinc aquí.

Aquest és un tema greu. Si hi ha un error, cal corregir-lo immediatament; faci cas a l'assessor comissari del Partit Socialista que té a casa seva, que li envien tot sovint, pare de la Llei de serveis socials, per posar remei a aquestes situacions. Les persones que atén el seu Departament necessiten l'atenció més exquisida; un Departament de Benestar i Família ha de saber escoltar, ha de saber atendre, i també ha de saber resoldre. Recordi que té una carta de Comissions Obreres que li demana que cuidi l'abandonament en què té les oficines de Benestar i Família per atendre totes les persones –està registrada el mes de juliol. I, per tant, té una situació difícil.

Esperem que aquesta situació de la família Moreno –jo sí que vull parlar d'un cas particular, perquè la família ho demana– no sigui perquè el col·lectiu de Papás de Álex li va donar el premi «Totxo-totxo a l'atenció a les famílies», que vostè no va anar a recollir, evidentment. Però aquesta és una realitat que vostè...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...ha d'afrontar. I, per tant, li demanem que l'afronti, que resolgui els problemes d'aquestes famílies...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...que ho necessiten.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Senyor president... És difícil de situar-se en el *totum revolutum* en què converteix vostè últimament les seves preguntes.

Però, en tot cas, primer de tot, el senyor Ramon Nicolau és una persona de solvència contrastada que vaig anar a buscar jo, personalment, com a expert de la Llei de serveis socials.

Dos, el senyor Ramon Nicolau, com a expert en la Llei de serveis socials, i a petició meua, va venir a una reunió, després de cinc reunions amb directors generals i subdirectors generals, amb el col·lectiu Papás de Álex, prèvies, a reunir-se amb aquesta consellera per explicar-los la Llei de serveis socials i, bàsicament, els aspectes que els preocupaven, específicament l'atenció integral a les persones amb dependència i l'assistència personal. A partir d'aquesta reunió vaig demanar, en aquell moment mateix, que la persona referent de discapacitats, que era a la reunió també, i que el senyor Ramon Nicolau...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

... es reunissin –ja acabo, senyor president– amb aquest col·lectiu per tal d'anar traçant un document...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

...per avançar en l'assistència personal i la Llei de serveis socials.

Tota la resta són qüestions que vostè no coneix de ferm i són qüestions que...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

...jo no he signat ni una sola carta, ni he estat assabentada en cap moment d'aquesta qüestió, i m'agradaria veure quina d'aquesta documentació existeix i quina no existeix.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre els objectius que es volen assolir amb el nou model de promoció de la moda (tram. 310-00476/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, la il·lustre senyora Maria Isabel Nonell, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, és evident que a la vista dels resultats de l'informe sobre la situació del sector de la moda amb relació a la Passarella Gaudí, encarregat pel seu Departament i realitzat pel

professor Nueno, que va ser presentat recentment, el model públic de promoció del sector és obsolet i ineficient. En aquest sentit, la decisió presa amb relació a la urgent redefinició del model de col·laboració pública amb aquest sector ha estat –ha admès– encertada, valenta, necessària i ben valorada.

El conjunt de sectors que han de notar els efectes positius de l'innegable poder d'arrossegament, no només mediàtic sinó també econòmic, d'un sector amb tanta capacitat d'innovació i de valor afegit, han entès d'una forma meridiana que s'obre un futur amb més oportunitats, més transparència i més coherència.

Entenc que no es podia seguir amb una política desplegada per l'anterior Govern, amb poca repercussió efectiva en el conjunt de la nostra economia i una molt escassa repercussió internacional, tot i que les passarel·les han tingut unes subvencions de l'Administració de més del 90 per cent del seu cost, cosa que no succeeix amb altres passarel·les com Milà, París, Nova York.

La responsabilitat del seu Govern, i en concret del Departament del qual vostè és titular, és la de donar impuls als sectors productius, de valor afegit, madurs o no, i posicionar-los en els mercats internacionals. És per això, honorable conseller, que li demano que ens pugui explicar quins objectius es volen assolir amb el nou model de promoció de la moda per fer-la eficient i coherent amb relació a les línies de promoció de l'activitat econòmica de Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller de Comerç, Turisme i Consum.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, des de la primera reunió del Consell de Moda, que vam fer el febrer d'enguany, des del Departament de Comerç s'han estat portant converses amb tot el sector –quan dic «tot el sector» vull dir «sencer», el sector sencer, no només una part dels dissenyadors, sinó els sectors productius del tèxtil, del calçat, de la joia, etcètera, creadors d'escoles, productors–, per veure quin model havia de prendre la moda a Catalunya. Aquestes converses, a més, s'han acompanyat de dos estudis per avaluar què s'estava fent fins aquell moment, si el model de passarel·la i saló dissenyat pel Govern de Convergència i Unió des de mitjan anys noranta era el correcte o no era el correcte. Es va fer un estudi econòmic i un estudi de projecció mediàtica.

Doncs bé, nosaltres volem que la moda i el disseny siguin el motor, efectivament, de la resta de sectors productius vinculats a ells. Barcelona pot ser un aparador per al mercat interior, però havíem de veure si això és la nostra feina, donar suport a la publicitat a un mercat interior, o si el que és feina del Govern és donar suport a la internacionalització i a l'aparició de noves empreses.

Per això els objectius que ens hem proposat i d'entrada teníem clar que corresponien a l'Administració pú-

blica eren consolidar les marques actuals i la seva internacionalització, i, per tant, el que hem de fer és promoure la internacionalització; en segon lloc, vincular el tema de moda a tots els sectors que arrossega darrere, per tant també els sectors productius, i finalment, donar possibilitats als dissenyadors emergents.

Per això l'anàlisi que ens va donar aquest estudi, efectivament, com vostè deia, demostrava que aquest tipus d'oferta que es feia a Catalunya només tenia incidència en el mercat interior, no promovia cap mena d'internacionalització i ni tan sols arrossegava els sectors vinculats indirectament o directament amb la moda. I, a més a més, amb un suport públic que, efectivament, pujava entre el 80 i el 90 per cent del cost, quan passarelles de primer ordre –no com aquesta, que era de tercer–, com la de Nova York, són de cost zero per a l'Administració pública. Exactament, el cost de tot el sector moda significava, aproximadament, quasi la tercera part del que els governs anteriors dedicaven a internacionalització.

Davant d'aquestes xifres, és evident que la nostra línia és canviar, passar d'un model de Gaudí Mercat Interior a un model de Gaudí Internacional, per una banda, i per altra a un model de Gaudí Emergents. Es continuarà fent el Gaudí Núvies, perquè el de núvies és un sector posicionat internacionalment des de Catalunya. I finalment...

El president

Honorable conseller, s'ha acabat el temps.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...s'aprofitarà la presència –senyor president, acabo– de la fira internacional Bread and Butter, per si algun sector local...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...vol utilitzar aquesta fira per desfilars. Però en tot cas serà qüestió dels privats, no del sector públic.

El president

Senyora diputada, vol repreguntar? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'expedient de regulació d'ocupació de l'empresa SEAT (tram. 310-00478/07)

Doncs pot formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, avui, en aquesta sessió plenària, hi ha hagut un tema recurrent, una situació que ha estat molt present al llarg de tot el Ple, un mot en boca de molts: SEAT. Això expressa la

preocupació que tots tenim per la situació dels 1.346 treballadors de SEAT, i també pel futur de SEAT a Catalunya.

El nostre Grup, des d'aquí, vol expressar la nostra solidaritat amb els treballadors afectats i amb tots els treballadors de SEAT, com ja ho han fet personalment aquest matí diferents membres del nostre Grup Parlamentari. A SEAT el problema és greu, ja s'ha dit. I sobretot ho és per als treballadors i treballadores afectats, per a les seves famílies, i també per l'impacte que té aquesta situació en la indústria auxiliar i en els seus treballadors i treballadores. Sabem la implicació del Govern i del president –també se n'ha parlat reiteradament avui aquí– en aquesta situació des del començament, per molt que alguns s'entestin a qüestionar-la o a negar-la.

Des del nostre parer, el problema actual és fonamentalment de caràcter conjuntural. I el repte per superar aquesta conjuntura està, en bona part, en la internacionalització de la marca SEAT. Existeixen també –ho hem de dir– altres factors estructurals, que també es poden ajustar. Però la situació que ens trobem avui no és deguda únicament, com s'ha dit aquí, al fet que els treballadors de SEAT triguin x hores en la producció d'un vehicle i en un altre país n'empren $x + y$, en la producció d'aquest mateix vehicle. No es tracta únicament d'això; hi han altres factors molt més determinants en la situació actual: l'estratègia empresarial, l'estratègia de gestió, que ens han portat a la situació que avui vivim.

I és que avui tenim, a més a més, un nou factor recent: un expedient de regulació presentat per l'empresa, que està damunt la taula del Departament de Treball i que afecta 1.346 treballadors i treballadores. Aquest és un nou escenari, i és un escenari més a curt termini, i on té i ha de tenir un paper clau el pla social que acompanya l'ERO.

Però avui entenem que el millor per a tots i per a totes, i per a totes les parts, és l'acord; ara cal negociar. El Govern ha d'afavorir i potenciar la negociació entre les parts; és la millor solució. És per això que el nostre Grup vol preguntar-li la valoració de la situació actual, fruit de la decisió de l'empresa de presentar l'expedient de regulació de l'empresa SEAT.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rafé.

El conseller de Treball i Indústria

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ja ha expressat, el dia 13 d'octubre el molt honorable president de la Generalitat es va reunir amb la direcció de l'empresa SEAT, després de sentir, de rebre informacions pels mitjans de comunicació que en posaven en dubte la continuïtat i que plantejaven, fins i tot, la possibilitat de la venda a altres empreses productores, i situant-les en l'òrbita d'empreses xineses.

D'aquesta trobada, en aquell moment ja en va sortir el compromís de l'empresa de mantenir la marca, la plan-

ta i les inversions; i les inversions possiblement és allò que fa que la resta de compromisos tinguin una virtualitat molt més efectiva. Sense inversions es poden dir paraules, però els altres fets són realment dubtosos. Es va aconseguir aquest compromís, i això s'ha ratificat.

No estem, doncs, davant d'un problema de falta de competitivitat ni davant d'una amenaça de deslocalització. Estem davant d'una empresa a la qual li costa més del que esperava canviar la seva situació dintre del mercat. En els escenaris que nosaltres gestionem, coneixem, no es contemplen ni el tancament de la planta ni la venda de la marca. L'empresa no passa –cal reconèixer-ho– pel millor dels seus moments, però, en tot cas, no estem davant d'una crisi definitiva. Hi han, com deia vostè, factors conjunturals: d'una banda, la contracció del mercat europeu. Els compradors de SEAT radiquen a països que estan en taxes de creixement econòmic molt baix. Hi ha també un problema comercial, de substitució de models i de pràctica comercial, que amb una bona pràctica pot girar-se, com ha succeït en aquest mes d'octubre, que les vendes de SEAT han assolit un rècord històric. Però també hi han factors estructurals, perquè hi ha una estratègia que ve des del 2001 de canviar i situar a SEAT dintre de l'estratègia del grup Audi amb productes de més valor, però de menys producció. És molt important que aquest tema el tractem, doncs, sense fer alarmismes, però sense menystenir ni una mica el nivell de gravetat que aquest element suposa sobretot per als 1.346 treballadors i les seves famílies.

Ens trobem en el període de negociació entre les parts. El Govern aposta per l'Acord, treballarà... (Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...per l'Acord i, si no es produeix, n'assumirà les responsabilitats.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures i transports (PEIT) aprovat pel Govern de l'Estat, especialment sobre les previsions d'aquest pla per a Catalunya (tram. 310-00479/07)

La següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la formula l'il·lustre senyor Roberto Edgardo Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, el 23 de juliol d'enguany, el Govern de l'Estat va aprovar el PEIT, això que es coneix com el Pla estratègic d'infraestructures dels transports.

Un pla que significa un gran esforç de planejament i d'inversió, de previsió d'inversions i d'inversions, que s'orienta a dotar a tot Espanya de nous recursos en matèria de xarxa viària, en matèria de xarxa ferroviària, en matèria d'inversió en transport públic i en millores que tenen a veure, també, amb l'encaix d'aquestes grans infraestructures amb el desenvolupament urbà. Un esforç xifrat entre els 150.000 milions d'euros per a tres períodes que acaben o finalitzen el 2020.

En aquest Pla estratègic hem pogut llegir, honorable conseller, l'important esforç en matèria d'inversió ferroviària i també en la millora i completament de la xarxa viària pel que fa a gran part del corredor mediterrani, sobretot, tendint a descongestionar la xarxa viària en favor de la xarxa ferroviària i, fins i tot, creant conceptes nous, honorable conseller, com el de les autopistes del mar, que signifiquen el cabotatge amb les del transport en camió, per millorar el trasllat de mercaderies al llarg i a l'ample de l'Estat espanyol.

Ens interessa saber, conseller, com valora el seu Departament l'impacte d'aquest planejament amb relació a la situació d'infraestructures, desenvolupament de les infraestructures a Catalunya.

Ens interessa saber com el PEIT tracta Catalunya i quina valoració en fa vostè, l'aportació que el fet fa també en matèria d'infraestructures regionals, tenint en compte que Catalunya té la convicció i l'ambició de liderar més territoris, en l'euroregió mediterrània, tant al nostre país com al cantó de França –el PEIT toca al cantó espanyol exclusivament– i quins són els objectius i les prioritats d'aquesta inversió que combreguen, que sintetitzen, també, objectius i finalitats del seu Departament.

Gràcies, conseller. Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, el senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Il·lustre diputat, el Govern valora d'una forma raonablement positiva aquest Pla estratègic d'infraestructures del transport. Ho fa per tres motius fonamentals: en primer lloc, perquè el Pla trenca un model radial de les infraestructures en el conjunt de l'Estat espanyol; en segon lloc, perquè accepta concertar amb els governs autonòmics una xarxa integrada que inclogui infraestructures titularitat de l'Estat i titularitat dels governs autonòmics, i, en tercer lloc, perquè és un pla estratègic que es defineix amb voluntat de ser un marc, i que, com a tal marc, després es desenvolupa en plans sectorials i legislació sectorial, on es troba la resposta adient i satisfactòria a totes aquestes qüestions que vostè ha esmentat, tant pel que fa en l'àmbit del transport ferroviari, del transport per carretera, del transport de mercaderies o de passatgers, a través dels aeroports o de les autopistes del mar, que vostè ha esmentat, i, al mateix temps, el transport específic en les zones d'aproximació a les àrees urbanes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Pel que fa a Catalunya, el Govern entén que el Pla ha introduït un fet important després del tràmit d'allegacions, que és reconèixer que, en el cas de Catalunya, on moltes carreteres van ser, en el seu moment, transferides, han de ser incorporades en aquest Pla, que no pot ser que un pla exclouent del que són les infraestructures dels governs autonòmics, sinó que si són estratègiques les ha d'incorporar.

I, fruit d'aquest tràmit d'allegacions i de les converses amb el Ministeri de Foment, ha incorporat l'Eix del Llobregat, l'Eix Transversal i la C-17.

I, a més a més, també, fruit d'aquest tràmit d'informació pública i de converses amb el Ministeri de Foment, ha introduït que entre Tarragona i Barcelona, per comunicar el Port de Tarragona amb el Port de Barcelona i les mercaderies del Port de Tarragona amb la xarxa transfronterera, una línia de doble via amb ample europeu per poder treure les mercaderies del Port de Tarragona cap a França amb direcció al centre d'Europa.

Així i tot, hi ha dues qüestions que el Govern de la Generalitat entén que encara el PEIT no recull prou bé, que són, fonamentalment, el fet que no recull en plenitud la transferència de les competències dels aeroports...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i de la seva gestió, i el fet que el mateix que passa entre Tarragona i Barcelona no passa encara entre Tarragona i Castelló. Però esperem que ho acabi fent i que amb això tinguem un corredor mediterrani plenament eficient.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les Terres de l'Ebre (tram. 300-00994/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les Terres de l'Ebre. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em permetran que em declari enamorat del delta i malalt de les Terres d'Ebre. Em disculparan, doncs, l'apassionament i suposo que agrairan el meu interès pel seu desenvolupament.

Terres de l'Ebre és el títol d'una novel·la de Sebastià Juan Arbó. No sé si se l'han llegida, els la recomano. *(Veus de fons.)* Descriu una realitat dura, un món pri-

mari, una vida feixuga, una natura salvatge i un sentiment desbocat; terra de cruïlla, ròtula cultural i lingüística, frontissa, que no frontera, al bell mig dels Països Catalans o al centre de l'antiga Corona d'Aragó, com vulguin, característiques totes que van configurar un territori amb un pes específic molt important.

La importància estratègica de l'Ebre s'ho valia. El riu més cabalós, el templers a Miravet, els hospitalers a Amposta, a Tortosa, Despuig, el bisbat i la catedral, un papa bisbe de Tortosa, en aquells moments, la tercera, la segona, la quarta ciutat de Catalunya..., tant fa!, és història. La història és això: història. De ser el centre, vam passar a ser ni lluny ni prop de res, a mig camí de tot, més enllà del coll de Balaguer. Vam perdre pes i pes demogràfic. Massa història, massa patrimoni, per a tan poc territori; massa riu, massa territori per a tan poca gent. Dos parcs naturals, una de les zones humides més importants d'Europa. Massa tasca per a tan poca força.

Les necessitats ens depassen, sols no ens en sortirem. Terres de l'Ebre necessita d'una discriminació positiva. Som l'exemple més emblemàtic de la necessitat d'un reequilibri territorial. Hem avançat i molt. Hem saltat el coll de Balaguer. S'ha fet l'eix de l'Ebre. S'han millorat i creat nous equipaments en tots els àmbits: sanitari, educatiu, en infraestructures. Es va crear l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. El primer Pla territorial de Catalunya és el de Terres de l'Ebre. Tant és així que l'esperança i l'ambició van configurar una societat civil forta i reivindicativa, uns mecanismes de participació, com el Consell Econòmic i Social, i finalment, es va crear la Delegació del Govern de la Generalitat a les Terres de l'Ebre.

És cert, i no ho defugiré, que tot aquest procés de creació d'organismes de participació i de poder polític per garantir la discriminació positiva de les Terres de l'Ebre, es va veure sacsejat pel PHN i el transvasament que preveia.

He de reconèixer la importància del moviment social, l'impuls positiu, l'esperança, la participació i les expectatives que entorn seu es van crear, també la polèmica. Recordo el Consorci per a la Protecció Integral del Delta de l'Ebre, el seu paper i la polèmica que va comportar.

Ningú negava la necessitat d'un pla de protecció del delta. Ningú negava la necessitat de participació social. Ningú negava la necessitat de pressupostos tan importants com els que es movien entorn al CEPIDE. Ningú negava la necessitat d'un cabal ecològic. Tothom coincidia en la necessitat d'actuació a les badies, la lluita contra la regressió i la subsidència, la necessitat de definir un nou model agronòmic. En tot cas, es deia que això no ho havia de fer un organisme lligat al transvasament, perquè no es volia diners a canvi d'aigua. Es reivindicava el paper de l'Idece o la creació de nous organismes.

La reivindicació de la vegueria era i és compartida per vostès i per nosaltres, conseller. Podríem fer un repàs de moltes coses: els micos de Camarles, Enron, les manifestacions a Móra la Nova, l'abocador de Tivissa, els parcs eòlics, les expectatives de creixement turístic, les necessitats de dotar de molt més pressupost els parcs naturals, les grans promeses d'inversions immediates,

les algues al riu... Ara, conseller, ja no hi ha transvasament, ja està derogat. I ara, què?

Parlem de desenvolupament? Conseller, parlem de les expectatives que es van crear i de la realitat actual de les Terres de l'Ebre? No li vull parlar només pressupostos, ni només de política. Vull parlar-li de fer política, però també de fer país, d'illusionar la gent, els empresaris, els treballadors, els emprenedors.

I li he de dir, conseller, que avui a l'Ebre hi ha una molt forta desillusió: s'han frustrat moltes il·lusions i moltes expectatives. Dos anys després del pacte del Tinell, no funciona ni l'Idece ni la Delegació del Govern.

El panorama és una constant baralla entre departaments de diferents colors polítics. Els expedients s'eternitzen. Ningú sap quin és el model, perquè no hi ha model. El model de Medi Ambient és diferent del d'Agricultura, i el d'Agricultura és diferent del de la Delegació del Govern, i aquest és antagònic amb el de l'Idece. A Terres de l'Ebre és un tots contra tots. En l'únic que estan d'acord és en el fet de donar la responsabilitat al departament del costat, al govern del costat o, quan ja no troben ningú a qui donar la culpa, aquest «tots contra tots» es converteix en un «tots contra la denúncia de Convergència i Unió». No m'estranya –no m'estranya–, conseller. Convergència i Unió sempre ha estat la gran garant de la cohesió a les Terres de l'Ebre, també a l'oposició encara que sigui a la contra.

Conseller, quan li parlo de desillusió per part de la societat civil, cregui'm que no exagero. Li transmeto un sentiment que s'ha expressat per part dels empresaris, els sindicats, molts ajuntaments, fins i tot, i sobretot, del seu color polític, editorials de premsa gens sospitosa de connivència amb Convergència i Unió. I això no li ha d'estranyar, conseller.

Què vol que pensi la gent de Terres de l'Ebre? Li ficaré alguns exemples. El rec oriental de Terra Alta, segons declaracions del director del Departament a Terres de l'Ebre, es devia acabar el 2007. Ara sembla que s'acabarà el 2013. Algú recorda el Centre logístic de l'Aldea, l'anella viària del delta, la regressió, la subsidència, el cabal ecològic, la regeneració de les badies, els parcs naturals...? Recorden Enron i la promesa de reindustrialitzar la comarca de la Ribera? Recorden els seus documents i les seves promeses?

Les inversions reals de la Generalitat a les Terres de l'Ebre, segons resposta de la Secretaria General del conseller primer, les liquidades, el 2003 van ser de 86 milions d'euros; el 2004, no coneixem la liquidada, però la pressupostada és només de 74 milions d'euros. No cal que li digui que això és anar enrere.

Vostès van fer caixa, i el 2005 es van pressupostar 102 milions d'euros. Si li faig la mitjana, conseller, ens dona una mitjana anual igual a la liquidació del 2003. No coneixem el grau d'execució del pressupost, ni el 2004, ni el 2005, però sí que s'han inflat els pressupostos. Per tant, en l'àmbit pressupostari anem enrere i de discriminació positiva res de res. A l'Ebre i al carrer no fa falta ni documentar-ho. Tothom sap que no hi ha ni una, ni una sola inversió important que no estigués ja en marxa amb l'anterior Govern. L'acció de les delegaci-

ons ens fan arribar els sectors socials que es gairebé nulla: ni inversions, ni cohesió, ni diàleg. La Delegació del Govern a les Terres de l'Ebre perd prestigi dia a dia, i no assumeix responsabilitat gairebé mai. No sabem si perquè no pot o perquè no li deixen.

Li he de parlar, no puc deixar de fer-ho, de l'Idece. Conseller, revisi'n el funcionament. Entri a fons en aquest organisme, constati'n la gestió. Li ho demanem. Li demano que vostè s'ho miri. I li ho dic en confiança: crec que és necessari. No diré res més. L'Idece tenia un paper de consens a fer molt important. Caldrà revisar el Pla territorial de les Terres de l'Ebre. Caldrà avançar en acords sobre infraestructures. Cal garantir que aquests acords es duguin a terme.

També li he de dir, conseller, també, que no pot ser que ens trobem, tant la societat civil com les forces polítiques, amb el dubte de qui és l'interlocutor vàlid tant per arribar a acords com per tirar-los endavant. Els acords no saps qui és ben bé qui n'és el responsable, ni qui té l'autoritat per portar-los endavant. No creiem que se'ns pugui acusar, a l'oposició, de no facilitar els acords. Ben al contrari.

Ja sé que em dirà que en això de què li parlaré ara vostès no hi tenen responsabilitat; en res, en tenen. Però, s'han mirat els pressupostos de l'Estat per a les Terres de l'Ebre? Pensen fer-hi alguna cosa? Si no m'equivooco a Madrid governa el seu partit, o si vol li diré d'una altra manera, un partit que vostès en són part. Ara ens els maquillaran una mica, algú es farà la foto i tots tan contents, però, compte!, conseller, a Terres de l'Ebre tothom ha fet un màster: en aigua i en inversions, i tenim menys aigua i menys inversions. Com veu no defugiré cap tema, conseller, espero que vostè tampoc.

Acabo, i acabo com he començat, parlant d'història i de patrimoni. Senyors diputats, a Tortosa van caure les escales de la catedral, un aiguat se les va endur ja fa algun any, i allí estan, caigudes i sense arreglar, tot un símbol. S'imaginem la catedral de Barcelona o la Seu de Lleida sense escales, la de Girona o la de Tarragona sense accés? Som menys gent, però el valor patrimonial de la catedral de Tortosa, del barri antic, del castell de la Suda o del de Miravet quin és? Jo li ho diré: És el valor del nostre sentiment i de les nostres esperances, és el símbol d'un territori que recorda un president que venia cada any moltes i moltes vegades, i un altre que prometia i prometia i que a cops d'oblit ens ha fet sentir invisibles, un territori *kleenex* que s'usa i s'oblida, el símbol del que no pot, del que no deu ser un govern.

Gràcies, president; gràcies, senyors diputats

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. El conseller de Política Territorial i Obres Públiques, l'honorable senyor Joaquim Nadal té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, un vas totalment buit, si anéssim al símil pujolià vostè ens ha fet un quadre que diu no que el vas està mig ple o mig buit, sinó que està buit del tot.

I jo estic d'acord amb vostè, té tota la raó, el vas està buit del tot, però al costat del vas hi ha una gerra plena d'aigua que vostè no l'ha sabut veure, i no hi ha pitjor manera de mirar-se les coses que aquell qui no les vol veure, ni d'escollar-les per a aquell qui no les vol escollir. I em sembla, senyor Sancho, que vostè o ha errat en el diagnòstic o és el paradigma d'una suposada melanconia de la gent de l'Ebre, que està en retrocés i desapareixent, però que vostè seguiria encarnant en la seva plenitud.

Les coses no són així, però bé, escolti, passió per passió, vostè és de l'Ebre i explica com veu l'Ebre, jo sóc de la Catalunya Vella i tinc per tot Catalunya i per l'Ebre la mateixa passió que tinc per Girona, i com que no sóc de l'Ebre tinc per l'Ebre no només passió sinó una admiració absoluta, entre altres coses perquè de tots els «massa» que vostè ha dit no hi ha cap «massa», tot i que, com diu la dita, totes les masses piquen. Però, massa riu? El pes feixuc de la història, massa història, massa patrimoni? Però què està dient?, si el riu és l'únic riu que ens podem prendre d'una forma seriosa, de tot Catalunya!, o dit d'una altra manera, és el riu més riu que hi ha a tot Espanya! Lo riu és lo riu, i de fet és l'únic riu que ens podem prendre seriosament de tot Catalunya. Per tant, no s'equivoqui –no s'equivoqui–, les coses no són com vostè les veu, sinó com la realitat les tradueix.

I miri, li diré quines són les prioritats del Govern, quina és la voluntat del Govern, quina és l'acció del Govern i qui són els interlocutors del Govern a les Terres de l'Ebre. I la voluntat del Govern, justament, és, passat el PHN, contribuir decisivament amb l'acció del Govern a un canvi de clima, a reforçar amb confiança l'autoestima de la gent de l'Ebre, sense eufòria, però superant el victimisme que vostè ha expressat d'una forma radical; amb convenciment i idees clares, com a mínim –com a mínim, no només– en quatre camps: primer, les infraestructures com a motor de l'economia; segon, la creació de riquesa i ocupació; tercer, l'atenció preferent a les persones, i quart, un territori extraordinari que cal protegir, que cal promoure i que cal desenvolupar. I fixi's bé, vostè ha dit: «Finalment, finalment es tiren les culpes els uns als altres i, quan ja no troben cap altre culpable, el culpable és no sé qui de Convergència i Unió». No n'hi parlaré, però deixo constància aquí, i aixeco acte en la mesura que puc fer-ho, que l'únic que ha parlat d'això, i amb petulància retrospectiva ha dit: «Vostès viuen de renda i l'únic que estan fent és allò que els va deixar el Govern de Convergència i Unió», ha estat vostè. Doncs no és veritat, no és veritat.

I anem, si podem, una mica al gra parlant d'algunes coses concretes que ens situarien en el terreny de les propostes del Govern en cadascun d'aquests quatre camps. Primer, les infraestructures, una inversió sòlida en el present. Li citaré només tres exemples: 29,7 milions d'euros, Horta de Sant Joan - Xerta, no n'havien ni volgut ni sabut parlar, i menys no havien tingut la valentia i la gosadia de pressupostar-ho mai. Batea fins al límit amb Aragó, 18 milions d'euros. La primera a licitar el primer trimestre de 2006, la segona a licitar el segon trimestre de 2006. I Amposta - Freginals, 6,2 milions d'euros, que es licita ja.

Segon, la preparació adequada del futur, a base de preveure des d'ara amb estudis informatius que vostès no van fer: el desdoblament de l'eix de l'Ebre des d'Amposta a Lleida, i, allargant-lo fins a la cimitera, per tal de garantir l'acord que en el territori tots els partits, també el seu, han fonamentat amb relació a les grans infraestructures de l'Estat i de la Generalitat a les Terres de l'Ebre. I a més a més, la licitació de la redacció de l'estudi informatiu de la variant de Tortosa i l'encàrrec del projecte del tercer pont a Tortosa, a l'Ebre.

I, finalment, el desplegament del consens institucional a través de la plena garantia que l'any que ve hi haurà estudi informatiu i projecte del tomb de l'anella del delta i la previsió calendaritzada de com s'executarà l'anella del delta, més l'acord institucional, que vostès també van subscriure, amb relació al traçat de la nacional 340, entre Tortosa i Amposta, i la prolongació desdoblada de la C-12 fins a tocar a la costa en l'àmbit de la cimitera.

Segon, en l'àmbit de la creació de riquesa i de generació d'ocupació, fixem-nos només en dos fronts: el front portuari i el front del sòl industrial al qual vostè s'ha referit irònicament fent referència a la crisi d'Enron. Pel que fa al front portuari tots els ports de l'Ebre i de les comarques de l'Ebre estan rebent una injecció econòmica pel seu desenvolupament sense precedents, tant pel que fa a la creació d'una nova marina al port de Sant Carles de la Ràpita, com pel que fa a la construcció d'un varador al port de l'Ametlla, com pel que fa a la prolongació del moll del port de l'Ampolla, com pel que fa a la nau de venda de peix del port de Deltebre, com pel que fa al dragatge del port de Sant Carles de la Ràpita, pel que fa a l'allargament i ampliació del moll dels Alfacs, del port de Sant Carles, o com pel que fa a la construcció del passeig marítim del port de Sant Carles, així com el nou dic d'abric a les Cases d'Alcanar.

I, pel que fa al sòl industrial, a la creació d'expectatives de futur, a la planificació no feta, a les inversions materialitzades sense precedents, que consti només que el Govern de la Generalitat, amb el model que impulsa, proposa un reequilibri entre totes les comarques de l'Ebre i especialment a la Ribera, Ribera nord i Ribera sud, per garantir que entre Flix i les Mòres hi ha un punt d'equilibri en el seu desenvolupament industrial. Flix té un problema i aquest Govern resoldrà aquest problema, ja ha abordat aquest problema i ha definit solucions per a aquest problema, i no ens estarem de nostàlgies del passat per atribuir responsabilitats a uns o altres que per consentiment, acció o omissió ho van permetre en un moment o altre, no, simplement abordarem la solució adequada del problema.

Però no només això, a la Fatarella, a les Camposines el Govern de la Generalitat a través de l'Institut Català del Sòl ha adquirit més de 400.000 metres quadrats per fer un nou polígon industrial i, per tant, a part de les nou hectàrees que hem concertat amb Ercros per fer un petit polígon industrial a Flix i compensar la població de Flix d'algun dels problemes heretats, de la situació heretada de la mateixa empresa Ercros, el Govern pensa desenvolupar un polígon comarcal d'ampli abast que a més a més materialitzarà totes aquelles altres qüesti-

ons que vostè esmentava del Logis Delta, etcètera, a l'Aldea, que està tenint el seu propi desenvolupament.

I, finalment, en l'àmbit de la creació de riquesa i de creació d'ocupació. El conveni pro delta ha estat un pas important per al sector arrossaire; el Pla estratègic de les Terres de l'Ebre, desenvolupat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el Departament de Medi Ambient, ha estat un altre pas important; la creació del CREA, Centre de Recerques d'Ecosistemes Aquàtics, ha estat un altre pas important, i tot el Pla d'actuació integral en el delta de l'Ebre i el seu finançament i la planificació que està fent el Departament de Medi Ambient i Habitatge donaran alternatives coherents a l'acció del Govern en el delta i a totes les comarques de l'Ebre, que coordina, com no pot ser d'una altra manera, el delegat del Govern a les Terres de l'Ebre, a qui jo el primer i tots els altres membres del Govern han reconegut sempre l'autoritat que li pertoca en tant que delegat del Govern en aquestes terres, i tots els altres organismes juguen el paper que els pertoca, que és sectorial, excepte en les delegacions d'altres departaments, que es concerten amb el delegat territorial, per desenvolupar una acció eficient de coordinació de l'acció de Govern en aquest territori.

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

En el torn de rèplica –senyor president, he acabat– tindrem ocasió de parlar d'alguna cosa més, però em sembla que a la vista dels fets hauríem de dir i de reconèixer que el senyor Sancho, naturalment, veu el vas buit, però no veu que més enllà del vas tenim una gerra plena d'aigua, aigua bona i aigua de l'Ebre al costat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Sancho, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies. Senyor conseller, no es preocupi per com veig jo el vas, si veig la gerra plena d'aigua o no, li ben asseguro que m'he passat la vida explicant que estava més plena del que vostès predicaven a l'Ebre. Aquí està l'alcalde d'Amposta, i jo com a delegat, ens vam passar la vida reclamant aquesta autoestima que vostè deia i reclamant que no fessin cas del victimisme que vostès al territori feien dia rere dia. M'alegro que hagi vingut al nostre discurs, li'n dono les gràcies. L'autoestima és important per a l'Ebre, ho hem dit moltes vegades, no era el desastre que vostès volien explicar, la gerra estava plena, però també deixi'm que li digui una cosa, i també li explicaré amb un exemple literari.

A l'Ebre hem nat, de Sebastià Joan Arbó, que tenia una validesa real –real– al final del franquisme i al principi de la democràcia, allò que explicava Sebastià Joan Arbó era el delta tal com el vam viure molts de nosaltres. Avui hi ha una altra novella, que es diu *La ciutat invisible*, d'Emili Rosales, i parla d'un Sant Carles de

la Ràpita modern, un Sant Carles de la Ràpita ple, un Sant Carles de la Ràpita amb autoestima, un Sant Carles de la Ràpita que ha crescut. Sap qui ho ha fet això, conseller? Com vol que no vegi jo això ple si jo sóc rapitenc, si sóc alcalde de l'Ampolla, allà està l'alcalde d'Amposta, si ho hem fet nosaltres, si en gran part és mèrit de Convergència i Unió que estigui ple, en gran part –en gran part–, també d'altres, però en gran part de Convergència i Unió. Com vol que jo li digui que no hi ha aigua dintre la gerra? Si és la nostra aigua!

Nosaltres, conseller, tenim els peus amb fang del delta; nosaltres hem respirat els trulls de la Terra Alta. Com vol que jo no vegi lo que signifiquen les Terres de l'Ebre? I estic d'acord amb vostè: no fem més victimisme. És un bon compromís. No el fem. Ja era hora –ja era hora–, conseller.

Davant d'això, seguim amb els mateixos problemes. Vostè em diu que sí..., em parla de la reindustrialització i em parla de polígons industrials. Això és el llibre de ruta que fèiem servir a la Delegació de les Terres de l'Ebre. Li ben asseguro que no hi ha ni una sola iniciativa que no estigui aquí, ni una de les que vostès avui porten a terme. Li ben asseguro que no hem avançat absolutament gens del que havíem avançat en aquell moment. I quan jo li dic que a Terres de l'Ebre –que a Terres de l'Ebre– hi ha desil·lusió i desencant, li estic transmetent molt sincerament allò que la gent de Terres de l'Ebre està vivint, allò que la gent de Terres de l'Ebre està sentint.

Jo, conseller, he vingut a fer una interpellació per tal d'aconseguir una cosa que és important, que aquest got mig ple o ple que vostè veu segueixi avançant com avançava, segueixi tirant avant com tirava, segueixi fent allò que necessita. I sap per què li he dit «massa riu»? Jo no en tindrè mai massa, de riu, no en tindrè mai, si en vull més i el vull més viu, el que passa és que aquest riu gran és massa riu per a les forces de la gent de les Terres de l'Ebre, i necessitem la complicitat dels governs i necessitem que els governs s'hi fiquin per tal de fer reequilibri territorial. I sap el que ens passa, conseller? Que veiem els pressupostos d'aquest any i Terres de l'Ebre baixa de pes específic, pugen d'altres parts de Catalunya, però nosaltres, en tant per cent, rebem menys inversió ara que als pressupostos de l'any passat.

Hi ha les xifres, les tinc, ja les discutirem i les discutirem al llarg del pressupost. Són incontrovertibles, menys inversió en tant per cent a Terres de l'Ebre que a d'altres parts de Catalunya. Perdem pes específic. Quant al reequilibri, quan si volem el riu viu, si volem aigua, ponts i territori, necessitem més diners, més inversió i més atenció del Govern de la Generalitat. I això és el que jo avui jo li reclamo. Però sap per què li reclamo amb tanta autoritat moral? Perquè quan nosaltres els dèiem que aquest reequilibri s'estava produint, que la font i el got s'estaven omplint, que el Govern de la Generalitat, que nosaltres com a Convergència i Unió tiràvem endavant i fèiem infraestructures, vostès es dedicaven tot el dia a fer victimisme, tot el dia, i s'oblidaven que vostès tenien responsabilitat a Madrid, perquè van governar tretze anys, no havien fet les infraestructures necessàries, havia sortit el tren de Tortosa i no havia

arribat a l'Aldea, no es parava l'Euromed i, al damunt, vam haver d'aguantar molt seriosament una forta embranzida.

Molt bé, ja ens trobem al mateix al·loc, ja ens hem dit el que ens havíem de dir. Ara, ens havíem de dir allò de «dame pan y dime tonto». És indiferent el que ens diguéssim vostè i jo, conseller, el que és necessari és que hi hagi més inversió a l'Ebre, que compleixin allò que van predicar i que facin allò que van dir, perquè això és el que és necessari. Perquè si no tot Catalunya sabrà que vostès han usat l'Ebre com a punta de llança contra el Govern de la Generalitat i que després se n'han oblidat. I el sentiment de ser un territori *cleenex* no només el tinc jo, de ser un territori d'usar i tirar no només el tinc jo. Comença a ser un sentiment perillós a l'Ebre, perquè no es pot utilitzar la demagògia a un territori per després oblidar-se de les promeses que s'havien fet. Perquè els territoris no són només terra, pedres, rius i coses inertes i patrimoni històric; són gent i persones amb esperances i il·lusions. I avui els reclamem que ens facin i ens portin allò que ens van dir que ens portarien: més ponts i més aigua, conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. El senyor conseller té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, títol de la interpellació del senyor Sancho..., brillant exercici de victimisme del victimisme. I quan un és un victimista redundant, en el fons es tira pedres a la pròpia teulada.

I sap quin és el problema, senyor Sancho? Si entrem en el terreny de la literatura és que el conjunt de les Terres de l'Ebre no són només Sebastià Joan Arbó, referent dels anys cinquanta, o Emili Rosales; és Jesús Montcada i és tot l'Ebre, no només el delta. I, per tant, estem parlant del fang del delta i del fang de Flix. I estem parlant del fang d'una punta al fang de l'altra, de tot un conjunt de qüestions, que no farem ara un concurs de qui ha tingut el coratge d'abordar-les.

L'únic clímax que jo he sabut veure en la seva interpellació, senyor Sancho, és aquest full de ruta tan brillant, que devia tenir totes les previsions a cinquanta anys vista i que no van tenir ni el coratge, ni la capacitat, ni els diners, ni la voluntat política d'executar. I, per tant, escolti, d'acord, fem de necessitat virtut, deixem-nos d'històries i parlem del futur. I si parlem del futur, per exemple, en el terreny que segons vostè no hi ha cap expectativa nova creada, deixi'm dir-li, amb tota claredat, el següent: la Fatarella, inversió feta 1.600.000 euros per la compra de la finca; inversió a fer entre 2006 i 2007, 11 milions d'euros per l'execució del polígon; Móra la Nova, inversió a realitzar el tercer trimestre del 2006 per la realització del polígon, 6,5 milions d'euros; Flix, 2 milions d'euros per desenvolupar les nou hectàrees de sòl industrial; la Sénia, 2.757.000 euros per desenvolupar el polígon industrial; Ulldecona, 1.800.000 euros per desenvolupar el polígon indus-

trial, i a l'Aldea, Logis Aldea, a través de Cimalsa, 17 milions d'euros per desenvolupar el polígon industrial. I només amb això, el joc malabar de les xifres del pressupost pel que fa a les Terres de l'Ebre canviaria les proporcions i ens situaria en un terreny que hauríem de considerar favorable a les Terres de l'Ebre d'un any respecte a l'anterior. I tota la resta, com que vostès es remeten a l'estudi d'un document més prolix, que mai no havia existit en el pressupost, que és l'annex d'inversions, però que vostès, que han sigut uns artistes malabars d'encobrir les inversions, saben que no és la Bíblia del pressupost, perquè hi ha les inversions de finançament específic i perquè hi ha tots els finançaments genèrics que no hi figuren, com són els encàrrecs de projectes, els estudis tècnics, els estudis informatius, que tothom, qualsevol alcalde voldria veure relacionat al seu projecte, en encàrrec de projecte, 1 milió d'euros per a l'encàrrec del projecte del pont de Tortosa. Però això no es posa en el pressupost. Això és una partida genèrica d'encàrrecs d'estudis, entre els quals hi ha el tercer pont sobre l'Ebre a Tortosa. I tota la sèrie de carreteres i infraestructures i actuacions hidràuliques en el delta que li he dit, que vostè, naturalment, és incapaç, per manca de voluntat política o de passió ebrenca –deixi-m'ho dir–, de reconèixer en un pressupost que és ambiciós i que té tots aquests elements.

Però afegiré més coses: 39 milions d'euros per a infraestructures educatives; 24 milions d'euros en el Pla d'infraestructures sanitàries per a les Terres de l'Ebre; millora dels edificis judicials de Tortosa i Gandesa; ampliació de l'edifici judicial de Tortosa; informatització, no feta abans, de tots els jutjats de les Terres de l'Ebre; Parc de Bombers d'Amposta, comissaria de Móra d'Ebre per a l'any 2007; preparació del desplegament per tal de poder-lo executar d'una forma planificada i raonable, i un increment del 100 per cent –del 100 per cent– del Pla únic d'obres i serveis que passa pel quadrienni d'11 milions d'euros a 24 milions d'euros.

De manera que vostè diu: «jo no li parlaré de literatura i no li parlaré de xifres, però després carregaré a fons contra l'actual Govern de la Generalitat», que en dos anys ha planificat i està executant tot allò que figura en coloraines en el seu full de ruta, però no van ser capaçs de fer. Si vostès veiessin que ho fem, estaria bé que ens deixessin passar i aplaudissin.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques ambientals (tram. 300-00995/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques ambientals. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fem aquesta interpellació per parlar sobre una de les problemàtiques ambientals més importants del nostre país, que és la gestió dels residus. Una problemàtica que presenta magnituds importants, a Catalunya es generen de l'ordre de 16 milions de tones anuals en residus, de les quals 4 són de residus municipals, 6 industrials, 6 de residus de la construcció. És un problema d'una gran dimensió, és un problema, a més a més, creixent i és un problema que té una inèrcia difícil de reconduir, de la mateixa manera que en debats recents hem anat veient, quan parlàvem de l'aigua, també que els usos de l'aigua o el malbaratament de l'aigua tenien un component inercial difícil de conduir. O el mateix consum energètic també té un component inercial difícil de conduir. El mateix ens trobem en el cas de residus. Però, en canvi, ens veiem forçats, per una lògica global, per una lògica ambiental que es basa a comptar-ho tot, a comptar tots els efectes i a avaluar els cicles complets de vida dels productes, ens veiem, per tant, empesos a abordar i a resoldre. I és, a més a més, un problema que des d'un punt de vista ciutadà es viu amb molta intensitat, perquè afecta el dia a dia de les persones, perquè la seva gestió ha de comportar la col·laboració de les persones en el dia a dia. De vegades demanant als ciutadans que per al benefici del conjunt de la societat facin un esforç, que és un esforç diari, i que, fins i tot, pot ser molest per determinades rutines personals, però que sense la seva col·laboració, sense la seva complicitat no avançarem.

Aquest gran problema que té aquesta gran inèrcia no és nou, ve de lluny, i el Govern anterior el va afrontar amb un programa de gestió de residus, que tenia les seves virtuts, no les negarem, però que si n'avaluem els resultats, com hem hagut de fer recentment, doncs, veiem que ens vam quedar lluny d'allà on volíem arribar. El 2003, per exemple, teníem l'objectiu de recollir el 40 per cent de la fracció orgànica dels residus municipals, potser un dels cavalls de batalla importants actualment en la gestió de residus, i només vam recollir el 7,7 per cent, és a dir, ens vam quedar a un 19 per cent del compliment de l'objectiu. De la mateixa manera, en la recollida de paper i cartró ens vam quedar a la meitat d'on volíem arribar; en la de vidre, a una mica més de la meitat; en envasos lleugers, en canvi, per sota de la meitat d'on volíem arribar. És a dir, en general, en conjunt, en la gestió de residus municipals, en la recollida selectiva i la valorització material d'aquests residus, ens vam quedar a la meitat d'on volíem arribar.

Per tant, no podem presentar un balanç positiu de la feina feta fins al moment i, per tant, ens veiem en la necessitat de convertir la gestió de residus en una de les principals polítiques ambientals del país. Quin és el problema o quin va ser el problema, quines en van ser les causes, per què ens trobem aquests resultats? Home, si un mira les inversions dedicades, parlen per si soles. Per una banda, ens trobem que tot allò que és tractament del residu, tot allò que és solucionar l'immediat sense abordar el global, sense abordar el conjunt, però que s'ha de solucionar immediatament, perquè no hi ha més remei, a tot això, doncs, més o menys, es van dedicar els recursos que hi havia previstos. És a dir, es va

dedicar el 80 per cent dels recursos previstos en millores d'instal·lacions de valorització o en instal·lacions de deposició controlada, és a dir, abocadors. En canvi, tota aquella inversió, tota aquella despesa, tot aquell abocar recursos en el que fos canviar actituds, afrontar el problema globalment, canviar la realitat en el mitjà i llarg termini, en definitiva, transformar la realitat, transformar un model que ambientalment no és sostenible, en això ens vam quedar molt lluny. Només va dedicar un 10 per cent dels recursos previstos en prevenció, només un 43 per cent en el que és polítiques de comunicació, de conscienciació a la gent que havia de canviar hàbits, i només un 1 per cent, un 1,7 per cent en recerca i desenvolupament.

Per tant, les polítiques que ens hem trobat de gestió de residus pretenien, perquè no hi havia altra solució, resoldre l'immediat, però no afrontaven la transformació de la realitat. A més a més, ens trobem en una situació que la vida útil de diverses instal·lacions estratègiques en la gestió de residus es troben gairebé al final. I aquesta és una problemàtica dura, que cal afrontar immediatament. Ens consta que així es fa, amb diferents canvis. Però, per tant, és una de les realitats que «frapen» més la gestió de residus, que la dificulten més i que exigeixen resposta immediata.

I, en un tema que és complicat, perquè les instal·lacions estratègiques de gestió de residus... Quan dic aquesta frase que potser algunes persones no podrien entendre, el que vol dir són abocadors, abocadors que estan en pobles, abocadors que estan al territori i que són instal·lacions no sempre fàcils d'ubicar i no sempre políticament rendibles. Més aviat, al contrari: són dificultoses d'ubicar i complicades de fer entendre. I, per tant, són instal·lacions que quan s'instal·len, o quan es col·loquen, o quan se situen, o quan es discuteix on han de ser, cal fer-ho des de la legitimitat democràtica, des de la legitimitat del model en conjunt. I, per tant, són instal·lacions que quan en un territori li has de dir: «Mira, a tu, t'ha tocat això», li has de dir carregat de raons, carregat d'arguments, i, per tant, amb molta legitimitat per fer-ho.

I és en aquest sentit que una de les preocupacions del nostre Grup és que quan ens dirigim a territoris que han d'acollir abocadors els puguem dir: «Han d'acollir abocadors, perquè abans hem fet tot el possible –perquè abans hem fet tot el possible– perquè hi hagi el mínim rebuig, i, per tant, a vostès, els tocarà fer un forat al seu paisatge, i possiblement tindran molèsties de camions, però sàpiguen que abans de portar aquest rebuig en aquest abocador hem fet tot el possible perquè aquest rebuig sigui el mínim i el menys contaminant possible».

Hi han experiències pilot en aquest moment funcionant en aquest àmbit. L'objectiu que ha plantejat la seva conselleria és que no hi hagi rebuig o no hi hagi residu que no hagi passat alguna forma de tractament. Hi estem d'acord, hi donem suport, però exigim, o demanem amablement, millor que exigim, com a socis col·laboradors..., però som fermes defensors –som fermes defensors– que aquesta prioritat sigui empesa enèrgicament.

Perquè això sigui així, caldrà tenir en compte com es financen aquestes infraestructures i quina fiscalitat ambiental o ecològica hi ha a l'entorn de la gestió de

residus. Perquè s'han de canviar actituds a l'hora de producció de residus; s'han de canviar actituds a l'hora de gestionar els residus també al nivell municipal, i cal ajudar aquells ajuntaments valents que prenen decisions impopulars, com és posar més contenidors als carrers, que els que, d'alguna manera o altra, hem estat vinculats a la política local sabem que els contenidors als carrers no són massa populars però que són necessaris, que s'han de posar més contenidors als carrers, que cal fer una logística de recollida més complexa per recollir millor i per recollir menys.

Una altra qüestió que cal abordar és la qüestió de la incineració, i com es tracta i com es recull. Nosaltres creiem que quan es parla de residus cal avaluar el cicle complet, cal avaluar el conjunt del cicle del residu o del producte que acaba generant un residu, o del cicle productiu que acaba generant un residu al cicle de consum. I som conscients que en aquest moment, en què hi han instal·lacions que arriben al final de la seva vida útil, el primer que hem de fer és solucionar el problema que tindrem damunt de la taula quan tanquem alguna d'aquestes instal·lacions. Som perfectament conscients que aquesta és la primera prioritat. Però també creiem –també creiem– que, des d'un punt de vista de l'anàlisi global del cicle de vida dels productes, la incineració és la pitjor solució, és una mala solució, perquè no valora el residu, per molt més que es digui a vegades que és una valoració energètica, però nosaltres pensem que això és un eufemisme, perquè no recull tot el valor possible del residu i no incentiva que el residu no es produeixi.

Per tant, entenem que, lligant això amb el que dèiem anteriorment de finançament de les instal·lacions, d'alguna manera, cal que no s'incentivin aquelles solucions que no forcin la mínima producció de residus. És a dir, aquelles que ho posen fàcil perquè es generin residus i no ens obliguen a tots plegats a reduir la producció de residus són males solucions. Però entenem que no es poden canviar de la nit al dia, entenem perfectament que totes les situacions exigeixen una transició, però volem que sigui una transició amb visió política, una transició amb horitzó, una transició que desincentivi la incineració i que incentivi les polítiques valentes de recollida selectiva.

Per això creiem, per exemple, doncs, que ha de costar el mateix portar a incinerar que portar en abocador, i que, en tot cas, els canons sobre l'abocament també, amb el temps, s'hauran d'anar incrementant per finançar aquestes polítiques i millorar les actituds d'ajuntaments i persones en el tractament de residus.

Per tot això, conseller, voldríem saber quin és el capteniment del seu Govern en la gestió de residus; què preveu el Pla d'acció de residus municipals, i en concret què preveu pel que fa a normatives pròpies d'envasos i residus d'envasos, que és un tema que no hem tingut temps de tractar però que tractarem en la segona part; quin pla d'actuacions..., per fixar un escenari temporal on sigui factible anar reduint o anar abandonant el sistema de la incineració; què en pensa, de l'aplicació de canons, i com creu que s'ha d'afrontar el finançament d'aquestes infraestructures.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, el senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo, finalment, ompliré el got, perquè...

(L'orador omple el got d'aigua.)

Bé, coincideixo en l'anàlisi i l'avaluació que ha fet sobre les dades del que havia sigut el compliment del Pla de gestió de residus fins al 2003, del que es desprèn –i no incidiré en les dades, perquè són correctes, les que vostè ha donat, i altres que podríem veure– la necessitat òbvia de procedir a una revisió d'aquest Pla i de formular-ne un com el que ja tenim damunt de la taula i que properament portarem al Govern, i ara n'avançaré algunes línies, per al període 2006-2012.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Efectivament, cal abordar aquest tema. Vostè s'ha espantat de la paraula «exigència». No! –no!–, jo crec que és una exigència, no de vostès ni de cap grup parlamentari: és una exigència social. És cert que un dels temes que més preocupa els nostres conciutadans és el tema de la gestió de residus i que les dades ens indiquen que és un tema en què hi ha molta feina a fer, perquè continuen creixent d'una forma molt considerable, a més en determinades fraccions.

Per anar, doncs, abordant, punt per punt, les seves qüestions finals, no?, quin és el marc d'actuació? Per una part, hi hauria la revisió normativa, que, si li sembla bé, la deixaria per al final, perquè, en definitiva, seria el colofó de tot allò de què parlarem. Jo crec que el tema se centra, des del punt de vista del que ha ocupat la major part de la seva intervenció, en el nou Pla d'acció sobre els residus municipals i com se li posen les bases per a la planificació de les infraestructures i dels models de gestió, acompanyat –vostè no s'hi ha referit més, i, per tant, jo no m'hi referiré– de tot el que seria la gestió dels residus de construcció –si després vol, en la rèplica– i de la gestió dels residus industrials. Però ara ens centrarem, bàsicament, en el tema dels residus domèstics.

El Pla d'acció de residus municipals per al proper període, per una part, és realista, i això ho vull deixar molt clar. És a dir, readaptem els objectius en els diferents àmbits de recollida selectiva, de reducció, de minimització, de recuperació; adaptem allò que realment creiem que fent un esforç es pot assolir. I, com a dada significativa, diríem, aspiraríem que hi hagués una contenció en la generació de residus, que dintre d'aquesta contenció disminuïssin aquells components, diríem, menys profitosos o menys recuperables, com tot el que serien envasos, residus d'envasos i tot el que seria la parafernàlia, que després és més difícil de recuperar. I un objectiu també desitjable que no més enllà d'un terç del conjunt del residu gestionat hagués d'anar finalment a dipòsit, i després parlarem d'això, dels dipòsits dels abocadors.

Això són els grans objectius. Com fer-ho? Primer, amb mesures de prevenció i acció per potenciar el consum sostenible. Vostè ha indicat que aquest és un tema que s'hi havia invertit molt poc, i al qual donem una gran importància. És a dir, s'ha d'incidir, efectivament, en el que és la prevenció. És a dir, amb convenis, que estem molt contents, ja, perquè s'han subscrit un bon nombre de convenis amb el que seria la indústria, el comerç, la distribució, per anar incidint en aquest tema, i, també, amb aquesta línia, treballar, com vostè després diu que apunta per a la rèplica, tot el tema dels envasos, residus dels envasos, de fer-ho d'una forma molt prudent però molt decidida, conjuntament amb tot l'Estat.

Per una altra part, implantació de la recollida selectiva de la fracció orgànica a tots els municipis de Catalunya, amb les línies d'ajut a què després em referiré; incrementar l'eficiència de les recollides selectives de les diferents fraccions, que tota la fracció de resta que queda després de la recollida selectiva en origen, domiciliària, i després, també, del tractament que hi ha en les diferents plantes, sigui tractada per aconseguir l'aprofitament de materials, la seva reducció i la seva biodegradació, és a dir, aconseguir que hi quedi el mínim de matèria orgànica, en la resta; racionalitzar i planificar les instal·lacions des del punt de vista de territorialització, proximitat i eficiència, és a dir, anar a un model territorialitzat, que en aquest moment ja està confegit, i, evidentment, potenciar els aspectes d'investigació i recerca, que també és un tema cabdal, tot el que és el tema de l'ecodisseny, del concepte nou dels productes, dels productes biodegradables, i tots els aspectes de participació, informació, comunicació i sensibilització.

Evidentment, implementar la recollida selectiva en tots els municipis de Catalunya requereix, doncs, que hi hagin moltes ajudes al sector local. És a dir, ja vull avançar aquí, perquè no em voldria descuidar de dir-ho, que aquest Pla, o passa per una gran aliança amb el món local, amb tot el món local, i, si em permet, fins i tot, amb totes les forces polítiques –hem tingut ja ocasió d'expressar-ho des del principi amb reunions amb tots els grups polítics–, o no ens en sortirem. I crec que anem per molt bon camí, eh?, amb totes les dificultats lògiques que hi han d'haver i totes les tensions, però, vull dir, hi ha una gran responsabilitat en tot el món local. Me'n felicito, ens en felicitem tots.

Per això, ens demanen què? Que hi hagin retorns econòmics. L'any 2003 les ajudes als ens locals eren 7.542.000 euros. Actualment, el 2005, han estat 20 milions; el 2006 seran de l'ordre de 22,5 milions. Això, el que serien aportacions directes al pressupost de la Generalitat en ajudes per a tot el que són els programes de minimització, d'instal·lació de contenidors, etcètera, és a dir, accions de tancament d'abocadors, etcètera.

Però, a més, entre l'any 2004 i el 2005 haurem retornat ja 30 milions d'euros al món local del que s'ha recollit amb el cànon, fins ara només el cànon d'abocadors, i va vinculada estretament, aquesta devolució, a aquells que fan la recollida selectiva i als nivells de qualitat.

El Pla sectorial d'infraestructures, que és l'altra peça fonamental, s'ha fet amb concertació amb el món local. Saben que el Pla, que, ho repeteixo, està ja per portar

al Govern, ja s'ha discutit i se n'ha informat favorablement en la reunió d'octubre del Consell d'Administració de l'Agència de Residus de Catalunya, és a dir que el tenim damunt de la taula, és un pla fet des de baix, és un pla que el que fa és recollir pràcticament, en aquest moment, del 90 per cent del territori el que ja són convenis subscrits amb mancomunitats, amb ajuntaments, amb consells comarcals, i que ja tenen nom i cognom i ubicació de les diferents instal·lacions, tipologia, pressupost, etcètera, fins i tot la ubicació dels dipòsits de posició final.

Per tant, hem dividit Catalunya en set grans zones, alhora subdividides en vint-i-vuit subzones, i cadascuna té tot el seu programa, tant d'objectius de recollida amb cadascun dels municipis com de desplegament de l'orgànica, com, posteriorment, de plantes de tractament i de deposició posterior.

Vint convenis acordats i signats, deu convenis en tramitació i un programa d'inversions molt detallat, un pla sectorial 2005-2012 de 942 milions d'euros, exactament 942.636.000 euros, inversió sense IVA desplegada territorialment, i del qual hem fet un gest ja tan significatiu com ha sigut una aportació de 53 milions d'euros plurianual per crear el quart ecoparc de la regió metropolitana de Barcelona, el que en diríem la zona metropolitana de Barcelona, el Llobregat i la zona de la baixa Anoia, més el conjunt de convenis que hem anat subscriuint amb altres territoris.

Respecte al tema, vostè s'hi ha referit i vull també referir-m'hi, de i, al final, què passa amb la fracció resta?, jo demanaria, i ho dic, a més, responsablement, que no parlem més d'abocadors; parlem de dipòsits controlats de residus amb menys del 15 per cent de matèria orgànica, que és el que ens indiquen les directives europees que ha de tenir. No podem portar i no volem portar a cap dipòsit –a cap dipòsit– res que no hagi estat prèviament tractat, triat, reduïda la seva matèria orgànica a menys del 15 per cent, compactat, impermeabilitzat i tractat adequadament, amb les mateixes garanties sanitàries, higièniques i d'impermeabilització que qualsevol altre dipòsit.

Parlem, per tant, de dipòsits distribuïts territorialment –fugim del macroabocador, de qualsevol idea de macroinstal·lació– i gestió territorialitzada vinculada al conjunt de les instal·lacions, que hem dit que, prèviament, permeten aquest tractament, amb finançament que ve de la Generalitat –amb finançament que ve de la Generalitat– i amb una política, vostè també ho preguntava, de cànons, que ja veuran que ja està, en definitiva, en els dos projectes de llei de modificació normativa, tant de la Llei de gestió de residus de Catalunya com del que seria la Llei de finançament..., que, almenys, el Govern, prudentment, en aquest moment, amb l'objectiu d'aplicar les polítiques d'incentivació que vostè assenyalava, el que proposarà serà un tractament encara diferenciats respecte al que es porta a les incineradores del que es porta als abocadors. Això sí: distingirem a mitjà termini aquella fracció que es porta prèviament tractada, que tindrà una reducció, o almenys no tindrà un cànon tan important, com aquell que porti fracció no tractada, no triada, no seleccionada. Aquest és un objectiu.

Efectivament, respecte a la incineració, el que diu el nostre Acord de govern és que en aquest període –i al Pla que presentarem properament ho veuran– no es plantegen noves incineradores. Es tracta, en tot cas, de fer possible que, si aquest Pla de gestió de residus en el futur funciona i s'aconsegueix aquesta reducció, que tot el conjunt de la resta sigui el 33-33 per cent, es poguessin anar progressivament tancant.

Però pel que sí que apostem en el futur –també vull deixar-ho molt clar– és pel compliment de Kyoto en l'aprofitament de la biomassa, dels diferents components de biomassa, complint directives europees que puguin tenir el seu aprofitament energètic. Si traïem molta biomassa de la que ara es tracta conjuntament amb la resta de fraccions, també aconseguirem, en definitiva, les mateixes finalitats aconseguint els objectius de Kyoto en el sentit de reducció d'emissions i donant un tractament a una fracció que, en definitiva, en ser orgànica, acaba creant problemes de metanització, etcètera.

Per tant, la línia, a grans trets, seria aquesta.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Sí, gràcies, senyor conseller. Vostè ha respost les preguntes que li fèiem amb un percentatge molt alt de coincidència amb el que el nostre Grup Parlamentari pensa respecte a gestió de residus, i volia posar l'accent o subratllar alguns aspectes que ens semblen importants; vostè també ho ha fet, però creiem que val la pena de remarcar-los.

El primer és que el problema continua creixent. I canviar inèrcies costa, perquè estem parlant de canviar actituds de persones, però no només actituds de persones, sinó sistemes complexos del teixit productiu, o del consum, o de la comercialització mateixa. Per tant, si volem afrontar aquesta qüestió, és molt important que ens arremanguem en tot el que és el tema de la Llei d'embalatges. I que si ho fem a nivell estatal, doncs, tindrà més efecte que si ho fem a nivell català? Sí. I si ho fem a nivell europeu, encara més.

Però que no ens passi –que no ens passi– que per voler esperar a tenir un efecte més gran passin els anys i no ho anem resolent, perquè un va a qualsevol supermercat, o un observa qualsevol producte de consum, o fins i tot observa les tendències de personalització del consum, o de ficar un valor afegit a partir dels embalatges, i un no té la impressió que anem endavant, sinó que més aviat té la impressió que anem endarrere i que els quilograms de residus per persona que es produeixen anualment van amunt i no van avall. I això no té ni cap lògica econòmica, hi insisteixo, no té lògica econòmica, ni tampoc, per descomptat, té lògica ambiental.

Per tant, en el pacte del Tinell o en l'Acord de govern ja dèiem: «Home!, mireu quin és el marc de renovació del marc normatiu del tema d'embalatges, no descar-

tem avançar, com a catalans, si és que en l'àmbit estatal ens adormim». Entenem que és millor, per una qüestió que les empreses comercialitzen els productes a diferents llocs i per una qüestió de competència, que com més ampli sigui el marc, doncs, és millor, i si és europeu, millor encara, no? Però també entenem que, mentrestant, qui paga la factura són els ajuntaments, com s'ha dit, que el qui paga la factura també és el medi ambient. Per tant, sí que ho fem en el marc més ampli possible, però també que ho fem com més aviat millor.

Un altre element que diu: «El problema dels residus està creixent i té difícil solució, o té una solució més complexa o més de conjunt, més sistèmica, si es vol. És el residu de la construcció». Hem de fer un esforç per augmentar el reciclatge, per exemple, per obtenir àrids i evitar així les activitats extractives d'àrids, que són unes activitats molt necessàries per al sector de la construcció, però molt depredadores del medi, no? Ara, també sabem que l'obtenció d'àrids reciclats té un sostre, i té un sostre que no s'apropa a la demanda de la construcció, ni de lluny, i que, per tant, el canvi real o el canvi que pot realment solucionar la qüestió és un canvi molt més complex, molt més sistèmic, que és passar..., que el sector de la construcció, com en molts països, ha anat evolucionant del que és construcció d'obra nova cap a la rehabilitació. I a partir d'aquí, a partir d'incentivar això..., que això, evidentment, és una qüestió que depassa els àmbits de la política ambiental i que té més a veure amb la política territorial en el seu conjunt o amb la política urbanística en particular.

Vostè ha parlat de la territorialització de les instal·lacions, molt important. Molt important per la lògica ambiental d'aquestes instal·lacions, i molt important per la legitimitat d'aquestes instal·lacions davant dels que les pateixen. Perquè normalment els residus es produeixen, sobretot, en uns llocs –i el que li ho diu és d'una gran ciutat; vull dir que aquí no estic fent localisme, sinó que estic intentant posar un dels problemes seriosos que hi ha en la gestió de residus–, el generem a les grans ciutats i, en canvi, les instal·lacions, les molèsties de les instal·lacions, les paguen a Masquefa, les paguen a Olost, per citar dues poblacions representades en aquesta cambra en aquests instants. Per tant, aquesta territorialització de la gestió dels residus ha de ser un dels principis rectors de la política de gestió de residus del seu Govern.

Ajudes al món local per al tractament de la fracció orgànica: bàsic, bàsic, perquè és... Ho dèiem abans: només hem complert un 7 per cent de l'objectiu que teníem... No, perdó, un 19 per cent; l'objectiu que teníem era un 40; per tant, estem només recuperant un 7 per cent de la fracció orgànica –un 7 per cent de la fracció orgànica–, que és la que té una revalorització més fàcil, més evident, més comú en les nostres històries, en la nostra història, fins i tot, dels hàbits de les persones.

I, finalment, un apunt sobre la incineració. Sí, d'acord, d'acord, estem a favor de l'ús..., que es cremi biomassa, com no podia ser d'una altra manera; a més a més, tant de la biomassa que ve de la fracció orgànica com també biomassa que ve de la gestió forestal. Per tant, creiem que és una qüestió que té moltes possibilitats positives. I també, fins i tot, que estudiem sense dogma-

tismes l'ús i la crema de combustibles derivats de residus, d'acord.

El vicepresident segon

Senyor diputat, sàpiga que el seu temps...

El Sr. Amorós i March

L'última frase, senyor president, li ho prometo. Però gat per llebre, no. Aquí serem molt vigilants, estarem molt alerta. D'acord que es cremi biomassa, però que no es facin servir combustibles derivats de residus com un eufemisme per cremar altres coses.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la rèplica, el conseller de Medi Ambient i Habitatge, l'honorable senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, anant, doncs, als temes que ens han quedat a la primera part de la interpel·lació, efectivament, aquest Parlament va aprovar en el mandat anterior, com una disposició addicional a la Llei respecte al tema de la incineració, un mandat per tal que el Govern formulés una proposta legislativa amb relació al tractament dels envasos i dels residus d'envasos.

Li vull avançar que, aquest text legislatiu que no es va presentar en l'anterior mandat, en aquest moment el tenim redactat; s'ha passat a tots els membres representats en el Consell d'Administració de l'Agència, s'ha passat al Ministeri de Medi Ambient i s'ha passat al conjunt dels sectors, diríem, interessats, a què ara em referiré. I creiem que el correcte –o almenys aquest és el capteniment que com a conjunt de govern mantenen– és que, un cop tenim aquest esborrany d'avantprojecte, és important que en paral·lel endeguem amb el Ministerio de Medio Ambiente, com ja ho estem fent ara, un procés de revisió de la Llei d'envasos a nivell de tot el conjunt de l'Estat, en què l'Agència de Residus de Catalunya està present en les dues meses sectorials creades a nivell de tot l'Estat, fent aportacions importants. Aportacions importants perquè hi hagi una legislació que sigui avalada pel conjunt de l'Estat, pel tema de la unitat de mercat, que sigui avalada pel conjunt dels sectors econòmics que hi intervenen. I aquí estem parlant molt profitosament amb els productors d'envasos, de cara a buscar l'homogeneïtzació, la qualitat i la minimització de l'envàs i la seva recuperabilitat, els envasadors de tota mena de productes, els distribuïdors i els grans i els petits comerços, és a dir, les grans i petites superfícies.

S'està avançant molt, perquè hem donat aquesta tranquil·litat que no farem res que hagi de ser contraproduent per a l'economia de Catalunya, per al comerç de Catalunya i per al bon funcionament, però alhora que serem contundents, valents en l'objectiu de minimització. Tots els sectors econòmics i socials coincideixen en aquest objectiu; el Ministeri també.

Si em permeten, deixarem al consens parlamentari que decidim tots plegats quan creiem –i d'això nosaltres aportarem la informació que calgui–, respecte a si aquesta política, que per ara estem portant bé, amb el Ministeri de Medi Ambient..., diguem: «Fins aquí hem arribat. Hem arribat fins aquí amb els sectors, hem arribat fins aquí amb el Ministeri. Això no avança». Creiem que sí que avançarà el compliment de les directives europees; s'estan adaptant també a nivell de la Unió Europea, s'estan rebaixant certs plantejaments. Per tant, ho farem.

Però, ho repeteixo, confiem molt en els acords voluntaris a què abans m'he referit respecte a l'homogeneïtzació, minimització d'envasos, acords respecte a la distribució, etcètera. Per tant, treballarem conjuntament amb l'àmbit de l'Agència i de la Comissió de Medi Ambient d'aquest Parlament, en què els facilitarem tots els textos legislatius i una informació puntual i molt concreta de com s'estan portant les negociacions a Madrid.

Respecte al tema dels residus de la construcció, efectivament, és un objectiu importantíssim. Ens hem fixat i és molt important assolir un objectiu del 15 per cent l'any 2006, el 15 per cent de tot el conjunt del residu de la construcció a Catalunya –miri que se'n crea, perquè, efectivament, estem en un període de rehabilitacions, reformes urbanes, etcètera–, a partir de l'empresa gestora de runes; que tenim un molt bon instrument amb participació del sector de la construcció, del sector empresarial i del sector públic a través de l'Agència; que està fent una bona tasca. Sap que fa pocs dies signàvem un conveni amb el Port de Barcelona, on s'han recuperat milers i milers de tones de residus de construcció, vint mil tones només de ciment que s'ha utilitzat en la construcció. I s'estableix també, amb la Llei de finançament, la modificació de la Llei de finançament dels residus, el cànon pactat amb el sector que tot allò que vagi a l'abocador que no hagi passat prèviament per un tractament de planta tindrà un cànon de tres euros per tona, per fomentar la implementació de tot el conjunt d'indústria, de veritable indústria, que s'instal·larà sigui en el Port de Barcelona, sigui al voltant d'altres canteres en el territori.

Vull dedicar l'últim minut als temes de què es parlava, tant del tema d'incineració, com el tema de biomassa, com el tema de les instal·lacions. De veritat, no parlem de patir instal·lacions, no hi haurà cap instal·lació que fem a Catalunya sense el seu estudi d'impacte ambiental, el seu estudi de minimització de molèsties, els seus circuits per als camions. Precisament, la utilització de les ecobales permet que els camions hagin de passar a l'hora que interessa que passin, per les carreteres que passin i sense deixar cap molèstia.

I, respecte al tema de la biomassa i de tot el conjunt de materials molestos que poden anar, en aquest moment, a crear molèsties en el territori a què vostè es referia, en el que estem intentant treballar, precisament, és en convenis, com hem fet ja amb diferents sectors industrials de Catalunya, perquè això pugui utilitzar-se com a biomassa, no com a cap tapadora de res, sinó com a compliment estricte que tot allò que està perfectament determinat a nivell europeu, que és biomassa, que és

recuperable ambientalment i que ajuda a complir els objectius de Kyoto es pugui fer, de passada, traient càrrega orgànica de determinades plantes que creen molèstia, fent que es procedeixi a la seva metanització... Perquè no només estem parlant d'incineració: estem parlant també de generació d'energia a través de processos de metanització i de recuperació d'aquests materials.

Per tant, creiem que amb això podem donar plenes garanties que no amagarem res. Ara, també dintre de la campanya de sensibilització a la població, li hem d'explicar què és biomassa en termes tècnics i científics i que, per tant, té tota la legitimitat per a un aprofitament d'aquest tipus que li he dit i que no té res a veure ni amb contaminacions, ni amb dioxines, ni amb tots aquests elements, que està plenament garantit que no es produiran.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00140/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua. Aquesta Moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular, i té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre diputat senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres col·legues, em pertoca presentar la Moció subsegüent a la interpellació que vam debatre fa quinze dies, més o menys, aquí, amb l'honorable conseller, que també ens acompanya, senyor Milà.

Breument –perquè la Moció és molt succinta–, en la interpellació vaig plantejar la situació derivada d'una història que a les comarques gironines ja els pesa. Arran d'una sequera severa que va patir Catalunya als anys cinquanta, el Govern d'aquell temps va decidir autoritzar el transvasament d'aigua del riu Ter a Barcelona; és a dir, concretament, un transvasament que havia d'anar des d'una planta a construir en el seu dia, que es va construir al Pasteral, fins a una planta potabilitzadora que hi ha a la comarca del Vallès, concretament a Cardedeu. Aquest transvasament es va acordar amb unes condicions molt precises. Es disposava que dels cabals totals del riu Ter s'havia de destinar preceptivament un cabal d'1 metre cúbic per segon per a l'abastament de la ciutat de Girona i per a les poblacions de la conca del mateix riu Ter i de la Costa Brava. Un altre cabal mínim –ara en diríem un cabal ecològic– en l'esmentat riu, aigües avall del Pasteral, que doni lloc a Girona a un mínim circulant de 3 metres cúbics per segon. I del sobrant –i del sobrant– es podia destinar fins a un màxim de 8 metres cúbics per segon per a l'abastament de la ciutat de Barcelona.

Doncs, bé, això no s'ha complert mai, que jo sàpiga. Si no és que es produeixen pluges torrencials, el cabal que circula per la ciutat de Girona no arriba quasi mai als 3 metres cúbics per segon. I això ha donat lloc que el Ter, des del Pasteral fins a la seva desembocadura, hagi anat acabant sec. Ha quedat sec el riu, ha quedat seca la conca i han quedat secs tots els aqüífers que hi estan vinculats. Al punt, que em permeto d'afirmar rotundament davant d'aquesta cambra, que el riu Ter, en aquests moments agonitza.

I, per tant, ha arribat el punt en què per evitar la seva defunció definitiva, crec que val la pena demanar, recórrer, acudir a l'únic mecanisme avui vigent per poder-lo salvar. És a dir, la Llei del 59, que autoritzava el transvasament. I, per tant, malgrat pugui semblar surrealista en aquest moment de la història d'aquest país, em pertoca apellar a la Llei 15/1959, d'11 de maig, d'època inequívocament preconstitucional, per tal que es compleixi.

I no consisteix en res més, la Moció d'avui: que es compleixi rigorosament i estrictament la Llei, perquè només així podrem salvar el riu. Els demano, per tant, el suport a aquesta iniciativa, perquè potser encara hi arribarem a temps.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, il·lustres col·legues.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Moció no s'han presentat esmenes. Per tant, correspon ara la fixació de posició per part dels grups parlamentaris i, en primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per fixar la posició té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

(Pausa.)

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí? Ara. Gràcies, senyor president, ho feia per estalviar una mica el temps. Avanço que el nostre posicionament serà favorable, tot i que no ho fem amb una il·lusió especial ni particular. Fixi's quina paradoxa, que hem de demanar el compliment d'una llei de l'any 59. Però sí per dir algunes coses amb relació a la política de l'aigua, que de fet el conseller ja les deu haver sentit més d'una i més de dues vegades per boca del nostre Grup Parlamentari, però no podem deixar d'estar de tornar-ne a deixar constància en aquest tràmit parlamentari.

Home, que haguem d'arribar a demanar –en aquest sentit, doncs, per defensar el Ter en el seu tram final– que es compleixi una llei de l'any 59, és a dir, que es respecti, en certa manera –no estava expressat així, perquè aquests conceptes no estaven formulats així– el que són els cabals de manteniment, ecològics de manteniment en el tram final, ens sembla que és una mica el paradigma, el paradigma de les contradiccions de la política de l'aigua d'aquest Govern, conseller, perquè aquest és un episodi més. És un govern que diu «no als transvasaments», però que transvasa l'aigua del Ter cap a Barcelona i la de l'Ebre cap al Camp de Tarragona;

que ens diu que no falta aigua però ens anuncia tres dessaladores; que ens diu que no vol el país en xarxa per no connectar les xarxes d'abastament en alta però que alhora, quan regula la sequera, utilitza la xarxa Ter - Llobregat d'una manera que els felicitem, molt eficient, i els demanaríem que ho fessin amb una visió de país; que canvia lleis –i això no té a veure directament, potser, amb el tema que ens ocupa, però tangencialment sí–, que canvia lleis amb la raó que són lleis franquistes, com la Llei de pesca continental, dit sigui de passada, que tal dia farà un any que ens en van presentar l'Avantprojecte i encara no ha entrat en aquesta cambra –no ha entrat en aquesta cambra, però tal dia farà un any, en qualsevol cas–; i que, doncs, no ha tocat ni una sola coma d'aquest Reial decret, *franquista donde lo hubiere*, perquè és de l'any 1959.

Des d'una certa desesperança d'haver de dir i reiterar, doncs, les contradiccions que a parer nostre hi han en la política governamental en tots els aspectes que els he enunciat i molts d'altres, doncs, que podríem tenir aquí, manifestar el nostre suport, sobretot per respecte a la gent de Girona, sobretot perquè sembla que quan garantim el subministrament d'aigua a l'entorn metropolità de Barcelona, doncs, això és gratuït. Doncs, que quedi constància una vegada més que això no és «de gratis», que si Barcelona i l'entorn metropolità beu aigua és perquè algú a Girona tanca l'aixeta. I aquest algú té noms i cognoms, i molts anys, i moltes vegades, i cada vegada que hi ha un escenari de sequera, doncs, acaba tancant l'aixeta. I això són els regants del Baix Ter, i això són molts i molts pagesos. I això són molta gent i molts municipis que es veuen directament, com apunta el diputat Micaló amb bon criteri, directament afectats.

Perquè això no passi, nosaltres tenim tota una política alternativa, que no és el cas..., perquè tampoc és el tràmit parlamentari oportú, però seria tan senzill com connectar aquesta xarxa a Europa, com hi tenim connectada la del gas, com, si tot va bé, hi connectarem l'electricitat, mal que li pesi al conseller de Medi Ambient, i com connectem la de carreteres i tantes altres. Per tot l'expressat, nosaltres donarem suport en aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. No sé quin arcàngel deu haver il·luminat avui el senyor Ibarz, perquè se'ns ha convertit en un antitransvasista de pro, no? M'alegro que hagi baixat de la parra, eh?, com em deia vostè l'altre dia.

Miri, el problema de l'aigua és un problema important. Ho vam estar parlant la setmana passada, no?, també, des d'aquesta tribuna. I segur en seguirem parlant durant molt de temps, perquè, bé, és cert, el nostre país no té uns rius que tinguin un cabal molt important, a diferència d'altres rius europeus. Estem en un clima medi-

terrani. La sequera probablement ha posat en evidència que tenim o que estem davant d'un problema gruixut, estructural, si vostès volen. Jo crec que és un problema estructural, perquè el país creix en nombre d'habitants, l'activitat econòmica, doncs, augmenta. Això no vol dir que hàgim de consumir aigua «per un tub», sinó que hem d'introduir processos de racionalització.

Dit això, en aquests moments, que tenim un problema important, estem en un període de sequera..., com tots vostès saben, l'abastament a Girona, a les poblacions de la conca i de la Costa Brava que depenen dels cabals de regulació del Pasteral no han patit cap tipus de restricció ni limitació en els seus usos en aquests mesos, malgrat la situació de sequera extrema que durant els mesos d'estiu aquest país ha tingut, i que encara no la tenim resolta, malgrat hàgim tingut algunes pluges aquests darrers mesos, no? El cabal circulant a Girona, durant aquests mesos, diguem que no ha superat..., o no ha estat inferior del que estava permès en el Decret..., que ha vostè ha parlat, d'un règim d'infausta memòria. I, per tant, escolti, el Departament ha fet les coses correctament, pel que fa referència al riu Ter.

Jo estic d'acord, i també ho vaig dir en la intervenció anterior, que caldrà que aquest país es plantegi, com no pot ser d'altra manera, un retorn de cabals al riu Ter, eh? Aquí ningú ho nega, com també hem d'abordar amb rigor els cabals ecològics en el conjunt dels nostres rius, com també ens hem de plantejar quins són els consums que l'activitat humana que es desenvolupa al nostre país pot suportar o ha de tenir, i com s'han de pagar i fins a quina mesura hem de pagar les infraestructures de captació d'aigua que el país necessita.

A l'anterior debat que es va produir, d'una moció que va presentar el Grup de Convergència i Unió –en què el conseller Milà no ens acompanyava, aquell dia–, jo vaig fer referència a la seva intervenció, i aprofitant que avui segueix aquest debat ho torno a dir. El conseller Milà ens va convidar en aquella interpel·lació que li va fer el diputat, l'honorable diputat de Convergència i Unió, senyor Ramon Espadaler, el conseller Milà acabava la seva intervenció dient que estem davant d'un problema important del país. Va fer una diagnosi, que podem..., poden estar-hi d'acord o no..., en línies generals el meu Grup Parlamentari hi està d'acord. Probablement en algunes coses posaríem algun altre èmfasi...

Però ens va convidar a tots plegats a debatre en profunditat i amb serenitat aquest problema, el problema de l'aigua, que és un problema important del país. I quan va fer aquesta afirmació jo entenc que no la feia gratuïtament, sinó convidant els partits polítics representats avui en aquesta cambra i que representem els ciutadans i ciutadanes del país, a discutir i a debatre i a arribar a acords entre aquells que avui formem Govern i aquells que legítimament aspiren algun dia –espero que molt lluny...– a tornar a ser Govern d'aquest país.

Però com que en el Ter s'estan fent bé les coses, li rebutjarem la Moció, tenint en compte que estem oberts a debatre en profunditat el problema de l'aigua a Catalunya.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Carrillo, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. Carrillo i Giral

Senyor president, honorable conseller, senyores i senyors diputats. Amb relació a la Moció del senyor Ibarz, voldria dir que es plantegen dues qüestions. Una que fa referència a una situació conjuntural, en el marc d'una sequera que estem patint. I una altra que va molt més enllà, com s'ha estat esmentant en les intervencions que m'han precedit, una qüestió de fons que afectaria el que seria la política de l'aigua. En varem parlar fa quinze dies, suposo que en tornarem a parlar, tindrem ocasió de tornar-ne a parlar en aquest Parlament. I sortosament serà així.

La Llei del 1959 a què vostè feia referència, com també ens ha explicat molt bé, obeïa a una sequera molt estricta que hi va haver en aquella dècada. Potser la d'aquest any no ha arribat a aquells nivells, però podria acostar-s'hi, ens podria aportar una mica una idea de proximitat en aquella situació. I el país, en aquell moment, el Govern del país va decidir, doncs, aplicar aquesta Llei del 59, amb la condició que el cabal del Ter..., els cabals del Ter regulats a través dels pantans de Sau i Susqueda destinessin un màxim de 8 metres cúbics d'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona i a la mateixa ciutat de Barcelona, i amb el condicionant que preferentment es destinés un cabal a tres coses molt concretes: 1 metre cúbic per segon per abastir la ciutat de Girona, les poblacions de la conca i la Costa Brava –aquesta seria la qüestió més important. En segon lloc, i més avall del Pasteral, que l'aigua circulant a Girona fos de 3 metres cúbics per segon, com ens ha explicat vostè molt bé. I en tercer lloc, que el cabal necessari per al reg es donés, perquè els regants, doncs, poguessin fer les tasques de reg.

Què és el que passa avui? Quant a l'abastament de Girona, les poblacions de la conca i la Costa Brava, les informacions que tenim és que aquest any no hi ha hagut restriccions, malgrat la situació de sequera. És a dir, es pot dir, es pot fer una mica d'alarmisme, doncs, dient que hi ha hagut restriccions, però aquesta no ha estat la situació. Hi ha hagut els mateixos avisos de contenció que s'han fet arreu del país. La gent, doncs, ha mesurat el seu consum, com ho ha fet en general la gent de Catalunya, tot i que hi ha hagut un augment important de població a la zona dels voltants de Girona i de la Costa Brava, cosa que val la pena tenir en compte. Per tant, l'abastament no ha patit restriccions.

Pel que fa al cabal del riu al seu pas per Girona, la informació de què disposem ens diu que durant el 2005 s'ha mantingut els 3 metres cúbics per segon, excepte el mes de setembre, en el qual, degut a la sequera estricta, ha arribat als 2,5 metres cúbics per segon. La contenció de cabals ha estat feta amb aplicació de les mesures restrictives per a la sequera. Per tant, és perfectament comprensible que en aquesta situació extraordinària en què ens trobem el riu, el cabal del riu hagi patit una contenció de cabal.

El reg agrícola, evidentment, potser també hauria hagut de patir una restricció més gran de la que ha tingut, però, afortunadament, s'ha pogut consensuar amb les comunitats de regants i s'ha comptat amb la seva col·laboració per poder disposar del reg necessari i, alhora, que poguessin fer les seves tasques habituals agrícoles, no?, agràries.

És clar, tot aquest tema, com dèiem al principi, s'emmarca dintre d'una qüestió general, que és la política de l'aigua. En la intervenció de fa quinze dies, dèiem que caldria anar parlant, perquè el futur passa per aquí, de la sostenibilitat. Aquest és un concepte que potser avui sembla que no vingui al cas, però és que, en definitiva, parlem d'això, parlem avui d'aquest problema com a conseqüència d'una època «desarrollista» en què tota l'activitat productiva i tota l'activitat urbanística es va desplaçar cap a unes zones..., que el que es va fer és portar l'aigua cap a aquestes zones. Si avui continuéssim aquesta política d'anar traslladant l'aigua d'allà on la tenim, d'allà on és, per exemple del Roine o de les Terres de l'Ebre, i la transportéssim cap a l'àrea metropolitana, cap a les zones properes a Barcelona, evidentment l'únic que faríem és afavorir un major desenvolupament d'aquestes zones, i aquest no és el criteri del Govern actual de la Generalitat, i espero que en un futur pròxim tampoc ho sigui d'aquelles forces polítiques que avui tenen en els seus programes el concepte de sostenibilitat però que, a l'hora de la pràctica, en les seves polítiques no han dut a terme accions que afavorissin aquest concepte.

La sostenibilitat és administrar l'aigua que tenim allà on la tenim, és reutilitzar, és estalviar, i, sobretot, és afavorir una educació ambiental generalitzada en tots els àmbits de la ciutadania perquè l'estalvi, perquè la reutilització i perquè l'administració de l'aigua sigui un fet concret.

Em remetria, doncs, també a les paraules que es varen dir en la intervenció de fa quinze dies i que també varen ser recollides pel conseller Milà en el sentit, doncs, que intentéssim arribar a un consens, sobre aquestes bases, entre les diferents forces polítiques, perquè el problema de l'aigua, senyor Ibarz, i vostè ho sap i comparteix aquest criteri amb mi, és absolutament transversal i ens afecta a tots.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font per fixar posició pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Fa gràcia veure un diputat del Grup Popular fent veure que s'ha tornat ecologista i parlant de l'agonia del Ter, quan, fent una mica de memòria, i no s'ha d'anar pas gaire lluny, quan des del nostre Grup o des de grups ecologistes s'alertava que no tractàvem bé els rius i que s'havien de fer esforços des de la indústria i des dels usos de l'aigua, se'ns acusava que volíem ensorrar l'economia, per exemple, no?

I, en canvi, doncs, en aquests moments, vostè fa veure que el preocupa una agonia d'un riu que, en realitat, no agonitza, o que, en tot cas, està més bé que no pas estava quan vostès s'oposaven a determinades mesures.

(El president es reincorpora al seu lloc).

No lliga gens ni mica, aquest posicionament, amb un grup que, precisament, doncs, volia fer un transvasament més monstruós que el que hi ha en el Ter, sobre tot perquè està planificat, aquest transvasament que volien fer vostès, en una altra època que no és l'època franquista del *desarrollo*, com és el transvasament de l'Ebre, no? És una mica incoherent. Plantegi-s'ho. Si més no, des del meu punt de vista, no ho és una mica, sinó que ho és molt.

Un altre element, que ja li'n va parlar el conseller l'altre dia quan va intervenir, és que sorprèn que vostè parli d'això, d'agonia d'un riu, que vol dir que estem en la situació ja final, quan, precisament, els estudis científics –i em sembla que va ser en la seva interpellació, si no m'equivoco, quan li va posar exemples d'estudis que s'han fet– demostren precisament que el riu Ter millora la seva qualitat..., l'ecosistema del riu Ter. I això, senyor Espadaler –el mateix conseller o jo mateixa ho hem reconegut altres vegades–, no és mèrit del tripartit; fa molt temps que es fan coses perquè el riu Ter estigui millor que no estava anys enrere.

I precisament per això, senyor Espadaler, em sorprèn moltíssim que vostè digui que donarà suport a aquesta Moció. No ho entenem. Quan vostè fa dos anys i escaig era conseller de Medi Ambient, vol dir que en aquell moment hauria donat suport a aquesta Moció? Hauria donat la raó al senyor Ibarz? Tant han canviat les coses com perquè en dos anys i mig canviï el posicionament d'aquesta manera?

Bé, nosaltres entenem que aquesta Moció, doncs, no té cap sentit que hi donem suport, entre altres coses perquè actualment, i ho han dit els companys socialistes i d'Esquerra Republicana, des de l'Agència Catalana de l'Aigua es porta a terme una política de prioritats en els usos de l'aigua que té una lògica basada en la nova cultura de l'aigua i que, precisament, el que pretén és que en els rius hi vagin uns cabals mínims. I això és el que fins ara no es feia. I ara que es fa, doncs, vostè és quan s'escandalitza. Nova incoherència, almenys al nostre entendre.

Nosaltres veiem que, precisament, davant d'un recurs escàs com és el de l'aigua, el que s'ha de fer en cada situació és analitzar per què la volem, quins usos volem fer d'aquesta aigua, i no es poden fer sempre unes fórmules matemàtiques. En alguns casos, doncs, ja està bé, però hi han vegades que s'ha de valorar en el conjunt dels usuaris, en el conjunt de les entitats afectades. I, precisament, en el cas de què vostè parla dels regants de la zona del baix Ter, doncs, ens consta que s'hi ha parlat, que aquestes comunitats de regants concessionàries han respost amb una col·laboració i amb una gestió del tot positiva i que, per tant, són respectuosos amb aquests acords, i alliberaran uns determinats cabals per tal que, precisament, doncs, el Ter continuï viu, amb les limitacions que té un any de sequera.

I, per tant, nosaltres rebutjarem aquesta Moció presentada pel Grup Popular.

Moltes gràcies.

El president

Cridem a votació. Senyor diputat, demana la paraula?

El Sr. Ibarz i Casadevall

Per una contradicció de l'illustre senyor Jordi Terrades, no?

El president

Té un minut.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Benvolgut amic, jo no m'he convertit en antitransvasista, ni el meu Grup tampoc. És a dir, no sé d'on ho ha tret. Nosaltres pensem, a diferència del tripartit, que la gestió de l'aigua s'ha de contemplar d'una manera global i s'han de portar els recursos d'allà on siguin. En el cas concret del Ter, no he dit en cap moment que no s'hagi de transvasar l'aigua. Jo dic que l'aigua que es transvasi no ha de ser mai en perjudici del riu.

Res més. Moltes gràcies.

(Pausa llarga).

El president

Posem, doncs, a votació la Moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya sobre la política de l'aigua.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de pesca (tram. 302-00141/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de pesca, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per exposar-la l'excel·lentíssim senyor Joan Maria Roig.

El Sr. Roig i Grau

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, presentem aquesta Moció, conseqüència de la interpellació sobre la pesca, amb una constatació: la crisi del sector pesquer, ni de bon tros, s'ha acabat, ni és una crisi conjuntural, i, sobretot, existeix un creixent desànim entre els nostres pescadors sobre les seves possibilitats en el futur més immediat.

El problema del gasoil no s'ha tancat amb un acord que hagi convençut els pescadors. S'ha tancat per fatiga, per cansament, per la impossibilitat de mantenir una vaga que els destrossa lentament a ells i a les seves famílies.

El conseller Siurana diu que les protestes dels pescadors són exagerades. S'equivoca rotundament. I no vull fer cap valoració més del posicionament del conseller,

precisament en benefici de l'acord que desitjaria que es pogués produir avui.

Els pescadors, els pescadors de Catalunya, avui pateixen molt. Els pescadors de Barcelona discrepen dels acords signats a Madrid i demanen la dimissió de tots els directius de la Federació; les dones dels pescadors de Sant Carles es manifesten en suport al sector, amb el recolzament de comerciants i societat civil. Com es pot dir que no existix problema dintre de la pesca catalana si els mateixos presidents de les federacions territorials amenacen amb dimitir?

Senyores i senyors diputats, convergència i Unió va exposar en la interpellació que el sector pesquer de Catalunya, més enllà del problema, greu problema del cost del gasoil, necessita confiança, necessita diàleg, i, d'una forma especial, mesures estructurals que donin resposta a les seues necessitats. I això és el que venim a oferir amb la nostra Moció, que esperem que sigui recolzada per tota la cambra. En aquest sentit, vull agrair la voluntat d'arribar a acords del senyor Donaire, que es concretarà en unes transaccions i en una acceptació de tota una sèrie d'esmenes que s'han produït.

S'han presentat, efectivament, una sèrie d'esmenes a la Moció. Deixeu-me que comenci amb una esmena del Partit Popular, que ha presentat el Partit Popular. Ja ho he dit al seu portaveu, el senyor Joan Bertomeu: estem d'acord en la proposta; és més, hi hem d'estar d'acord, perquè és una resolució del Parlament que va ser aprovada per unanimitat, i, per tant, el que vostès proposen en l'esmena a la Moció pareix que sigui obvi; però, hi insisteixo, estem d'acord; però no li acceptarem, avui, aquesta esmena, i no la hi acceptarem perquè no està dintre del context del que plantegem. Vostès demanen que el sector pesquer pugui incorporar aspectes de la pesca esportiva. Nosaltres hi estem absolutament d'acord, però em sembla que en estos moments hem de parlar dels problemes estructurals del sector. Queda clar que, en tot cas, estem d'acord en aquesta proposta.

Deixeu-me que plantege i que explique quin és el nostre posicionament amb relació a la Moció i amb relació a les diferents esmenes que s'han presentat. Nosaltres acceptarem les esmenes 1, 2 i 3 que ha presentat el tripartit. Estem d'acord a arribar a transaccions, que les he fet arribar ja al president, pel que fa referència als punts 4, 5, 6 i 8 de la Moció, i ara explicaré que no estem d'acord i que no hem pogut arribar a un acord, que ho lamento, pel que fa referència al punt 7.

U. Necessitem una llei de pesca catalana. Hi estem absolutament d'acord. Simplement, hem arribat a un acord perquè aquell termini que nosaltres proposàvem, que era de sis mesos, poguéssim fixar-ho en tot l'exercici de l'any proper, del 2006.

Necessitem una normativa europea mediterrània que vetlle per la continuació de la nostra pesca, pesca que té unes característiques, que cada dia surt de port i que cada dia torna a port. Hem de vetllar perquè aquests acords en la pesca mediterrània donen resposta al que necessita el nostre sector, pel que fa referència a xarxes a la deriva, pel que fa referència a diferents aspectes.

Hem arribat a acords pel que fa referència a les ajudes al sector pel tema del gasoil; hem demanat de requerir

a l'Estat espanyol que es cree, que es potencie un gasoil de tipus professional.

I, finalment, demanem al Departament mecanismes, «aprofundir», en diríem ara. En estos moments no té massa importància el lèxic; lo que té importància és la constatació que el sector pesquer té uns problemes i que tots plegats, lògicament amb lo Govern al davant, volem donar solucions a això.

I no hem pogut arribar a un acord en un tema que a nosaltres ens preocupa. Jo estic d'acord, senyor Donaire, fins i tot que el redactat de la nostra proposta pot xocar des del punt de vista fins i tot jurídic: demanar que s'anul·len aquelles sancions, aquelles denúncies que s'han fet. Jo li proposava una altra proposta: no parlem d'«anul·lar» perquè possiblement no ho podem demanar; parlem de «retirada». Però fixe-s'hi, és igual lo que demanem. En lo que hem d'estar d'acord és que aquí hi ha un problema...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Roig i Grau

...hi ha un problema del sector pesquer, que es va manifestar en un moment determinat, i lo que no es pot fer és que ara recaiguen sobre aquest sector més càrregues que les que produïx la situació crítica que té el mateix sector.

Per tant, aquestes són les nostres propostes, i vostès ja veuen, senyores i senyors diputats, que aquesta Moció està feta amb la voluntat de col·laborar amb el Govern en la resolució dels problemes de la pesca. Ens complauria molt...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Roig i Grau

...i pareix que així serà, que poguéssim arribar –sí, senyor president, acabo immediatament– a un acord per a donar resposta a les necessitats, hi insisteixo, del sector. Rebutjar aquesta proposta, que fem amb tota la bona voluntat del món, avui seria un error, i jo crec que això no es confirmarà.

Gràcies, senyor president, per la seua benevolència, senyores i senyors diputats.

El president

Han presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari Socialistes. Té, en primer lloc, la paraula el senyor Joan Bertomeu, del Grup Parlamentari del Partit Popular.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, podríem caure en la temptació de pensar que la interpellació presentada la passada setmana davant del senyor conseller, igual que la Moció que estem debatent,

és oportunista pel moment que està passant lo sector de la pesca a Catalunya; moments molt crítics i amb un immens pessimisme entre els pescadors, que estan perdent la confiança en lo Govern.

Però la realitat no és aquesta. S'ha de recordar que des de principi de legislatura hem anat fent propostes per donar alternatives al sector pesquer; alternatives que tenien per resposta un gran discurs del Govern del tripartit, discurs que incloïa la promesa de la nova Llei de pesca catalana; discurs igual de la Presidència del Govern com de la conselleria. Semblava que se donaria la solució total als problemes del sector, quan la realitat és que cada dia los problemes han anat en augment i no hi han propostes de futur. I per agreujar la situació tenim l'augment del preu del gasoil.

La passada setmana se va celebrar el Congrés de la Pesca Marítima a Catalunya, un congrés celebrat, crec, en un moment molt oportú i en el qual vàrem poder comprovar com lo sector hi va participar amb un gran interès, a pesar dels moments crítics que creua. I aquest fet demostra la bona voluntat dels pescadors per buscar, juntament amb l'Administració, les solucions als seus problemes, i que demostrin que per la seua part el que volen és ser escoltats. I les seues accions de força dels darrers dies eren motius justificats de supervivència.

Per tant, i des d'aquest punt de vista, té tot lo sentit lògic el punt número 7 de la Moció de Convergència i Unió, referent a portar a terme les gestions oportunes per tal de no generar una càrrega financera als pescadors per defensar els seus interessos los dies de la vaga.

També en aquest Congrés, potser podríem dir que es dóna resposta al punt número 8 de la Moció presentada per CiU, de millorar les relacions amb lo sector pesquer. Però tots som conscients que no és així; existeixen discrepàncies entre el sector i l'Administració, que ha de solucionar.

Són moltes les propostes que el sector ha fet al llarg dels últims mesos, reclamant subvencions –reembors de tarifes de desembarcament de peix; regulació d'entrada de peix de fora d'Espanya; bonificació d'IRPF; reprogramació dels fons de l'IFOP i de fons extraordinaris; bonificació temporal de les quotes de la Seguretat Social, etcètera–, i que, a part de bones intencions, no han rebut una resposta positiva, i s'ha arribat a l'extrem de generar-se discrepàncies entre les confraries, la Federació Provincial i la Federació Catalana de Confraries.

I, d'alguna manera, totes aquestes reivindicacions portades a terme al llarg dels darrers mesos, que coincideixen amb el Govern del tripartit, són les que avui es presenten en aquesta Moció, per a fixar los terminis de compliment d'aquests compromisos assumits verbalment, i a què el Grup Parlamentari Popular de Catalunya els donarem recolzament.

Com també esperem, a part del que ha manifestat lo senyor Roig, que per part de la resta de grups parlamentaris nos acceptin l'esmena d'adhesió del punt número 9, on demanem donar compliment –donar compliment– a la Resolució 170/VII d'aquest Parlament, del 20 de desembre de 2004, en virtut de la qual s'insta el Govern a negociar amb lo Govern de l'Estat los canvis norma-

tius necessaris per a regular lo tipus de vaixells i d'arts que poden ser objecte de modificació per a fer compatible l'activitat extractiva pesquera amb el turisme.

Al Congrés de Pesca Marítima de Catalunya se va apuntar una vegada més des del sector aquesta necessitat, ja que fa molt de temps que l'estan reivindicant. Tots els ports pesquers tenen una accessibilitat de turisme molt important, que fan una demanda a la pesca de poder participar en aquestes jornades de pesca professional i viure-ho, igual que tenim en l'agricultura lo turisme rural. Doncs, hauríem d'aplicar el turisme a les embarcacions.

Com tots vostès deuen recordar, lo Grup Parlamentari Popular de Catalunya, ara fa un any, vam presentar aquesta Proposició no de llei, que va ser aprovada per part de tots los grups parlamentaris, coincidint en la importància que podia suposar per al sector poder disposar d'uns ingressos addicionals i que en un futur poden ser molt importants.

De les conclusions que vàrem treure al Congrés, entre les principals se proposava la reducció de la flota pesquera, que segons manifestacions del director general de Pesca s'ha de fer des de la voluntarietat dels pescadors per canviar de faena. Per tant, s'han de buscar alternatives, i l'esmena que presentem lo Partit Popular pot ajudar a donar alternatives, sense necessitat d'abandonar l'activitat pesquera.

Per tot l'exposat, lo Grup Parlamentari Popular donarem recolzament a la Moció i esperem que se'ns accepti la nostra esmena per tal de proposar solucions viables a la crisi del sector pesquer de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, a mi em sembla que aquesta cambra, pel que fa referència a la pesca, podem compartir un principi i podem compartir un diagnòstic. El principi és que la pesca és un sector estructural de l'economia, de la cultura i de la societat del litoral; jo que visc a la Costa Brava, no me la puc imaginar sense llaguts o sense teranyines. El diagnòstic que probablement també compartirem és que la pesca, efectivament, viu una crisi estructural, una crisi que ve de llarg i que té problemes profunds. I vull aprofitar aquest faristol per dir que aquesta crisi afecta tots els elements del sector, però especialment, d'una manera molt notable, afecta el seu esglao més baix, que són els pescadors. Les condicions de treball, de vida, dels nostres pescadors són avui, en alguns casos, intolerables i mereixen una acció urgent.

Per això, perquè compartim el principi i perquè compartim el diagnòstic, el nostre Grup Parlamentari dóna suport a les accions que porta a terme la Direcció General de Pesca; dóna suport al Congrés de Pesca Marítima, que aquí s'ha esmentat, dóna suport a l'aposta per la investigació, per exemple –i ho cito només com a

exemple— l'estudi sobre l'evolució de la garroina a la Costa Brava nord; dóna suport a les accions en l'àmbit de la comercialització; dóna suport a la millora de les infraestructures, com la proposta de la Llotja de Barcelona, o dóna suport als ajuts, com els 1,2 milions d'euros, senyor Bertomeu, que la Direcció General ha donat al sector—Catalunya és l'única comunitat autònoma que ha complementat l'ajut que ha fet l'Estat al gasoil amb un ajut complementari.

I també perquè compartim el principi i compartim el diagnòstic agraïm la predisposició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, de la seva proposta, i la predisposició de l'il·lustre senyor Roig, al qual vull agrair la seva predisposició al consens, al diàleg i a arribar a un acord que ens ha satisfet—diguem-ho així—en el 90 per cent.

Efectivament, Catalunya necessita una llei de pesca, que s'ha d'acabar substantivant durant l'any 2006. Efectivament, Catalunya ha de treballar perquè les iniciatives en l'àmbit estatal, com el Reglament de pesca mediterrània—que ja li anuncio que probablement la setmana que ve ja estarà aprovat—, com les iniciatives del Fons estructural de pesca europeu, afavoreixin el sector pesquer català, i també en la línia que les ajudes vagin a afavorir o a minvar els problemes estructurals que té el sector, no només el gasoil, però també, efectivament, el gasoil. I, per tant, les propostes transaccionals que vostè fa em semblen oportunes. I també agraïm que accepti alguna de les esmenes que nosaltres li proposem.

Vull aprofitar també aquest faristol per anunciar que el nostre Grup Parlamentari vol, en el context del debat que avui iniciem, donar un impuls decidit a la Comissió d'Estudi de Pesca. Entenem que aquí, efectivament, hi ha un problema estructural que mereix un estudi aprofundit, i a partir d'aquest moment iniciarem una sèrie de mesures parlamentàries per tal que aquesta Comissió d'Estudi doni llum a uns problemes que ja anuncio que no seran de fàcil resolució.

Com ha anunciat l'il·lustre diputat, no hem arribat a un acord en un punt molt concret. No hem arribat a aquest acord, senyor Roig, com vostè ha dit, perquè no hem trobat la fórmula que faci que aquest Parlament aprovi un redactat que seria il·legal, que no tindria validesa legal. Tot i que nosaltres també emplacem el Govern que intenti fer el màxim possible per intercedir en la situació que s'ha generat, no pensem que això pugui tenir una redacció tal com vostès la plantejaven, tot i que em sembla que en l'esperit sí que coincidim.

El que sí que lamento és que em temo que, de la mateixa manera que estem veient en la política de Madrid, mentre que en aquesta cambra estem trobant un consens en problemes importants, com és el de la pesca, d'una forma general—no només el tripartit, sinó també el Grup Parlamentari de Convergència i Unió—, en aquesta ocasió, una vegada més, el Grup Parlamentari del Partit Popular sembla que s'alinea al marge i no recolza les iniciatives que aquí plantejem. Ho lamento. Espero i el convido que se sumi a aquest consens que des d'aquest faristol plantejo obertament.

Només li vull dir, de la mateixa manera que ha dit l'il·lustre diputat senyor Roig, que nosaltres tampoc donarem suport a l'esmena que vostè ha presentat, perquè no té sentit. Això és un acord que ja s'ha aprovat en aquest Parlament, i seria absolutament redundant. Simplement per aquesta qüestió, lamentant-ho molt, doncs no li donarem suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Poden intervenir ara, per fixar posició, els diversos grups parlamentaris que no ho han fet. En primer lloc, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Jordi Castells.

El Sr. Castells i Guasch

Sí, honorable president... En la meua pregunta formulada al conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca la setmana passada, expressava la meua preocupació i la del meu Grup Parlamentari per un sector com el de la pesca, que no per petit, en el seu conjunt, no deixa de ser estratègic al nostre país, a casa nostra. Aquesta preocupació, ja l'havia fet anteriorment al Congrés dels Diputats el Grup d'Esquerra Republicana per mitjà d'una moció que recull molts dels aspectes que avui aquí posarem a votació amb aquesta Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió, que va merèixer la unanimitat de tots els grups de la cambra de diputats. Per tant, tot i que alguns punts seran reiteratius, no deixarem de donar-li suport.

Cal valorar, doncs, tot aquest esforç de transacció que han fet els grups de la cambra per presentar-se davant del sector amb unes propostes unitàries. Crec que el sector s'ho mereix, i és responsabilitat d'aquesta cambra intentar el màxim d'unanimitat en un sector que està sotmès a una sèrie de vicissituds, diguem-ne, de caire negatiu en la seva activitat econòmica.

El sector de la pesca veu amb dificultats de poder repercutir uns costos als preus obtinguts a les llotges per un sistema de subhasta a la baixa, i, d'això, tots en som conscients. Com deia en l'últim ple, la diferència entre el preu pagat a llotja i el preu que acaba pagant el consumidor final és bastant ampli i no afavoreix, diguem-ne, l'activitat pesquera, sinó que se'n veuen beneficiats altres estaments intermediaris d'entremig.

Aquests problemes, a més a més, es veuen agreujats per un aflorament al mercat del mateix producte d'altres captures, d'altres zones que, via Unió Europea, a vegades arriben a casa nostra, però de procedència que..., controls sanitaris difícils de fer, etcètera, no sé si..., i també controls fronterers, que no està a l'abast del Govern de Catalunya, però sí que aquest producte arriba al mercat i encara incideix sobre aquestes captures de la nostra costa. Cal, doncs, que sapiguem entre tots aprofitar les potencialitats d'aquest producte que tenim proper a casa nostra, que són aquests valors afegits, que per ser un producte fresc que arriba al consumidor l'hem de valorar en la seva justa mesura.

Cal, doncs, una tasca de conscienciació al consumidor, una conscienciació que patim una mica en tot el sector primari de casa nostra, que a vegades no valorem prou els productes que aquest sector ofereix a casa nostra, i ens hi trobem amb el vi, ens hi trobem amb la fruita dolça i també amb el peix que produeix l'activitat dels pescadors, que té aquesta virtualitat de la proximitat. Per tant, aquí cal una conscienciació del consumidor final. És clar, això, aquesta conscienciació no és una qüestió que ens trobem ara damunt de la taula, algú té alguna responsabilitat d'haver arribat fins aquí, no?, algú ha governat aquí i algú ha governat a Madrid aquests últims temps, per tant, aquesta feina crec que ens hauria pertocat fer-la també ja bastant temps abans.

Cal també ajudar el sector a buscar solucions comercials modernes que permetin estrènyer aquest diferencial de cost dels preus que se'ls paga al preu que arriba al mercat; aquí sí que crec que és fonamental, no solament aquí sinó a tot el sector primari. Diguem que és un fet insòlit que hi ha menys captures i en canvi els preus no pugen per al pescador, sinó al contrari, es veuen, si més no..., bé, que no pugen, no?, i els costos sí.

No podem donar suport, per altra banda, al punt setè d'aquesta Moció perquè considerem... El que sí que té tot el nostre suport és el director general de Pesca perquè empengui totes aquelles mesures que pugui pal·liar, si hi ha algun dany o algú s'acarnissa amb algunes sancions envers els pescadors, no?, tindrà tot el nostre suport perquè pugui fer de mediador.

I també el tema del punt novè, del Partit Popular, tampoc..., jo crec que és reiteratiu i aquest sí que ja hi vam prendre resolucions i aquest és sobrer. Per tant, donarem suport a tota la resta de punts, a tota la transacció i repeteixo que tot i ser un sector petit, com deia molt bé el diputat socialista, no ens imaginem una costa sense aquesta activitat i com a productors d'aliments per a la nostra societat també el considerem un sector estratègic de casa nostra. Per tant, donarem suport a aquesta Moció, per portar polítiques positives a aquest sector.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el fet que avui tractem de la pesca aquí, i que, de fet, la pesca i les reivindicacions del sector pesquer, doncs, hagin estat d'actualitat els darrers dies, està clar que ha sigut per una qüestió puntual, com és el preu del gasoil, però que, evidentment, s'han d'analitzar molts altres aspectes de quina és la realitat de la pesca, no només aquí a Catalunya, sinó al nostre país, a Europa i al món en general. Jo crec que faríem un flac favor al mateix sector i a la societat catalana si féssim una anàlisi excessivament restringida de la situació.

El senyor Donaire ha dit que coincidíem en la diagnosi. I és cert, coincidim en la diagnosi que ha fet ell, però jo crec que es pot fer encara més àmplia, aquesta diag-

nosi, que probablement, si ell mateix hagués disposat de més temps, l'hauria fet perfectament. I que jo crec que tenint en compte que ja s'han anat donant molts arguments per defensar els punts de la Moció en la qual ja hi ha un consens, doncs, aprofitaré ja que sóc la darrera d'intervenir per, precisament, fer aquesta valoració que va una miqueta més enllà del que han anat dient la resta de diputats que han intervingut.

Perquè és clar que no tot és el preu del gasoil, és clar que ja fa molt temps quan s'analitza la situació de la pesca es veu que hi ha un greu, un sever procés de congestió, que cada vegada a pesar que els vaixells són més potents i van cada vegada més lluny i són més sofisticats, doncs, la captura va minvant, que fins i tot hi ha alguns caladors que s'han de tancar perquè ha deixat d'obtenir-se el peix en aquelles zones i, doncs, hi ha informes diversos de la FAO mateixa, que està dient que la situació de la pesca és molt greu. És claríssim, doncs, per exemple, que hi ha determinades espècies que ja estan totalment explotades, totalment esgotades, que la meitat de les espècies que es pescaven, doncs, tenen greus problemes en aquest sentit i que una altra tercera part està en una situació de sobreexplotació greu. I, per tant, ens trobem que moltes espècies de les tradicionals, de les que es pescaven habitualment, doncs, podríem dir que estan en el llinar del precipici, com deia l'Àlex Aguilar no fa gaires dies, en un article que feia a *La Vanguardia*. L'Àlex Aguilar és professor titular de biologia animal de la Universitat de Barcelona i feia un article molt interessant respecte a això.

És clar que aquesta situació s'ha d'analitzar com es gestiona, que s'han de valorar molt bé les diverses arts i els seus efectes. Per exemple, l'arrossegament ha estat reiteradament qüestionat per entitats científiques i per diverses organitzacions de conservació i, en canvi, contràriament, les barques més artesanals que fan servir, doncs, per exemple, el palangre de fons o el trasmall, doncs, tenen un menor impacte ambiental i, en canvi, la seva captura per unitat de potència dels motors és molt més elevada i això, precisament, té especial rellevància en un moment en què parlem que un dels factors limitants, un dels factors problemàtics, doncs, és el preu del gasoil.

És clar que es necessiten urgentment mesures d'ordenació del sector, propostes que vagin de cara al futur, que no siguin només per sortir d'esculls puntuals, i això, doncs, pertoca a tots plantejar-ho. Jo crec que és important que, per exemple, aquí, doncs hi hagi mesures que ens les plantejem internament a Catalunya, però que també està clar que hi ha mesures que hem d'estar molt al cas de què es decideix a Europa, que, doncs, tradicionalment hem hagut de dir malauradament massa vegades que Europa pensa més en la pesca a l'Atlàntic que no pas en la pesca a la Mediterrània.

I per tant, doncs, ens sembla que és el moment d'afrontar la situació d'una manera seriosa. No es pot amagar el cap sota l'ala, no pot ser que la Unió Europea hagi d'obrir procediments contra Espanya perquè se sobrepassen determinades quotes o es falsifiquen estadístiques. S'ha parlat moltes vegades, doncs, que la potència dels motors no sempre és la que es declara i, per

tant, en aquest sentit s'han de fer accions serioses i pensant en el futur de més enllà, no pas en el futur de demà mateix.

Pel que fa a la votació de la Moció, senyor president, no sé si ha quedat clar que demanem votació separada del punt setè, almenys, doncs, els companys dels grups que donem suport al Govern s'han posicionat dient que no hi estaven d'acord. Nosaltres tampoc estem d'acord en aquest punt i per tant demanem votació separada.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Roig, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula.

El Sr. Roig i Grau

Gràcies, senyor president. Tal com he exposat, nosaltres acceptaríem les esmenes 1, 2 i 3, presentades pels grups del PSC, d'Iniciativa i d'Esquerra. Hem aportat a la presidència una transacció pel que fa referència als punts 4, 5, 6 i 8. I òbviament mantindrem la votació del punt 7, que els grups han demanat que sigui per separat. I tota la resta podria votar-se conjuntament.

Gràcies, president.

El president

Gràcies.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació aquesta Moció amb el benentès que en els punts 1, 2 i 3 han estat acceptades les esmenes presentades pels tres grups que donen suport al Govern; els punts 4, 5, 6 i 8 han estat fruit d'una transacció i, per tant, quedaria el punt 7 a part.

Votem, en primer lloc, els punts 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 119 vots a favor i 1 vot en contra.

Posaríem ara a votació, seguidament, el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 52 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les perspectives de futur en matèria de política industrial i energètica (tram. 302-00142/07)

Passem al punt desè de l'ordre del dia, que és la Moció sobre les perspectives de futur en matèria de política industrial i energètica. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és la Moció subsegüent a una interpellació de política energètica que vam fer en el darrer Ple. I, home, els dic, ja no sé com dir-ho massa, no?, perquè em produeix.... No ho sé, conseller..., com ho hem d'enfocar, això? Perquè, és clar, la veritat és que cada matí que em llevo, algú em passa per la dreta o per l'esquerra o per sobre o per sota del tripartit. És un continu, no?, la dinàmica, per entendre'ns: absoluta sorpresa cada matí quan un es lleva, agafa el diari i llegeix les contradiccions entre vostès. Els ho dic francament. (*Remor de veus.*) Perquè la Moció ja l'han vista, la Moció és ben simple, no? És una moció que insta a no renunciar. És una pregunta que nosaltres li fèiem al conseller. Entenem que, en tot cas, el Parlament ha de suggerir, ha d'instar el Govern a no renunciar en la tria del camí.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Però la sorpresa és majúscula i, fins i tot, els ho dic amb franquesa, perquè arriba un moment que un diu: «Escoltí'm, si vostès ja em fan la feina a mi!» Vostès, tots..., els del tripartit me la fan cada dia, la feina, no? I m'acaben generant, francament, una certa impotència. (*Remor de veus.*) D'acció..., d'acció parlamentària, eh? (*Rialles.*) Però la pena, i li ho haig de dir, i ara no sé si riuran tant, és que, a més a més, col·lectivament fem el ridícul. (*Veus de fons.*) És obvi –és obvi–, no?

Però, entre la sorpresa, la impotència, el ridícul, un diu: «Bé, ara pujo aquí i què he de dir? Perquè ja ho he dit tot!» Convergència i Unió ja ho ha dit tot! El que passa és que vostès un dia diuen a, l'altre dia diuen be i ens continuen aquí sotmesos en aquest pim, pam, pum, que, francament, ara potser hi estic posant més ironia del compte, però acaba essent un tema seriós, no?

Potser la millor forma d'expressar-ho, i ho dic, perquè la llegia aquesta setmana, és l'editorial del diari *El Punt*, de dimarts. M'hi vaig veure reflectit, totalment reflectit i vaig notar... –no sé qui el va escriure–; en tot cas, qui l'escriu –i a més a més el felicito– va escriure i va reblar el clau del que jo penso i del que noto que pensa majoritàriament molta gent del país, no? Els llegiré alguns destacats que val la pena tenir present. Diari *El Punt*, editorial de dimarts passat. Comença dient: *Més disbarats en la connexió elèctrica amb França*. Diu: «Si els aldarulls dels darrers dies arreu de l'Estat francès no ho impedeixen, els governs espanyol i francès tenen previst anunciar dijous», avui, «que la interconnexió elèctrica que tenen pactada es farà per Maçanet de Cabrenys». Més endavant diu: «D'aquesta manera el Govern català dona suport a una de les opcions proposades per Red Eléctrica Española». Diu, però: «Ahir mateix» –és a dir, dilluns– «els dos socis del PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, ja se'n van desmarcar. Aquests dos grups només donen per tancat el tram fins a Santa Llogaia, i consideren que no és el moment de parlar de la interconnexió, tot i que els dos estats la puguin anunciar en poques hores».

Continua l'editorial dient: «Tot plegat, un exemple més dels disbarats que han envoltat aquest debat. I tot apun-

ta que no serà el darrer». Això és el més trist. Diu: «El ridícul ha estat majúscul». Continua més endavant, diu: «El Govern va mantenir que aquest pla» –el de l'energia– «ho aclariria tot». La realitat? Diu l'editorial de *El Punt*: «Res de res».

Acaba també de forma important: «El Govern no ha sabut explicar per què és necessària. I, en tot cas, els arguments que ha donat el conseller socialista han estat contestats pels seus propis socis de Govern. I, a sobre, la decisió final la prendran els governs espanyol i francès i no pas el que és víctima o se'n beneficia del pas de la línia». Això ho diu *El Punt*. Em superen vostès i, en tot cas, segurament deuen superar fins i tot a *El Punt*. Però *El Punt* ha tingut l'habilitat i l'encert, en aquest cas, de fer una editorial que reflecteix estrictament i clarament la situació.

Escoltin, senyors del tripartit, vostès van aprovar el Pla de l'energia, el van aprovar. I el Pla de l'energia, pàgina 269 del capítol VII, els compromet, a vostès, a fer aquesta línia fins a la frontera francesa, en l'escenari del 2005 al 2007. (*Veus de fons*.) Pàgina 269, capítol VII. Al que els instem amb aquesta Moció és que, escoltin, no renunciïn a triar el traçat, no hi renunciïn –no hi renunciïn. I és per això que també estaria bé que aprofitin aquesta Moció, en tot cas, els representants d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, per pujar aquí –per pujar aquí– i mirin si el que diuen de vegades una mica, per entendre'ns, d'amagatotis darrere d'una declaració de diari ho poden confirmar aquí, quina és finalment la seva posició? Senyors d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, pugin aquí i expliquin quina és la seva decisió. Perquè, clar, hi han declaracions d'Esquerra Republicana al voltant de dir, escolti'm, entre cometes, per tant, declaracions formals de membres d'Esquerra Republicana: «No hi ha justificació tècnica per a la interconnexió». Pugin aquí i expliquin-ho.

Iniciativa per Catalunya diu: «Ens resignem al traçat i a la línia i seguim exigint al Govern català i al central que expliquin les raons de la interconnexió». O també Iniciativa per Catalunya diu: «La línia no és necessària». Pla de l'energia. La línia no és necessària ni per al TGV ni per al subministrament de Girona, perquè hi ha altres fórmules més sostenibles. Tot això jo crec que vostès tenen l'obligació, per no continuar fent el ridícul, d'aclarir-ho...

El vicepresident primer

Senyor...

El Sr. Pujol i Ferrusola

No és oportú, però, en tot cas... –acabo, senyor president–, però una última declaració, en aquest cas, del portaveu del Govern. (*Veus de fons*.) Però ens deu estar sentint, és la seva obligació, en tot cas, perquè es gruixut també el que va dir. Diu: «La Generalitat no es pronunciarà fins que els governs espanyol i francès comuniquin la seva opció».

El portaveu del Govern, senyor conseller, senyors membres dels partits que donen suport al Govern, anuncia públicament la renúncia a triar el camí. Torna una vegada més el portaveu del Govern, el conseller

d'Obres Públiques a treure la paraula i la potestat i el compromís del president de la Generalitat que va dir solemnement des d'aquí mateix: «Nosaltres, el Govern de Catalunya triarà el camí».

Jo els demano que tinguin a bé considerar la Moció. És una moció que ens permetrà, malgrat la ironia inicial, com a mínim en la mesura que ara sigui possible, perquè ja fa mesos i mesos que la història dura, deixar de fer el ridícul.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. En nom del Grup Popular, que ha presentat esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, miri, a mi, a diferència del senyor Pujol..., la nostra capacitat de sorpresa s'ha esgotat. No ens podem sorprendre per més declaracions ni a favor ni en contra del contingut de la Moció que avui ens porten el Grup de Convergència i Unió respecte de la interpellació. La nostra capacitat de sorpresa està esgotada.

La interpellació era sobre perspectives de futur en política industrial i energètica, i d'alguna manera ens va sorprendre una mica que s'acabés enfocant exclusivament des del punt de vista de la connexió fronterera, de la línia elèctrica de la connexió fronterera.

De totes maneres, en el decurs de la interpellació ens van parlar de les vicissituds per les quals ha anat passant el Pla de l'energia durant força temps, que no han estat poques i que també amb declaracions favorables, desfavorables, amb crítiques dintre el mateix Govern, ara l'aprova, ara no l'aprova, ara posa a exposició pública, ara uns diuen una cosa, ara els altres, el mateix Govern presenta alegacions al Pla de l'energia que ha aprovat el mateix Govern... Bé. Tot un espectacle que, en definitiva..., per això dic que la nostra capacitat de sorpresa respecte a aquest tema està esgotada; no des d'altres, ja que el Govern, doncs, dóna mostres cada dia de tindre una certa originalitat respecte a això.

Va continuar la interpellació, i jo diria que pràcticament va acabar essent un debat no del Pla de l'energia 2005-2015, no de la connexió fronterera d'aquesta línia elèctrica, va acabar essent un debat sobre el Pla de l'energia 2001-2010, de l'anterior Govern de la Generalitat. Va acabar essent això.

I avui es presenta una moció, que compartim, que segurament amb una altra orientació ja ha estat presentada també pel nostre Grup Parlamentari i que demana que hi hagi un acord entre el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat per tal que..., i es dóna un termini de tres mesos –guaiti si n'hi ha de temps, no?– perquè s'arribi a un acord sobre la necessitat d'aquesta línia.

I considerem que és important, i és important per l'afectació que la no-execució d'aquesta línia pot tenir sobre el teixit productiu i sobre el teixit comercial. I és precisament per això que segurament el Govern, com que

ho sap, el mes de febrer d'aquest any va signar l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, en el qual també es diu i es parla de la necessitat de la connexió transfronterera. Document en aquell cas signat per diversos consellers del Govern. Crec que no n'hi havia cap d'Iniciativa, però sí d'Esquerra Republicana, que, avui, aquests dies, últimament manifesten que no hi han justificacions tècniques que avalin la necessitat d'aquesta infraestructura. També portava els retalls de premsa, però jo crec que és innecessari treure'ls, no?, respecte a les diferents manifestacions dels grups que donen suport al Govern, no?

Jo aquest matí tenia l'oportunitat de parlar amb una persona que coneix l'honorable conseller i parlàvem d'una altra qüestió que afecta el seu Departament. Aquesta persona em deia: «El conseller Rañé sap fer acudits, però no entoma decisions». Crec que avui li estem posant amb safata que puguin prendre una decisió, amb independència que el Govern unànimement tingui presa una decisió respecte a això. Els brindem una oportunitat. L'oposició, en aquest cas, els brindem una oportunitat: des del primer dia ens hem manifestat respecte de la necessitat d'aquesta interconnexió. Aprofitin aquesta oportunitat. Donin suport a aquesta Moció. Donin suport a l'esmena que hem presentat en el sentit d'afegir: «No només d'acord amb el Pla de l'energia 2005-2015, sinó també d'acord amb l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i l'economia catalana». Aprofitin aquesta ocasió. Res més.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el meu Grup Parlamentari no donarà suport a aquesta Moció, i ara els explicaré el perquè, no?

Home, aquestes oportunitats que ens brinda l'oposició li asseguro que, més enllà d'intentar que el Govern sobresurti en la seva feina, el que intenta és posar-hi entrebancs, no? (*Remor de veus.*)

Per tant, miri, el Pla de l'energia, com s'ha constatat i com s'ha dit aquí, pel que fa a les infraestructures de transport de l'energia elèctrica diu que és necessari el reforçament de la xarxa per diverses raons. Els en citaré dues: una que és la d'assegurar la garantia d'abastament i la qualitat del subministrament als usuaris. Cito textualment. I l'altra, la d'incrementar també, per què no?, la interconnexió amb la resta d'Europa.

I diu que la interconnexió és una opció possible per assolir aquests objectius, tot i respectar els condicionaments tècnics, econòmics i ambientals necessaris.

El Govern de Catalunya no renuncia a res, però en aquesta cambra tots i totes sabem que qui ha de prendre aquesta decisió o qui ha d'arribar als acords polítics són

els dos estats, el Govern d'Espanya i el Govern de França, en ús de les seves competències. I això és així, i ho sabem tots i totes els que estem en aquest hemicicle, i que hem d'arribar a un acord en el punt de connexió. I totes les dades indiquen que aquesta decisió es pot produir en un breu termini de temps.

Per tant, el procés negociador l'han de portar els dos governs dels estats, de l'Estat espanyol i de l'Estat francès. El Govern de Catalunya, des del meu punt de vista, el que ha de fer és vetllar, tal com diu el Pla, perquè es respectin els condicionaments tècnics, econòmics i ambientals necessaris.

I amb relació a aquest punt del traçat, sobre el que se'ns ha requerit o sobre el que ens requereixen no tant a la Moció, però sí en el to de les intervencions, el Govern de la Generalitat de Catalunya ja té decidida posició respecte al traçat entre Bescanó fins a Santa Llogaia, que és el que ha de donar garantia de subministrament al tren d'alta velocitat.

Dit això? Home, el meu Grup Parlamentari considera que l'actual xarxa té problemes de saturació davant de contingències extraordinàries i que és obligació dels governs assegurar la garantia i la qualitat del subministrament. Per tant, en aquesta tribuna jo mateix m'he manifestat amb claredat meridiana que nosaltres estem a favor de la interconnexió.

I, en tot cas, faré meves les paraules de l'honorable conseller de Treball i Indústria fetes aquesta setmana, que, en tot cas, el traçat que ens semblava més adequat era el que anava des de Santa Llogaia fins a la Jonquera i que, en qualsevol cas, descartem la conversió a doble circuit de la línia de quatre-cents quilovolts actual entre Vic i Baixàs, passant pel coll d'Ares. Podem entendre que hi puguin haver problemes per la interconnexió a la Jonquera, i per tant a nosaltres ens semblaria bé, si els governs centrals, que són els que han de prendre aquesta decisió hi estan d'acord, amb un nou traçat que m'estalvi de fixar-lo, perquè ha sortit a bastament a tots els mitjans de comunicació.

Senyor Pujol, no s'ha d'amagar darrere de cap editorial. Vostès, el temps que van estar governant, respecte a aquest tema, molta xerrameca i cap decisió. Vostè ens ha emplaçat, jo li dic, Convergència i Unió, que, segons ha manifestat, també està d'acord amb la interconnexió amb França..., també des d'aquesta tribuna seria interessant que tots coneguéssim per quin dels tres possibles passadissos vostès hi estarien d'acord. Nosaltres ens hem manifestat: per la Jonquera; si hi han problemes, pel de Maçanet de Cabrenys. Estaria bé conèixer també la posició de Convergència i Unió. També els brindo aquesta oportunitat de definició pública de quin és el traçat que a vostès els semblaria més adient. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Teresa Aragònès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Home, francament, jo també em vaig quedar astorada quan vaig llegir el text de la Moció que vostès van presentar, perquè després de la interpellació, doncs, ja m'imaginava que parlarien de la interconnexió, que és un dels temes mediàticament estrella, però el que no m'imaginava és que demanarien que el Govern català s'inhibís de la definició d'aquest traçat. Perquè, és clar, si mirem el text de la Moció, vostè no demana que el Govern de Catalunya defineixi un traçat; vostè demana que requerim al Govern de l'Estat la signatura d'un conveni amb el Govern francès per parlar de la interconnexió.

Doncs, miri, senyor Pujol... (*Veus de fons.*) Escolti, és el que diu, eh?; ho estic llegint. Per tant, jo entenc que la seva argumentació ha fallat des de l'inici. Vostè diu: «No renunciïn a triar el traçat». I jo li dic: «D'acord». I per això el Pla de l'energia, quan parla d'una possible interconnexió, diu: «d'acord amb els requeriments mediambientals, tècnics i econòmics que el Govern de Catalunya farà», i que, per tant, arribarà a definir aquest traçat, amb aquests estudis, de manera correcta, pausada i assenyada. El que no farem mai és renunciar a triar el traçat.

Per tant, només per aquest motiu, senyor Pujol, ja li rebutjaríem la Moció. Però és que n'hi han més, de motius.

Miri, jo li explicaré la posició del nostre Grup Parlamentari, que jo crec que és completament... És senzilla d'entendre, eh?, és de sentit comú. L'honorable conseller Rañé ja ens ha garantit dues coses, les més importants: primer, que l'alimentació al TGV està assegurada, tranquils; segona, que l'alimentació elèctrica de qualitat a les comarques gironines està assegurada. Això és el que la ciutadania necessita. Això, aquest Govern ho garanteix.

A partir d'aquí, som conscients que l'increment de la demanda de l'energia està augmentant de manera espectacular; es preveu un 43 per cent d'increment del 2000 al 2010. Això és important, d'acord. Ja el Pla de l'energia preveu nova generació, preveu reforçament de línies... Tranquils, que aquest Govern vetlla per la qualitat del subministrament.

Però jo els faré una altra pregunta: vostès, de veritat, creuen que la millor solució és passar per unes comarques verges des del punt de vista de línies elèctriques, construir allà unes torres per suportar fils de 400 quilovolts, vostès creuen que això és normal?, quan, si esperem una mica i posem tots seny, la tecnologia avança a una velocitat que d'aquí a un temps és possible que sigui econòmicament viable fer una galeria soterrada paral·lela al TGV, i això ho solucionaria tot.

Per tant, no ens precipitem, el subministrament està garantit, i si avui dia el soterrament és inviable, pel motiu que sigui, podem esperar que potser en un futur no gaire llunyà ho serà.

Però és que a més a més, senyor Pujol, jo penso que vostès tenen un altre problema, perquè, és clar, jo mirava els membres de la Plataforma antilínia, és a dir, de l'Associació de Municipis contra la Molt Alta Tensió,

i, escolti, vostè sap qui és el president d'aquesta Associació? Doncs miri, li ho diré: l'alcalde de Vilafant. (*Veus de fons.*) Bé, és del seu partit, han de fer territori. Però vostè sap qui és la vicepresidenta? L'alcaldesa de Vilademuls, que és del mateix partit. Per tant... (*Veus de fons.*) Ah!, la coalició; vostès també estan en coalició, ja ho veig. Escolti, una mica més de seriositat.

Per tant, a mi em sembla molt bé que facin d'oposició, que facin interpellacions, però, quan facin una Moció, siguin conseqüents amb el que volen els seus militants, amb el que vol el territori, amb el que diu el seny, que d'aquesta manera tots plegats anirem molt millor.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Aragonès. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Pujol, senyor Rodríguez, vostès comentaven... –amb el permís de la senyora diputada–, vostès comentaven que tenim una oportunitat, amb aquesta Moció; en tot cas, m'haurien de dir per què. Perquè coincideixo amb bona part de les apreciacions que es fan en el sentit que amb un conveni... Doncs bé, no té gaire sentit, no sé pas què arreglarem amb un conveni entre el Govern català i el Govern estatal per decidir una cosa que en bona part em sembla que el Govern francès també hi té alguna cosa a dir. I em sembla que llegeixo bé, o com a mínim ho he intentat.

Diu que va de sorpresa en sorpresa. Jo no crec pas que el sorprengui a aquestes alçades; jo crec que té ben clar quin és el posicionament del Grup Parlamentari que represento. Sempre hem sigut força clars en aquest aspecte; el que passa, en tot cas, que tenim el pes que tenim dins del Govern i, per tant, el nostre poder de convenció o d'influència, doncs, és el que és, no?

Nosaltres, primer de tot, el que sempre hem defensat i hem reclamat és que es justifiqui la necessitat d'aquesta interconnexió. I s'han donat molts arguments, diferents arguments, per intentar-la justificar, i un rere l'altre han anat caient. S'havia comentat que era pel subministrament del TGV; això s'ha pogut argumentar que no és necessària aquesta interconnexió perquè el TGV entri en funcionament. S'havia dit també que era per garantir el subministrament de les comarques gironines; ha quedat més que clar que hi han altres opcions i que aquest subministrament en cap moment corre perill. Finalment, s'està dient també, doncs, que serà necessari per evacuar l'energia produïda per les instal·lacions, els parcs eòlics... Nosaltres, què volen que els digui? No ens poden..., o fins al dia d'avui ningú ens ha convençut que aquesta interconnexió... Aquesta interconnexió amb França únicament respon a les necessitats de crear un mercat europeu d'energia i a uns interessos més aviat comercials o empresarials.

Això –els ho contesto a vostès perquè vostès presenten la Moció– és el que sempre hem manifestat, i em sembla

que no els sorpren o no els hauria de sorprendre. I, per tant, nosaltres demanem, primer, que es justifiqui... Evidentment, el Pla de l'energia parla de les interconnexions –no ho negarem– i s'hi contemplen les interconnexions com una opció possible; evidentment, sempre que es parli d'aquests condicionaments tècnics, econòmics i ambientals i es demostrï la necessitat d'aquesta.

O sigui que, d'entrada, necessitat d'aquesta interconnexió..., sempre hem reclamat que es faci un debat a nivell nacional a l'estil del que s'ha fet a França, nacional i ciutadà. I d'això també..., bé, em sembla que és el que reclamen bona part dels municipis i alcaldes del seu color polític, que formen part de l'Associació MAT i que reivindiquen que es tingui en compte el territori, una vegada més, no?

Per tant, nosaltres mantenim aquesta mateixa línia, i, per tot plegat, com es pot imaginar, no podem donar recolzament, doncs, a la seva Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. Senyor Pujol, té la paraula, per posicionar-se sobre l'esmena presentada.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, gràcies, senyor president. En tot cas, la proposta que ens fa l'esmena del Partit Popular ajuda a reblar el clau del que requerim des de Convergència i Unió al Govern de Catalunya, a no renunciar a triar el traçat. Podríem afegir-ne molts més, d'epígrafs i d'esmenes d'aquest tipus, que, per entendre'ns, vénen a exposar i a donar força a la necessitat d'això, de no renunciar, no? El que passa, que tot plegat acaba semblant, senyor president, permeti-m'ho, un discurs de sords i de muts i de tot plegat, perquè és evident que ningú vol escoltar, o, en tot cas, es prefereix continuar fent el ridícul.

Senyor president, també demano la seva empara, perquè, en virtut d'una intervenció del diputat socialista, li vull fer avinent que nosaltres hem demanat ja per dues vegades, i en aquest cas se'ns ha negat l'opció a sol·licitar la compareixença del conseller d'Indústria en comissió, perquè informi dels informes tècnics i dels estudis tècnics que estan en possessió del Govern, del Departament de Medi Ambient i del Departament d'Indústria, i que possibiliten la decisió respecte a una opció o l'altra, o el desgavell, fins i tot, de l'opció del possible desdoblament de la Vic - Baixàs.

En tot cas, escoltin, llegeixin-se bé la Moció que nosaltres presentàvem, llegeixin-se-la bé; potser o és que no la saben llegir, o és que no la volen llegir. El que estem dient amb aquesta Moció, i l'esmena del Partit Popular ajuda a reblar el clau, és que el Govern de Catalunya no pot renunciar... Demanem, en tot cas, i ho diem solemnement –perquè la instància la vam presentar ahir–, la compareixença del conseller en comissió per resoldre i per entendre'ns en els problemes que té Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana respecte a la bondat de la interconnexió o no, la bondat o no.

La posició de Convergència, ja en el Pla de l'energia del 2010, senyor president, era clara: la interconnexió

és necessària i és preferible i era la nostra voluntat, en aquell moment, d'acord amb la informació tècnica de què es disposava, de fer-la per la línia del TGV. D'aleshores ençà, la informació se'ns ha negat; i ho repetixo: la informació se'ns ha negat. Per dues vegades, les compareixences en comissió han estat rebutjades. Un gran exercici de transparència, grans paraules, grans declaracions, i continua el desgavell.

Escoltin, el ridícul, finalment, el farà algú que no serà Convergència i Unió: o el farà Iniciativa per Catalunya o el farà Esquerra Republicana o el farà el conseller. I molt em temo que el faran vostès, perquè la línia, senyors –i, això, ho sap el conseller tan bé com jo–, la línia es farà –es farà. Malgrat el senyor alcalde d'Agullana, la línia es farà.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. Dues apreciacions –perdonin-abans de les paraules sol·licitades. Em demana..., entenc que admet l'esmena presentada pel Grup Popular. Ha fet referència, apel·lació a un emparament de la presidència. Vostè sap perfectament quin és el mecanisme que s'utilitza per formular la petició d'aquest emparament. L'afirmació oral avui en el Ple té el valor que té, de consignar-se en el *Diari de Sessions*, però és per escrit que s'ha de formular. Gràcies.

Ha demanat la paraula el senyor Terrades. Per què me la demana, senyor Terrades?

El Sr. Terrades i Santacreu

Per al·lusions directes i per contradiccions.

El vicepresident primer

Trenta segons.

El Sr. Terrades i Santacreu

Bé, jo crec que el diputat Pujol no té per què sol·licitar l'empara de la presidència, perquè ell sap molt bé que el conseller de Treball i Indústria ha demanat la compareixença a la Comissió parlamentària per explicar el Pla de l'energia, i allà vostè podrà demanar-li totes les explicacions que calguin.

Gràcies.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. Senyor Quera, vostè demanava la paraula? No. D'acord, doncs, cridem a votació. (*El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.*) S'ha acabat, senyor Pujol.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció sobre les perspectives de futur en matèria de política industrial i energètica, amb el benentès que ha estat acceptada l'esmena presentada.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per vots a favor i 68 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre consegüents als aiguats dels darrers dies a les comarques nord-orientals (tram. 302-00143/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les mesures a prendre consegüents als aiguats dels darrers dies a les comarques nord-orientals. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

(Pausa.)

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Recordo en aquest moment, doncs, que la interpellació que vaig formular en el darrer Ple venia motivada pels episodis de pluja torrencial que van tenir lloc el passat mes d'octubre i que van ocasionar danys personals irreparables, però també danys materials greus, tant en el patrimoni municipal com en el privat. A molts municipis de tot Catalunya, però amb una especial incidència en municipis de les comarques gironines, Baix Empordà, l'Empordà, Gironès i la Selva.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Pretenia, en aquella interpellació, més enllà –i així ho vaig formular, així ho vaig dir–, més enllà de revisar la gestió de la situació d'emergència, que també pensàvem que era un bon moment per fer-ho, analitzar i reflexionar per tal de treure'n conclusions i recuperar la normalitat de les infraestructures, equipaments i serveis municipals que es van veure afectats per aquests aiguats.

Igualment, pretenia analitzar i reflexionar i treure'n conclusions, en relació amb el rescabament ràpid dels damnificats pels danys produïts i per tal de prevenir o mitigar les conseqüències de futures inundacions.

Pel que fa a la gestió de l'emergència, la resposta del conseller primer i el reconeixement que jo mateix vaig fer va deixar clara la correcció d'aquesta gestió de l'emergència. I, per tant, entenem, doncs, que els mecanismes de coordinació que es van posar en funcionament, i en concret la constitució del centre de comandament avançat tal com preveu el Pla de l'Inuncat o bé la presència institucional que, des del primer moment, doncs, va realitzar la mateixa delegada del Govern però en els dies següents, doncs, també el president de la Generalitat, la consellera d'Interior, el conseller de Medi Ambient, la mateixa delegada del Govern, doncs, també van tenir sobre el terreny... va funcionar de forma correcta.

Els equips d'emergència van prioritzar, com és lògic en casos com aquest, la feina de salvament i de rescat de

les persones. I, en un segon ordre, la protecció dels béns i l'atenció als danys. O sigui, pel que feia a aquest aspecte enteníem que el tema estava solucionat.

Pel que fa al rescabament dels damnificats, entenem que s'han posat en dansa els mecanismes necessaris tant pel que fa a les demandes de les famílies amb recursos escassos –i, en aquest sentit, ja hi ha una convocatòria prevista que... bé, pot acollir les demandes o les sol·licituds d'aquelles unitats familiars que es trobin en aquesta circumstància–, de la mateixa manera com s'ha, des del primer dia també es van posar en funcionament els mecanismes de reclamació de tot allò que afecta el Consorci de Compensació d'Assegurances que va organitzar el mateix, l'endemà dels aiguats, el 14 d'octubre, una sessió a l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols on es va comprometre a un ràpid pagament i va donar a conèixer mecanismes que facilitaven la reclamació.

La Moció que tractem avui té per objecte incidir en els altres objectius. És a dir, tant en allò que s'ha pogut fer, s'ha fet i es pot fer encara per recuperar la normalitat d'aquestes infraestructures, equipaments i serveis municipals, com en quines actuacions es poden dur a terme i prevenir i mitigar les conseqüències de futures inundacions.

En aquest sentit, puc avançar ja que de les esmenes presentades, tant pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió com per part del Grup del Partit Popular, hem aconseguit transaccionar-les i aconseguir un text molt més clar que l'inicialment presentat i que em sembla que dóna satisfacció tant als grups parlamentaris que han presentat les esmenes com al mateix Grup del PSC o d'Esquerra Republicana. En tot cas, en el torn per posicionar-me en relació amb les esmenes les comentaré amb més detall.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. En nom del Grup Popular, per presentar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats. Com molt bé ha dit el senyor Postigo, hem arribat a una transaccional envers les diferents esmenes que han presentat tant el Partit Popular com Convergència i Unió. Per tant, vull agrair l'avinentesa i l'afany a arribar a acords en un tema que jo crec que no podria ser d'una altra manera que no ens poséssim d'acord.

Evidentment, nosaltres no només com a diputat del Baix Llobregat, no només hem de circumscriure aquesta qüestió a les comarques gironines, evidentment, va ser una de les més impactades perquè hi va haver una sèrie de morts que van provocar una preocupació molt important a l'entorn. Però creiem que això no s'ha d'estendre només a les comarques gironines sinó a tot el litoral català que ha sofert moltes vegades la problemàtica de les inundacions, ja sigui el Maresme o, en aquelles mateixes dates, va ser el mateix Tarragonès, sobre-

tot tenint en compte la població de Creixell, que va sofrir, va tenir unes inundacions molt importants.

Nosaltres, les nostres esmenes més aviat eren de puntualització. Unes esmenes tècniques perquè, efectivament, la col·laboració en el finançament que es fes per part dels ajuntaments fos un finançament, per part de la Generalitat, efectiu. No tant entrar en quantitats, si havia de ser un cofinançament i, per tant, un 50-50, sinó que, efectivament, aquelles problemàtiques, tenint en compte que molts ajuntaments no tenen la capacitat econòmica molt important i, per tant, necessiten l'ajut de l'Administració més propera, en aquest cas, que és l'Administració de la Generalitat.

En el segon punt, igual que hem fet amb l'anterior, que era puntualitzar que siguin els recursos suficients per part de l'Administració de l'Estat per poder tirar endavant les millores que s'han de fer en infraestructures a aquestes poblacions. I, la tercera, doncs, la discussió era si instaven directament a fer una sèrie d'infraestructures o, simplement, deien que es prioritzessin una sèrie d'elles, que després, vulguis o no, ens podem trobar que hi hagi governs que les puguin aplicar o no, dependent del seu criteri de priorització.

Evidentment, jo el que simplement faria un esment, ja que també sóc regidor d'una població, que aquesta problemàtica de vegades no és qüestió només de l'urbanisme, a vegades també posem que tota la culpa la té, a la millor, un urbanisme excessiu a les diferents poblacions. Hi ha mecanismes amb els quals es pot buscar un equilibri entre l'urbanisme que es pot fer a la ciutat i utilitzar aquelles eines que permeten que no succeeixin aquestes inundacions, sobretot amb les bases de laminació. Jo crec que avui dia el que hem de fer és buscar l'equilibri entre el progrés econòmic i urbanístic de les ciutats, amb aquelles infraestructures –com són les bases de laminació– que permeten que amb les retencions d'aigües no es produeixin en cap moments aquestes avingudes que, com molt bé també se sap, poden ser de cent o cinc-cents anys i que tenim els mecanismes adients per poder trobar una solució.

Per tant, és una moció que, com hem dit abans, difícilment hi podríem estar en contra, perquè el que volem és que se solucionin els problemes de present i de futur que puguin tenir les comarques gironines i la resta de la costa catalana. Ara ja el Grup d'Iniciativa, el tripartit i Convergència hem arribat a un acord, conjuntament amb el diputat de Girona, Manel Ibarz. I, per tant, ja avanço que nosaltres acceptem la transacció i donem suport amb l'esmena transaccionada.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats. Bé, en primer lloc, agrair al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds la presentació d'aquesta Moció perquè

això podia haver quedat en una interpellació, i així es dona oportunitat també a pronunciar-se tots els grups. I agrair també la voluntat negociadora, doncs, del senyor Postigo, perquè hem pogut arribar a aquests acords, doncs, que explicava el senyor Llobet.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo estic plenament convençut que aquesta unanimitat de cara als ciutadans, i molt especialment als afectats per un fet d'aquesta mena, és bo que vegin, doncs, que hi hagi unanimitat de tots els grups i que no hi hagi baralles o discussions per uns fets com aquests. És per això que també el nostre Grup ha posat molta voluntat negociadora per arribar a aquests acords a què hem arribat.

Tot i que vèiem bé la Moció –tal com ha dit el senyor Llobet, nosaltres la vèiem bé–, vam presentar unes esmenes per tal d'intentar, doncs, poder accelerar aquests treballs i poder tornar a la normalitat ben aviat als municipis afectats. Molt especialment Calonge, el municipi que jo crec que era el més afectat. I per això l'anomenàvem en una de les esmenes. Però crec que és bo i veig molt bé que en les transaccions no es parli de cap municipi perquè, tot i que allà van patir danys molt més quantiosos, als altres municipis, cadascú se sent d'allò seu. I, per tant, doncs, és bo que s'hagi arribat a aquest acord i que no hi hagi cap nomenament de cap municipi.

Jo ahir vaig arribar-m'hi, a Calonge, per veure si s'havien començat les obres per restaurar-ho. Vaig veure que no, que estava pràcticament tot igual. Estava plovent, em vaig parar al costat de la riera, no era jo sol, hi havia altres cotxes que estaven mirant encara els desperfectes. I, en aquells moments, per la ràdio escoltava el conseller Castells, que havia vingut aquí, al Parlament, a fer lliurament dels pressupostos. I dintre meu, doncs, jo vaig pensar: «Bé, amb aquests pressupostos, doncs, tan importants», pel que deia, i tan bons com explicava el conseller Castells, «suposo que ben aviat podrem veure restaurats tots aquests mals creats», perquè, si no, no seria de rebut que tots els afectats que han fet el seu esforç per tornar a la normalitat, els municipis que també han treballat molt per tornar a la normalitat, no fos el mateix Govern qui no arreglés ràpidament els desperfectes fets en les infraestructures que són de la seva competència.

Jo espero que sigui així, però crec que amb l'aprovació d'aquesta Moció aquí, per unanimitat, assegurem la normalitat ben aviat en tots aquests municipis.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Donaire, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, el Grup Parlamentari Socialista també donarà suport a la proposta transaccionada. És la segona vegada que comparec en aquest faristol i és la segona vegada que he d'agrar l'esforç que han fet, en aquest cas, el conjunt dels grups parlamentaris per arribar a un acord. I espero que això marqui una tònica en el futur.

Nosaltres, per tant, ens adherim a les reflexions que feia el senyor Postigo, però, permeti'm que faci tres reflexions molt ràpides. La primera ja es va fer en el moment de la interpellació, però a mi em sembla que és important destacar, una vegada més, en tant que diputat adscrit a aquest territori, agrair i felicitar, congratular-nos de l'acció que van tenir en el seu moment els serveis dels Mossos d'Esquadra, de les forces de seguretat de l'Estat, dels serveis d'emergència, que van permetre que la situació que s'havia produït no tingués uns efectes molt més importants dels que podia haver tingut.

En segon lloc, la segona reflexió que els voldria plantejar, en aquest faristol hem pogut sentir avui: «Aquest Govern no governa», i a mi em sembla que avui estem en aquesta Moció davant d'un exemple de tot el contrari. Com saben molt bé els senyors diputats, s'ha creat d'una forma diligent —els aiguats passen els dies 13 i 14—, dos dies més tard ja està creada una comissió interdepartamental territorial, presidida per la delegada del Govern, que comença a avaluar els danys en una comissió mixta Estat - Generalitat de Catalunya, en què estan involucrats tots els departaments, i que arriba a un inventari que té com a data límit el 15 de novembre.

Per tant, fixin-se que des del 13 de novembre, que succeeixen els aiguats, al 15 de novembre ja hi haurà una avaluació definitiva i podrem donar compliment a dos dels punts que avui acordem.

La tercera reflexió l'apuntava el senyor Postigo en el moment que feia la interpellació; ho ha fet també en el moment de la Moció. Però jo vull aprofitar també aquesta ocasió per insistir, ja que hi ha un acord ple en la consecució de les accions que s'han de portar a terme, a plantejar una reflexió, i em permeto discrepar del senyor Llobet. Efectivament, hi han mesures que poden alleugerir els efectes dels aiguats, però també és evident que, si analitzem amb seriositat i amb profunditat quines són les causes estructurals que produeixen els aiguats, és a dir, si analitzem no tant quines mesures urgents conjunturals s'han de prendre per resoldre ara i avui els problemes, sinó com ens hem de plantejar els problemes de futur pel que fa referència als efectes que tenen aquestes situacions meteorològiques sobre el territori, senyor Llobet, em sembla que es força evident que Catalunya havia apostat per un model territorial, que en altres ocasions hem posat sobre la taula, que generava problemes, problemes de mobilitat, problemes de dificultat en la generació de transport públic, problemes de dificultat en la mateixa gestió urbanística, i problemes també..., perquè els efectes que tenen..., una mesura que ja està prevista en la Llei, i és la recurrència dels cent anys i la recurrència dels cinc-cents anys, que ho reconeix la mateixa Llei, s'ha de respectar estrictament, perquè, si no, després és quan en situacions que aparentment són conjunturals, però que són cíclics..., també el senyor Postigo recordava que l'any 1987 les comarques gironines havien patit també uns aiguats molt considerables que novament van generar uns efectes molt nocius. Jo aprofito, per tant, hi insisteixo, celebrant el consens i agraint, doncs, l'esforç que han fet tots els grups, a emplaçar, perquè en aquests processos cíclics sí que, probablement, la natura no es pot aturar, que en el següent procés cíclic que es pugui

produir els governs hagin generat les mesures necessàries perquè els efectes dels aiguats previsibles no siguin o no tinguin la magnitud que han tingut aquests.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Pere Vigo, en nom Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Sumant-nos també, el nostre Grup, a l'aprovació d'aquesta Moció, que és una moció, evidentment, que, com ha dit molt bé el senyor Micaló, hauria d'estar exempta de «politicaries» i en què, per tant, en aquest sentit, hauríem d'arribar a un consens, sobretot quan han passat uns fets com aquests, que, a més a més, han provocat fets luctuosos, no només a Calonge, sinó el mateix dia a Vilanova de la Muga, amb un sinistre de tres morts..., i això, evidentment, fa que estiguem en uns fets especialment greus.

Però jo crec que aquí hauríem d'agrair, en primer lloc, la gestió que es va fer, la feina feta en la situació d'emergència per tots els protagonistes que hi van intervenir, des de, com ha dit molt bé el senyor Donaire, els Mossos, els bombers, els policies locals, els ajuntaments, el Consell Comarcal, fins a tots els departaments governamentals que hi van intervenir, perquè primer es va prioritzar la feina de salvament i rescat de les persones, que això és el més important en un cas com aquest, i, un cop establerts els perímetres d'actuació, es va procedir a tallar els accessos i, sobretot, a començar la feina aquesta tan important d'escandallar quins eren els danys, de fer les previsions i dirigir les tasques d'emergència des de primera hora del matí fins que van acabar els aiguats.

La presència de representants institucionals, que en tot moment van estar al costat de les persones, dels ajuntaments i de les altres institucions locals, i que, per tant, doncs, tant amb la coordinació amb l'Administració de l'Estat, com ha dit el senyor Postigo, per la qüestió de les assegurances, molt important per als ajuntaments, com amb la creació d'aquesta comissió que es deia abans interdepartamental, en què intervenen gairebé tots els organismes dels serveis territorials que té el Govern a Girona, per tant, tenen de coll fins al dia quinze per tal que s'hagin avaluat tots els danys i poder, per tant, començar les tasques de rescabalar els afectats.

A l'Agència Catalana de l'Aigua, que va complir una feina important en la qüestió de desbrossament dels ponts, d'actuacions puntuals urgents per raons de seguretat, el que era la reparació d'infraestructures de sanejament en aquells moments molt malmeses, l'avaluació dels riscos associats a les lleres, etcètera, amb actuacions molt concretes a Santa Cristina d'Aro, a Gualta, a Calonge, a Castell - Platja d'Aro.

Al Departament de Governació i Administracions Públiques, que els seus serveis territorials tècnics, en concret el Servei de Cooperació Local, van efectuar unes primeres visites tècniques de reunions amb els respon-

sables municipals per començar a avaluar aquests ajuts extraordinaris que hauran de rebre els ajuntaments, i que, per tant, aquest ja era un compromís que adquiria de primera hora el Govern per tal que fos complida aquesta exigència dels ajuntaments.

Al Departament de Política Territorial, evidentment. En la xarxa viària afectada, la que era de titularitat de la Generalitat de Catalunya, es va efectuar una tasca de neteja i arranjament important.

I, per tant, de tota aquesta coordinació, que, evidentment, res va poder evitar els fets de sinistralitat que hi van haver, desgraciadament i lamentablement, aquell dia, doncs, podem deduir que a partir del dia 15 i a partir d'aquesta Comissió, quan s'hagin escandallat tots els danys, s'hagin posat negre sobre blanc, els ajuntaments, els afectats, els particulars, tots, podran veure, doncs, amb el màxim de rapidesa possible, perquè això seria el desitjable, complerta la feina que el Govern els pugui rescabalar dels danys que van patir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes té la paraula l'illustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president, i amb molta brevetat, atès que ja abans he manifestat, doncs, que aquestes esmenes s'han pogut transaccionar, i per això, una vegada més, agraeixo als diferents grups parlamentaris la seva feina per tal que això hagi estat possible.

A la inquietud del senyor Micaló, ja ho han comentat els altres diputats que m'han precedit..., una vegada superat aquest termini de vint dies que tenien els diferents ajuntaments per fer aquests inventaris i aquestes valoracions, amb prou celeritat, la setmana vinent, des de la mateixa Delegació Territorial del Govern a Girona es farà un informe definitiu que s'haurà de traslladar al Govern, i això, juntament amb la feina que també es fa des de la Subdelegació del Govern a Girona, que també m'imagino que ho traslladaran a Madrid, doncs..., tot plegat, confiem que aconseguixin aquests fons en quantia suficient per atendre les necessitats d'aquests ajuntaments que, com molt bé vostè deia, si no tenen aquest ajut, aquest suport, d'altres administracions, probablement no podran reposar bona part d'aquestes infraestructures, equipaments i serveis que s'han vist afectats.

Per tant, bé, esperarem els resultats d'aquests informes i els acords de govern amb relació a aquests.

Res més. Moltes gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció que ha estat finalment transaccionada.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 113 vots a favor i 1 vot en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i un minut.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 50,00 euros
Número solt 1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 40,00 euros
Número solt 1,00 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa) 80,00 euros

IVA
inclòs

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impressa a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**